

Giới thiệu Giang Nam Kỳ Nương Tử

Bạn đang đọc truyện Giang Nam kỳ nương tử của tác giả Vân Nhạc trên website đọc truyện online.

Kỳ lạ, thật kỳ lạ, xem con lừa như con ngựa dùng để cưỡi, tướng quân yêu nam kĩ....

hừm, kỳ thật hẳn không phải thật sự thích nam kĩ.

Mà vị cô nương kia đáng người bình thường, nhưng diện mạo đầy vẻ anh khí.

chỉ cần mặc quần áo nam nhân, bảo đảm không ai biết rằng thật ra là nữ.

Vốn dĩ nam nhân đều thích ôm nữ nhân có thân hình hồ lô đầy đặn nữ tính.

Nhưng hẳn đối với nữ nhân quyền rũ thật sự không khơi dậy nổi "thú tính".

chỉ có tên tiểu yêu quái bắt nam bắt nữ này mới có thể châm lửa nhiệt tình của hắn.

Khiến cho hắn, Bình Khẩu đại tướng quân lại thua trong tay tiểu tặc khẩu là nàng.

Tình nguyện chịu đựng sự chỉ trích của mọi người.

Cũng phải trời nàng đem về nhà, làm thê tử của hắn.....

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kỳ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Vạn Lịch (1573-1620) triều Minh, phủ Phúc Châu, Tỉnh Hải phủ tướng quân.

“Đáng chết! Lại là bọn chúng! Bọn giặc này không thể có một ngày không gây sự được sao? Thật đáng giận!”

Bàn tay của một nam nhân cao lớn rất tuấn tú bóp nát truyền thư cấp báo quân tình, ở Tỉnh Hải phủ tướng quân vang lên tiếng gầm nhẹ đầy phiền chán.

“Vệ đại tướng quân, làm sao vậy? Thổ phi lại tới gây sự à?” Một vị nữ tử xinh đẹp thanh tú ngồi ở chính sảnh, nàng hóp một ngụm trà, nói với nam nhân bằng giọng chán nản. Nàng mới vừa ăn hết bánh nhân hầu nổi tiếng của Phúc Châu, uống một ngụm trà tiêu mỡ.

Nam nhân có hình dáng cao lớn kia chính là Bình Khẩu đại tướng quân Vệ Đình Long danh chấn thiên hạ, nữ tử còn lại là thân y danh xưng Triệu Vô Ngôn. Hào khí quen biết đã nhiều năm, không có chuyện gì mà không nói với nhau được. Lúc này hai người đang ở Tỉnh Hải phủ tướng quân tại Phúc Châu, là vì bằng hữu của Vệ Đình Long là Tỉnh Hải đại tướng quân Dịch Dục Thiên bị trúng kỳ độc, cần gấp Triệu Vô Ngôn có y thuật cao siêu cứu chữa, cho nên hai người Vệ Đình Long và Triệu Vô Ngôn vội vàng từ kinh thành chạy tới. Trong khi Triệu Vô Ngôn còn đang suy nghĩ làm sao giải độc, thì quân lệnh vô cùng khẩn cấp được mang tới.

Vệ Đình Long liếc nhìn Triệu Vô Ngôn một cái, vẻ mặt đành lại nói: “Vô Ngôn, lần này thật sự khẩn cấp, muội...”

“Tôi không sao, huynh vẫn nên nhanh chóng chạy tới tiền tuyến đi, đừng hoãn lại quân tình.” Triệu Vô Ngôn đứng dậy, vẻ mặt thành thật nói với hắn.

“VẬY CÒN... THƯƠNG THỂ CỦA DỤC THIÊN...” Vệ Đình Long thực lo lắng cho thương thể người bạn tốt của mình.

“Tôi sẽ chữa khỏi bệnh cho ngài ấy, đừng lo lắng.”

“Vậy là tốt rồi. Vô Ngôn, muội cũng phải bảo trọng.” Vệ Đình Long nói xong, cất bước đi ra phủ tướng quân.

“Aiz! Vệ đại tướng quân, huynh còn chưa nói cho tôi biết lần này cần đến chỗ nào! Để tôi còn biết mà bảo huynh mang chút thổ sản(đồ ăn, đồ dùng) nổi tiếng của địa phương.” Thời gian cấp bách, mà Triệu Vô Ngôn vẫn không quên thói quen của Vệ Đình Long. Thật ra hẳn là ẩm thực gia, trên tay nàng còn mang theo túi bánh nhân đậu mà sáng nay hắn đưa cho nàng.

Vệ Đình Long cười khò, “Chắc lần này không có đồ ăn ngon rồi.”

“Chỗ nào?” Triệu Vô Ngôn mang theo túi giấy đứng ở cửa phủ tướng quân hỏi.

Vệ Đình Long giật dây cương, vội cười bạch mã chạy ra ngoài, chỉ nghe thấy thanh âm trầm thấp của hắn lưu lại một câu: “Thạch Gia Pha, phủ Tây An.”

Thạch Gia Pha, phủ Tây An.

“Đồng Ân, quả thật là cô! Đánh cho đối phương thất bại đến thảm hại, quan binh trong thời gian ngắn này hẳn sẽ không dám tiếp tục tấn công Thạch Gia Pha chúng ta đâu.” Một tiểu tử tuổi còn trẻ gánh bao gạo, vui vẻ cao giọng nói.

“Đúng vậy! Nạn hạn hán hoành hành đã nhiều năm, triều đình lại tăng thêm thuế má, dân chúng chúng ta không có cơm ăn, cướp đoạt quan lương (lương thực của triều đình) lấp vào bụng chúng ta cũng tốt!” Đại bá phụ kia phụ họa, phụ giúp xe lương(xe chở lương thực) cùng nam tử da ngăm đen.

“Tốt lắm, ở đây chúng ta có thể xử lý, Đồng Ân, muội về nhà gặp đại nương trước đi, đại nương sẽ lo lắng.” Nam tử da ngăm đen nói.

Chỉ thấy một gã mặc xiêm y bằng vải thô, là thiếu niên trẻ tuổi che mặt gật gật đầu, xoay người rời đi.

Mọi người trong Thạch Gia Pha vẫn như trước vội vàng khuôn vác lương thực của quan phủ vừa mới cướp được, toàn bộ người già trẻ trong thôn đều bắt tay vào khiêng nâng, lần lượt từng thớt màu vàng trên mặt đều hiện lên nét vui sướng. . .

“Đại nương, con đã trở về.” Lương Đông Ân bước vào một căn phòng trong ngôi nhà thấp bé, giọng nói bình tĩnh khẽ vang lên.

“A! Đồng Ân, con đã trở lại. Có khỏe không? Có bị thương không? Ôi, sao tay lại chảy máu thế? Phải mau băng bó, mau ngồi xuống! Mau ngồi xuống!” Một người đàn bà nhỏ gầy từ bên trong mờ tối đi ra, nhìn thấy cánh tay Lương Đông Ân bị chảy máu trước mắt, vẻ mặt yêu thương lập tức trở nên hết sức bồn chồn, vội kéo nàng ngồi xuống.

“Đại nương, không sao mà, chỉ là ngoại thương thôi.”

“Ngoại thương cái gì chứ! Lần trước bị quan binh chém cho một đao, miệng vết thương thật dài, phải mất nhiều thời gian mới khỏi hẳn. . . Đồng Ân à, hiện nay lương thực trong thôn còn đủ, con cũng đừng đi cướp lương thực quan binh nữa, nguy hiểm lắm. Con là khuê nữ, lại giống nam nhân ra ngoài đánh giặc, nếu lỡ có bề gì. . .”

“Đại nương, đừng nói nữa. Có thể vì thôn làm chút chuyện, con thật vui mừng. . . Cho dù có bị mất mạng, cũng xứng đáng. Dù sao thôn này cũng đã coi trọng con.”

Đại nương một bên vừa băng bó vết thương ở tay của Lương Đông Ân, một bên lo lắng nhìn nàng. Xem cánh tay nhỏ dài, mặt trái xoan, ngũ quan rõ ràng của nàng, thì biết ngay là một vị cô nương tốt bụng hoạt bát, nếu sinh trưởng trong một gia đình tốt, hẳn cũng là thiên kim tiểu thư. Nàng bắt đầu nghĩ đã sinh trưởng trong thôn trang nhỏ thuộc loại nghèo khó đói khát, nhìn thất lung nàng không được đầy đặn cho mấy, cô tay cũng nhỏ, còn muốn chỉ huy người trong thôn đi tác chiến cùng quan binh, trong lòng bà hoàn toàn không muốn.

Thạch Gia Pha đã bị nạn đói hoành hành nhiều năm, cuộc sống thôn dân trở nên khốn khổ, triều đình cố tình còn tăng thêm thuế địa phương, dân cũng đã không nuôi sống nổi chính mình, lấy đâu ra bạc mà nộp lên trên chứ? Cho dù bán con trai bán con gái đi, cũng chẳng gom đủ cho quan trên, toàn bộ thôn dân chỉ có nước tạo phản, chống đối tham quan thu thuế, cướp đoạt lương thực của quan binh, làm như vậy cũng chỉ vì miếng cơm.

Triều đình phái đại quân ra đối phó với phản tặc, có một số thôn trang bị tiêu diệt hoàn toàn, thôn biến thành thổ phỉ, vào nhà cướp của khắp nơi, về sau có một số binh lính bởi vì không được tiếp tục lĩnh lương bổng, sống không nổi, cũng trở thành một phần tử thổ phỉ, đó là nguyên nhân chính khiến xã hội trở nên hỗn loạn. Triều đình sắc phong Vệ Đình Long làm Bình Khẩu đại tướng quân, mục đích ngay lúc này là tiêu diệt thổ phỉ.

“Đồng Ân, triều đình vẫn coi chúng ta là cái gai trong mắt, con hãy cứ nghỉ ngơi một chút trước, đợi tình hình lắng dịu. Nghe nói triều đình đã sai đại quân, do Bình Khẩu tướng quân suất lĩnh, tất nhiên là muốn một mẻ tóm gọn hết những người cướp quan lương, chúng ta hãy cứ phòng tránh trước vẫn hơn!” Đại nương ở bên cạnh nói xong, đã băng bó tốt cho vết thương trên tay nàng.

“Đại nương, lương thực trong thôn còn rất ít. Mười ngày sau có một lượng lớn quan lương cần vận chuyển đến phủ Duyên An, phải đi qua chỗ này của chúng ta. Nếu tiếp tục cướp đoạt này, trong thôn có thể sống bình yên qua mùa đông.” Lương Đông Ân đứng dậy, bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ bà vai gầy yếu của đại nương, bình tĩnh nói.

“Đồng Ân!” Một nam nhân cao lớn từ ngoài phòng tiến vào.

“Lỗi đại ca.” Lương Đông Ân gật gật đầu.

“Mẹ, đích thân Đông Ân dụng kế đánh cho quan binh thất bại đến thảm hại, mọi người thật sự bội phục muội ấy!” Lương Lỗi nghênh ngang ngồi xuống.

“Ta biết. Khi ra ngoài con cần phải che chở nhiều cho Đông Ân, Đông Ân chỉ là một cô gái, cả ngày đánh giết, đối với Đông Ân thật không tốt... Con xem tay nó lại bị thương này.”

Lương đại nương lộ ra vẻ mặt đau khổ.

“Đông Ân, muội bị thương à?” Lương Lỗi kinh hãi, lập tức nắm tay nàng lên xem kĩ.

“Lỗi đại ca, muội không sao, là đại nương lo lắng quá mức thôi.” Lương Đông Ân rút tay về.

“Không chỉ mẹ huynh lo lắng, mà huynh cũng sẽ lo lắng! Đông Ân, huynh...” Lương Lỗi nóng nảy.

“Đại nương, Lỗi đại ca, con biết hai người đối xử rất tốt với con. Thật sự không cần bị vết thương nhỏ này làm kinh hãi, con nghỉ tạm mấy ngày sẽ tốt lên thôi. Lỗi đại ca, mười ngày sau chúng ta còn phải đi cướp một lượng lớn quan lương khác, nghỉ ngơi sớm chút đi.” Lương Đông Ân bình tĩnh nói xong, liền đi vào bên trong nghỉ tạm.

Lương Lỗi nhìn bóng dáng nàng biến mất, trong lòng có chút cô đơn. Mà tất cả đều không qua được mắt của đại nương.

“Con, việc này có miễn cưỡng cũng không được. Đông Ân từ nhỏ được nhà chúng ta nhận nuôi, một lòng suy nghĩ cho Lương gia, báo ơn cho thôn, bây giờ nó không suy nghĩ gì cả. Chờ thêm chút đi.”

“Mẹ, nhưng con thật sự thích muội ấy!” Lương Lỗi vội vàng nói xong.

“Aiz, hiện nay tình thế loạn lạc như vậy, có thể sống được đến mai hay không chúng ta còn chưa biết, vẫn là nhìn lại thì hơn.” Lương đại nương nhỏ gầy nói xong, chậm rãi đi ra khỏi phòng, làm bữa tối.

Bỏ lại Lương Lỗi ở một mình trong phòng, nhìn vào trong lòng bàn tay to của mình đã nắm qua tay của Lương Đông Ân...

Mặt trời chiều đã ngã về phía Tây, sắc trời vẫn chưa tối hẳn, nhưng cũng không sáng được như ban ngày, Lương Đông Ân cùng hơn trăm người mặt đồ đenhan xếp thành một hàng, đeo mặt nạ, núp phía sau tảng đá lớn, hai mắt nhìn chăm chăm hướng vận chuyển của quan binh, đó là vận chuyển đến biên phòng phương Bắc, cấp lương thực cho quan binh biên phòng.

Chứng kiến quan chức dẫn đầu ngồi không mà hưởng, bộ dáng hai mắt mơ mơ màng màng, Lương Lỗi hừ một tiếng. “Tham quan đó đúng thật là ăn no rửng mỡ. Ngay cả cháo mà dân chúng còn chưa được ăn!”

“Lỗi đại ca, không được lên tiếng!” Lương Đông Ân ở bên, nhỏ giọng nói. “Kỳ quái! Hôm nay đội ngũ vận chuyển lương thực thật không giống... Trước kia đều do đại đội quan binh hộ tống, hôm nay chỉ có quan viên, nha dịch... Nhân số quá ít, có gian trá!” Hai tròng mắt nâu nhạt của Lương Đông Ân nhìn chăm chăm quân lính triều đình phía trước.

“Đông Ân, cô suy nghĩ nhiều quá rồi. Làm không tốt thì triều đình sẽ không phát tiền lương, lính đào ngũ gia tăng, mới chỉ còn nha dịch, bộ khoái hộ tống xe lương. Tận dụng thời cơ đi!” Một tiểu tử nói.

“Không... có gian trá... Tiểu Tứ, ngươi làm gì vậy? Mau trở lại!” Lương Đông Ân kêu gấp.

Chỉ thấy tên tiểu tử vừa rồi đã lao ra khỏi tảng đá lớn, vung lên đại đao, chém tới hướng nha dịch đang hộ tống cả một đoàn xe lương.

“Đáng chết thật! Lỗi đại ca, mọi người xông lên!” Lương Đông Ân đâm lao phải theo lao, phải hạ lệnh tiến công!

“Xông lên! Giết chết tên tham quan này!”

“Không bỏ sót bất cứ cái gì! Giết hết!” Mọi người ở Thạch Gia Pha hô to.

“Có ai không! Hộ giá! Hộ giá.” Quan viên mập mập vội vã kêu.

Troảng thời gian ngắn, bụi đất tung bay, tiếng ngựa hí, tiếng gào thét của mọi người, hòa quện vào nhau thành âm thanh rầm rĩ vang trời.

Quan viên địa phương, đám người bộ khoái nhìn thấy cường đạo Thạch Gia Pha, cả đoàn trở nên hỗn loạn, lập tức giải tán, biến mất không còn thấy tăm hơi bóng dáng đâu, lưu lại một đoàn xe lương thực.

Mọi người Thạch Gia Pha thấy cướp được xe lương, mỗi người đều vui mừng khôn xiết.

“Tôi nói rồi! Bọn hán chỉ là đám ô hợp, phải tận dụng thời cơ!” Tiểu Tứ trẻ tuổi gỡ xuống mặt nạ, đẩy một xe lương thực, vui mừng nói.

“Không đúng! Quá dễ dàng!” Hai mắt Lương Đông Ân vẫn cảnh giác nhìn bốn phía.

Không đúng! Không thích hợp! Trong lòng nàng vô cùng bất an.

“Đồng Ân, thừa dịp viện quân còn chưa tới, chúng ta mau chở lương thực này về thôn đi!” Lương Lỗi cũng đẩy xe lương, nói với Lương Đông Ân.

Trong lúc này...

“Các ngươi đừng hòng rời khỏi chỗ này! Nhiều lần đánh cướp quan lương, các ngươi thật to gan! Hôm nay Vệ Đình Long ta nhất định phải bắt hết các ngươi mới được!” Vệ Đình Long tuần tú kiệt xuất mặc khôi giáp, xuất hiện ở trên sườn núi, thân ảnh cao to tiêu sái như ngọc thụ lâm phong.

“Có cạm bẫy! Mọi người cẩn thận!” Lương Đông Ân hô to.

Quả nhiên, mấy trăm tên lính từ xe lương nhảy ra, bọn họ nằm ngay trên xe lương, dùng những túi lương che giấu, lúc này cầm đao kiếm trong tay nhảy ra, gặp người liền chém.

“Tiểu Tứ, Bình bá, các người mau rút lui! Tôi cản lại phía sau cho!” Lương Đông Ân hô to với người đằng sau, vung mạnh đại đao chém vài tên lính.

“Nhưng...” Đám người tiểu Tứ vẫn còn do dự.

“Không nhưng nhị gì hết! Đây là mệnh lệnh! Mau rút lui!” Lương Đông Ân nghiêng người tránh mũi tên phóng tới, đại đao vung lên, lại thêm một tên lính ngã xuống.

Mất thấy quan binh đông như kiến càng ngày càng nhiều, tình thế biến hóa, nàng hô to “Đi mau! Chậm nữa sẽ không kịp!” Quan binh càng ngày càng nhiều, chặn lại đường lui của mọi người Thạch Gia Pha, mọi người cầm trong tay song đao, vừa giết vừa lui, cốt ý muốn mở đường máu.

Không được! Tiếp tục như vậy toàn quân sẽ bị diệt sạch!

Lương Đông Ân thấy tình thế nguy cấp, cắn răng một cái, rồi hô to: “Lỗi đại ca! Các người mau tránh ra, ta cho phát nổ đây!”

Mọi người vừa nghe, lập tức tìm chỗ gần nhất núp vào.

“Oành! Oành...” Lương Đông Ân giật dây pháo, sức công phá dữ dội, quan binh vây quanh bọn họ đã chết hơn phân nửa, xác chết khắp nơi, mọi người Thạch Gia Pha thuận lợi tiến vào đường mòn bí mật.

Lương Đông Ân khẩn cấp lên ngựa, thoát khỏi binh lính phía sau xe lương, quay đầu chạy về hướng bên trái triền núi. Đó là chỗ Vệ Đình Long đang đứng. Nàng cần phải hạ thủ tên cầm đầu...!

“Đồng Ân!” Lương Lỗi phi nước đại theo phía sau nàng.

Lương Đông Ân cất đao, bắt đầu vung trường tiên (roi dài) trong tay lên, không ngừng đánh hạ con mưa tên, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm nam nhân trên sườn núi.

Giết hắn, khẩu khí hỗn hển của dân chúng vang lên!

Lương Đông Ân thành công xông lên triền núi, đã có nhiều quan binh hơn đến hộ giá bên người Vệ Đình Long. Người bắn cung phát động công kích tới hướng Lương Đông Ân, vạn tên cùng bắn ra, Lương Đông Ân vung lên trường tiên trong tay, xoay một vòng để bảo vệ thân thể, thoáng nhếch miệng, đôi mắt nâu lạnh lùng liền nhìn đăm đăm vào Vệ Đình Long, vẻ mặt lạnh như băng.

Là đôi trông mắt kia!

Đôi mắt nâu xinh đẹp kia thường xuyên xuất hiện trong giấc mộng xuân của hắn!

Vệ Đình Long cảm thấy kinh hoàng.

Hắn hít mắt nhìn thẳng lại cặp mắt lạnh lùng nghiêm nghị kia, không mang theo một tia cảm tình của con người. Đúng vậy, đó là hai trông mắt không ngừng xuất hiện trong mộng của hắn, hắn cùng với chủ của đôi mắt này giao hoan mây mưa...

Đáng chết thật! Đúng như lời giải thích của Triệu Vô Ngôn, hắn thích nam nhân!

Aaa, giết hắn đi! Triệu Vô Ngôn đã xác định vững chắc là sẽ không bỏ qua cơ hội làm tổn thương hắn...

Vệ Đình Long thấy rõ ràng trước mắt.

“Đồng Ân!” Lương Lỗi ở phía sau nàng hô to.

Lương Đông Ân cảm thấy sau lưng có một trận đau đớn, nàng cắn răng một cái, không hề quay đầu lại. Nàng biết mình trúng tên, một mũi tên cắm thẳng vào sau vai trái của nàng, nhưng nàng vẫn nhìn chằm chằm Vệ Đình Long, đó là ánh mắt của thợ

Hắn là con mồi của nàng, nàng muốn giết hắn!

Đột nhiên, tay phải Vệ Đình Long vừa khoát lên, toàn bộ binh lính đều ngừng lại.

Đôi con ngươi đen của hắn nhìn tới trước chỉ thấy đôi mắt của một người, vóc dáng nhỏ gầy, ánh mắt sắc bén, tuổi còn rất nhỏ.

Vai trái nam tử này trùng tên, đỏ máu đầm đìa, nhưng còn coi thường quan binh đông đảo, cố ý xông lên đây, con ngươi ngời sáng nhìn chăm chăm hắn, mặc dù trong mắt hào hùng hướng đến nghìn vạn người, nhưng dưới sắc trời sẫm tối, lại trở nên đẹp một cách thê lương!

Hắn quả thật ngưỡng mộ nam tử này! Phản ứng của vật giữa hai chân trở nên dữ dội, làm Vệ Đình Long chau lại mày kiếm—đúng là bị Triệu Vô Ngôn kia nói trúng! Nữ tử ấy nói cái gì cũng đúng, tốt nhất là quên đi cái miệng trúng phóc của Triệu Vô Ngôn thôi!

Khuôn mặt tuấn tú chợt run, Vệ Đình Long lạnh lùng lên tiếng, “Ngươi là ai?”

“Là người muốn lấy mạng ngươi!” Lương Đông Ân hô, nhảy lên lưng ngựa, tra đoản kiếm bên hông ra khỏi vỏ, lao thẳng tới hướng hắn.

Vệ Đình Long nhảy một cái rời khỏi ngựa, rút trường kiếm, trong nháy mắt lại bị cuốn lấy bởi roi tiên được xuất ra từ tay trái của Lương Đông Ân ở phía sau hông, nhát roi hình cầu vòng xả xuống đất, khiến cho trường kiếm dao động bị ném thẳng lên không trung.

Đáng chết thật! Khí lực của hắn ở chỗ nào vậy? Bởi vì đó là vũ khí đáng sợ nhất, hắn phải ứng phó thật cẩn thận.

Vệ Đình Long rút ra đoản kiếm giấu bên hông giày, hai người đánh giáp lá cà, vật lộn sát người. Đối phương so với hắn thật nhỏ xinh, động tác nhanh nhẹn, nhưng vai trái của hắn đã bị trúng tên, mũi tên còn cắm trên vai hắn.

Vệ Đình Long cười lạnh. Bất quá chỉ là một thiếu niên miệng còn hôi sữa!

Hắn cười lạnh làm Lương Đông Ân thấy không thoải mái, nhưng nàng không rảnh nghĩ nhiều, nàng hiện tại chỉ muốn giết hắn. Chỉ cần giết chết hắn, Thạch Gia Pha có thể bình an trong nhiều năm... Ánh mắt nàng chuyển chủ, mặt không chút thay đổi, phất chốc xuống tay giải quyết tận gốc, đoản kiếm rất nhanh xẹt qua khuôn mặt tuấn mĩ của hắn, lạnh lùng lưu lại vết máu!

“Chết tiệt! Mũi tên có độc này rót cuộc bao lâu mới phát tác đây? Thạch Khôi!” Vệ Đình Long tức giận nhìn về phó tướng bên cạnh kêu lên.

“Tướng quân! Để tôi đánh cho!” Phó tướng Thạch Khôi ở phía sau vội vã kêu lên.

“Các ngươi đứng xa một chút cho ta!” Vệ Đình Long rống to. Đối phương thật sự quá nhanh, bóng người dường như chưa từng dừng lại.

Lương Đông Ân đi vòng quanh Vệ Đình Long rất nhanh, ánh mắt lạnh lùng tựa như lang sói nhìn đến con mồi.

Lần đầu tiên Vệ Đình Long cảm thấy đối thủ thật khó giải quyết, nhưng cũng thực hưng phấn—bất luận là nội tâm hay dưới háng.

Hắn tự tay tiếp nhận trường kiếm mà Thạch Khôi phóng lên, vận đủ nội công, thi triển chiêu kiếm Kinh Thiên (sét đánh), giống như hàng vạn đao kiếm phát ra, ánh sáng tỏa ra khắp nơi.

Lương Đông Ân bị trọng thương trong người, động tác có chút chậm chạp, tay phải liền bị chém một đao, miệng vết thương thật dài, máu tươi phun ra, hơn nữa trên vai trái còn bị thương, toàn thân nàng dính đầy máu!

Ánh tà dương màu vàng chiếu rọi, trên người Lương Đông Ân toàn là máu lại trở nên đẹp đến kỳ lạ!

Nàng miễn cưỡng đứng lên, thân thể hơi chao đảo, tựa hồ còn muốn xông lên phía trước, cuối cùng cũng chịu không nổi quỳ rạp xuống đất, còn cố ý đấu tranh muốn đứng lên, cuối cùng cả người xụi lơ ngã về phía sau!

Rốt cuộc đã thoát khỏi tên thợ săn, Vệ Đình Long quắc mắt bêu môi, đá Lương Đông Ân một cước, “Hừ! Mũi tên độc giờ mới phát tác... Thạch Khôi, các ngươi cần phải cải tiến thêm!” Hắn cố ý xem nhẹ dự vọng mãnh liệt trong người, lạnh lùng nói.

“Đông Ân!” Lương Lỗi đứng ở phía sau nàng, vội vàng ngăn cản binh lính tiến đánh lên dốc, chứng kiến Lương Đông Ân ngã xuống đất, hung bạo rống lên một tiếng, liền muốn chạy lên.

“Mang cả hai về!” Vệ Đình Long bỏ lại câu nói, liền sai bước đến cưỡi ngựa nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kỳ Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Lương Đông Ân bị ném vào tử lao vừa lạnh lẽo vừa ẩm thấp, cả người như bị tảng đá lớn lăn qua, xương cốt không có chỗ nào thoát mái, vừa mới lại vừa đau nhức. Nàng toàn thân dính máu mặt không đổi sắc, nàng biết nữ nhân bị quan binh bắt giữ chỉ có một kết quả, nàng thấy rất nhiều quan binh vô sỉ cùng cường đạo hạ lưu đối đãi nữ nhân ra sao, cho nên nàng bây giờ một tiếng cũng không nói!

Mười mấy tên lính chen chúc trong nhà lao nhỏ hẹp, đem y phục trên người nàng xé đi.

"Hừm! Con này là nữ... Bề ngoài hoàn toàn nhìn không ra!"

"Mặc kệ là nam hay nữ, hãm nàng ta trước nói sau, báo thù cho những huynh đệ đã chết!"

"Đứng! Lão Tam, lão Tứ đều bị bà nương này giết chết! Hãm đi!"

Mấy tên lính thô bạo đem y phục trên người Lương Đông Ân xé rách, để lộ thân hình gầy yếu trắng nõn. Nàng bị binh lính cột vào cây cột nhà lao treo lên giả thành hình chữ đại, nàng cũng không nhúc nhích, ánh mắt cũng không chớp lấy một cái, vẫn là mặt không đổi sắc.

"Bà nương này là nữ thật sao? Nàng... nàng ta không có ngực ư! Quả thực so với đàn ông không khác biệt." Một tên lính ồ ào.

"Có thể thấy được Thạch Gia Pha thật sự đối khổ nhiều năm, ngay cả con gái cũng không thấy ngực... Ừ, nhưng đôi chân này không xấu... Lão Lư, ngơai lên trước đi." Tên lính hướng qua tên khác hô.

"Ái! Ta không thích nữ nhân có dáng người giống nam tử... nhường cho ngơai được rồi!"

"Ta đây không khách khí! Để ta đến ném thử hương vị tặc bà này!" Tên lính lộ ra nụ cười dám dăng hạ lưu, cầm hai chân Lương Đông Ân kéo ra.

Binh lính trong nhà lao, mỗi tên đều lộ ánh mắt hạ lưu đáng khinh, hung hăng muốn làm nhục Lương Đông Ân một phen, mọi người ba chân bốn cẳng ghi chặt nàng, Lương Đông Ân giờ phút này cười khẩy một cái. Nàng có thể làm cho Thạch Gia Pha cũng chỉ đến đây, nàng sẽ không lưu lại mạng này để quan binh lăng nhục! Nàng nhắm mắt lại, chuẩn bị cắn lưỡi "Dừng tay!" trong phòng giam vang lên một tiếng gầm giận dữ.

Binh lính vốn đang trên người Lương Đông Ân nghe tiếng lập tức dừng lại, áo mũ không chỉnh tề bối rối đứng

Vệ Đình Long một thân áo bào trắng đi tới tử lao, hắn thấy bọn lính đề lên cây cột trói Lương Đông Ân, mày kiếm nhíu chặt, lạnh lùng nói: "Thạch Khôi, ngơai ngày thường quản binh thế nào? Những ngày ta đi vắng, quân kỷ càng ngày càng lỏng lẻo!"

Một lời nói xong phó tướng Thạch Khôi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vô cùng cung kính trả lời: "Vâng, tướng quân, tôi nhất định tăng cường huấn luyện bọn họ." Quay đầu lại liếc quét những tên không tuân quân kỷ: "Còn không mau lui ra! Lập tức tìm Tổng giáo đầu, ngày mai xây công sự! Đồ khốn các người!"

Mười mấy tên lính lập tức kéo thẳng quần áo xộc xệch, mặt xám mày tro lui ra.

Ánh mắt lạnh lùng của Vệ Đình Long tiếp tục đảo qua, tất cả mọi người thức thời cúi gầm đầu, không dám nhìn cô gái bị trói một cái nào.

Hắn nhìn Lương Đông Ân toàn thân đều là vết thương, gần như trần trụi, nơi sâu nhất trong con ngơai đen có một đóm lửa không tên.

Lương Đông Ân mở mắt nhìn thẳng hắn, vẫn không nhúc nhích, thân hình vẫn bị tên lính hạ lưu kéo thành hình chữ đại, ánh mắt hai người giao nhau trên không trung.

Mỗi hắn nhếch một thoáng hiện lên nụ cười ma quỷ, khuôn mặt tuấn tú lóe lên sáng ngời.

Nàng là nữ tử! Là nữ!

Cảm tạ ông trời!

Trong lòng Vệ Đình Long trút bỏ một tảng đá lớn, nhẹ thở ra một hơi. Hắn lần đầu nhìn thấy nàng, thì bản thân tự khiếp sợ phản ứng mãnh liệt, khi đó hắn cho là mình thật sự yêu nam nhân, trong lòng quả thực không thể chấp nhận, ở trong phòng giấy dựa nửa ngày, nghĩ tới lời Triệu Vô Ngôn từng nói, phút bỏ ý kiến thế tục, cùng người mình yêu nên ở cùng một chỗ mới là quan trọng nhất, hắn mới quyết định tự mình đến nhà lao xem thử. Khi đó trong lòng hắn đã cam chịu số phận, nếu hắn thực sự chỉ có hứng thú đối với nam nhân, vậy cũng đành như thế.

Không nghĩ tới nàng lại là nữ tử!

Nữ tử nha!

Chỉ là... Thân hình nàng thật sự rất giống thiếu niên, bộ ngực kia dường như không dậy thì.

Hơn nữa khi hắn không chút khách khí đánh giá nàng thì nàng vẫn dùng ánh mắt sắc bén trừng hắn.

Thông thường nữ tử thấy hắn không phải là cúi đầu e lệ, thì chính là bắn ánh mắt quyền rũ. Nhưng nàng...

Thân thể nàng trần truồng, vẫn đang nhìn thẳng hắn, một chút đều không sợ hắn, cũng không vì cơ thể trần truồng lấy làm hổ thẹn... Nữ tử này thật đặc

biệt!

Vệ Đình Long ngồi xổm xuống, lấy tay khều người nàng. "Tên gì?"

Nàng vẫn trừng hấn, đôi môi nhất định mím chặt, mặt không chút thay đổi, cũng không động đậy.

Vệ Đình Long liếc mắt một cái nhìn cơ thể nàng, cười khê lấy tay vỗ lên vết thương trên vai trái của nàng.

"U!" Từ kẽ răng Lương Đông Ân thốt ra một tiếng kêu đau đớn, trán chảy ròng ròng mồ hôi lạnh.

"Thì ra ngươi còn sống... ta còn tưởng ngươi ngay cả chết cũng không nhắm mắt chứ!" Vệ Đình Long ung dung nói.

Nàng vẫn cứ trừng hấn.

"Hay là không nói chuyện? Tốt! Thạch Khôi, đem nàng ta dẫn đi trị thương, đêm mai ta muốn thấy nàng ta trên giường ta!" Vệ Đình Long cời áo choàng che thân hình trần trụi của nàng, cười rồi đứng lên, xoay người rồi đi.

Bên ngoài gió lạnh thét gào thổi qua, vết thương trên người Lương Đông Ân đã được băng bó, khuôn mặt cùng thân thể cũng được rửa sạch, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn màu ong. Nàng gầy gò xương, trên người còn băng bó vết thương bằng vải bó trắng nên càng thấy gầy yếu, nhưng hai mắt nàng vẫn sáng ngời có thần.

Nàng được bố trí ở nhà dân được trưng thu làm nơi nghỉ ngơi của Vệ Đình Long. Đêm nay nàng bị ép tắm rửa, trang điểm, mặc xiêm y bằng lụa, giải đến giường đợi Vệ Đình Long, những người hầu sau khi rời đi, nàng lập tức đem son phấn điểm trang trên mặt toàn bộ chùi sạch. Nàng rất ghét mùi son phấn.

Gió lạnh vẫn gào thét thổi đến...

Mặt nàng không đổi sắc, ngồi bất động ở mép giường. Kỳ thật cùng lắm thì nàng liều chết, không muốn phải chịu đựng áp bức thể này, nhưng nàng biết quan binh nhất định cũng bắt Lương Lỗi làm tù binh, nàng muốn xác định tung tích Lương Lỗi, lúc cần thiết, nàng phải cứu hấn. Lương gia là ân nhân của nàng, nàng tình nguyện dù hy sinh bản thân, cũng muốn Lương Lỗi bình an trở về Thạch Gia Pha.

"Đang suy nghĩ gì?" Khuôn mặt khô ngô của Vệ Đình Long nháy mắt phóng đại, báo hại Lương Đông Ân đang suy nghĩ giật mình hướng đầu giường thôi lui.

"Xem ra ngươi tốt hơn nhiều rồi." Vệ Đình Long thấy khuôn mặt màu mặt, bộ dạng không tệ, đích thật là nữ. Trong lòng hấn lại cảm ơn trời.

Nàng cảnh giác nhìn hấn, vẫn ngậm chặt miệng.

Không biết tại sao, nàng cứ nhìn chăm chăm hấn như vậy, lại khiến hấn có một loại phản khởi khó hiểu...

Trạng thái cơ thể hấn rất tốt, nhưng từ sau khi hấn mười sáu tuổi đến kỹ viện khai sáng, thì không qua lại với nữ nhân nữa, bởi vì bất luận người nào hấn đều không có phản ứng, ngay cả Triệu Vô Ngôn diện mạo xinh đẹp cũng không thể kích thích ham muốn của hấn. Hấn từng thử ôm Triệu Vô Ngôn, nhưng... vẫn không thể!

Lúc ấy Triệu Vô Ngôn từng quả quyết cơ thể hấn có thể chỉ đối với người đặc biệt mới có thể khôi phục chức năng nam giới bình thường, nếu không gặp được, vậy hấn cả đời cũng không thể cùng ai khác mây mưa! Lúc quyết đấu cùng Lương Đông Ân trên sườn núi, lại có thể khiến vật giữa háng hấn cương cứng! Hấn vốn tưởng là ảo giác, ngày hôm qua đặc biệt đến nhà lao xác định một lần, phát hiện hấn chỉ cần tiếp xúc với loại ánh mắt này của nàng, nửa người dưới liền nổi lên phản ứng... Hấn đã xác định nàng chính là chủ nhân trong mộng - người đó không phải thiếu niên, mà là thiếu nữ!

"Không nói à?" Khuôn mặt tuần tú của Vệ Đình Long thoáng hiện lên nét cười mà nữ tử nhìn thấy đều phải mềm lòng, nhưng nàng lại không hề nhúc nhích.

Nàng quả nhiên là đặc biệt!

Nàng trừng mắt nhìn mắt hấn vừa sắc bén lại vừa lạnh lẽo, rất ít nữ tử có được ánh mắt sắc bén này... Hấn cười cười, một chút cũng không để ý, vì dục vọng của hấn đã nhanh chóng bị nàng khơi mào!

Hấn đẩy ngã nàng, tách vạt áo nàng ra, nàng kháng cự, đầu gối thúc vào hấn sớm đã đề phòng, bóp chặt dưới vai trái nàng, nàng bị đau, cơ thể mất đi sức lực, hấn lập tức đem nàng áp chế dưới thân, xé quần áo rách hơn phân nửa, lộ ra nửa thân người trên cứng ngắc.

Lương Đông Ân hận không thể chém hấn thành tám mảnh, nhưng nàng biết hôm nay mình khó thoát khỏi quỷ dữ.

Nàng không có vũ khí, cả người đầy vết thương, bên ngoài đều là quan binh... Nàng biết nam nhân trước mắt rất khó đối phó, khi cần thiết nàng nhất định tự sát, không thể để hấn lấy chuyện làm nhục thân thể nàng mà đã kích sĩ khí của Thạch Gia Pha.

Vệ Đình Long cúi người xuống muốn hôn lên môi nàng, nàng quay đầu sang một bên, cắn đầu lưỡi mình. Hấn khê liếm vành tai nàng, ở bên tai nàng mê

hoặc nói nhỏ, "Lương Đông Ân, người chỉ cần động đầu lưỡi người một tí, ta sẽ hạ lệnh treo cổ tên đàn ông kia, bắt Thạch Gia Pha phải đi vào chỗ chết."

Lương Đông Ân nghe vậy, mở to hai mắt nhìn hần chăm chăm.

Vệ Đình Long nở nụ cười, "Dù người không nói, ta vẫn tra ra người tên gì. Lương Lỗi bị bắt, hiện giờ bị nhốt trong nhà lao." Hần một tay lột sạch nằng, neho mắt quan sát.

Ừm! Cơ thể này thật giống thiếu niên. Gầy đét khô quắt, tay chân nhỏ ốm, bộ ngực không mềm mại, cặp mông xem ra cũng không được mấy lạng thịt... phủ Tây An mất mùa đến mức này sao?

"Người muốn thế nào?" Lương Đông Ân trong mắt đầy lửa hận.

"Ta muốn người." Vệ Đình Long đẩy hai chân nằng ra, đặt mình vào giữa.

"Súc sinh!" Nằng phun một tiếng, lập tức mím miệng, quay mặt đi không n thêm gì.

"Không dám." Vệ Đình Long trên mặt vẫn mỉm cười, tao nhả còi quần áo mình.

Hần cúi xuống ngậm lấy miệng nằng, nằng cắn chặt răng, không chịu há miệng. Hần kéo nằng ra trước ngực nằng một cách đầy ác ý, làm nằng phải kêu nhỏ một tiếng, hần lập tức xâm nhập vào u坎, tìm kiếm lưỡi nằng, nút, rồi quần chặt nằng.

Bàn tay mỏng trơn thịt da toàn thân nằng - thân thể khỏe khoắn của nằng có sự thay đổi, khuôn mặt tay chân hiện ra màu mặt ong, thân mình trắng trẻo căng lên, đủ thấy nằng thường vận động ở ngoài.

Vệ Đình Long nhẹ nhàng hôn lên bả vai gầy guộc, bàn tay vuốt ve ở bụng. Lương Đông Ân mím chặt môi, nhắm mắt, không muốn rên rỉ với kẻ địch ở trên người - thực sự nằng chỉ cảm thấy người nằng ngứa ngáy, nằng không thích người khác chạm vào nằng.

"Mở mắt ra!" Hần ra lệnh. Hần muốn nhìn thấy mắt nằng, như vậy sẽ khiến hần hưng phấn.

Lương Đông Ân theo lời mở mắt ra, nhưng không có ham muốn ngậy ngất trong mắt.

Đáng chết! Hần mười mấy năm không chạm đến nữ nhân, có phải bản lĩnh không còn như trước không?

Vệ Đình Long dùng đùi tách hai chân nằng ra, bàn tay ở nơi nữ tính mềm mại của nằng vuốt ve, nằng không giãy dụa, nằng không tránh né, một chút cũng không giống như còn xử nữ, cũng không giống nữ tử.

Cánh hoa của nằng khô khan, Vệ Đình Long ngậm nụ hoa trên ngực nằng dụ dỗ, hy vọng có thể gọi ham muốn của nằng.

Ngứa quá... Lương Đông Ân nhú mày.

Ngón tay ở chung quanh hoa huyết của nằngràng xoa nắn, vuốt ve, muốn tìm ra chất dịch nhực đục, nhưng Vệ Đình Long thử nửa ngày, Lương Đông Ân vẫn không phản ứng, ngay cả cổ họng cũng không bật ra một tiếng!

"Người cho là ở trên giường giống cá chết, ta sẽ ném bỏ người sao?" Vệ Đình Long nhìn không nổi gầm nhẹ. Dục vọng dưới khổ sớm đã đau đớn không thôi, hần không thể đợi, cũng không muốn đợi!

"Nào dám." Lương Đông Ân cắn răng thốt ra lời này. Nằng đã cố gắng hết sức mới có thể nén nhịn tiếng rên rỉ sâu trong cổ.

"Đáng giận!" Vệ Đình Long lấy ra một cái bình nhỏ, dùng hai ngón tay quẹt một ít chất lỏng hương hoa huyết nhỏ hẹp của nằng thăm dò. Thân hình nằng không tránh né, hần rút cuộc không còn kiên nhẫn chậm rãi, dùng sức kéo bấp đùi nằng ra, hai ngón tay đột nhiên tiến vào hoa huyết.

Lực tay vô cùng mạnh bạo, khe huyết nhỏ hẹp bị nông mạnh, đau đến mức Lương Đông Ân từ kẽ răng bật kêu, "Đau..."

"Kiên nhẫn một chút, bằng không một lát sẽ càng đau!" Vệ Đình Long dùng ngón tay làm dịu cửa động nữ tính của nằng.

Đau nhói, cảm giác khó chịu, hơn nữa nơi hết sức riêng tư bị phơi bày trước mắt kẻ địch, khiến Lương Đông Ân bối rối vô cùng! Nhưng nằng không thể khóc, không thể giãy dụa, không thể biểu hiện tình cảm, bởi vì nằng là thủ lĩnh của Thạch Gia Pha!

Nằng lãnh đạm nhìn hần, thấy trên khuôn mặt tuấn tú của hần chảy xuống từng giọt mồ hôi to như hạt đậu... Tên nam nhân này xem như anh tuấn, môi hồng răng trắng, mặt như quan ngọc, nhưng giữa lông mày lại có một vẻ uy nghiêm khí khái anh hùng, thể hiện thân phận của hần.

Vệ Đình Long đem chất bôi trơn bôi trong hoa huyết, sau đó đưa phần thân nam giới cương cứng của mình để lên huyết khẩu mềm mại của nằng.

"Chịu đựng!" Hần ra lệnh bên tai nằng, động thân một cái, nam căn rắn chắc đi vào nơi riêng tư nữ tính.

"A..." Lương Đông Ân trong miệng bật rên, giữa hai chân truyền đến cảm giác bị xé rách đau đớn, so với vừa rồi ngón tay tiến vào còn đau hơn gấp mấy lần. Nằng nhẫn chặt mày, ngũ quan nhẫn nhỏ, hàm răng cắn chặt môi dưới, cánh môi chùng như chảy máu!

Trong hoa huyết mềm mướt như tơ chặt khít, khiến Vệ Đình Long hụt hơi. Hắn yên lặng bất động, nếu không hắn nhất định sẽ bùng nổ rất nhanh!

"Kiên nhẫn một chút, đợi chút nữa sẽ tốt hơn." Lời này của hắn cũng không biết là nói cho mình nghe, hay là nói cho Lương Đông Ân nghe.

Nàng không thể khóc! Nàng không thể có bất kỳ cảm xúc nào! Nàng phải thờ ơ... Lương Đông Ân không cách nào nhìn thẳng hắn, đau đớn khiến nàng khép chặt hai mắt.

Thân thể như bị xé vỡ thành hai mảnh, đau quá đau quá! Nhưng trong thân lại thật nóng thật nóng! Hắn dùng phần thân thể nóng rực của hắn đâm vào nàng, xuyên qua nàng, xé đôi nàng! Nàng không thể giãy dụa, chỉ có thể bắt lực vùi thân vào chấn động, cắn răng chịu đựng.

Vệ Đình Long di chuyển cơ mông, nữ nhân nằm dưới thân co rúm lại.

Ưm! Cảm giác này... chưa từng có qua! Hắn rên rỉ thành tiếng, cho thấy cơ thể cực kỳ vui thích. Hắn đã bình thường trở lại! Nữ nhân dưới thân chứng tỏ hắn không có vấn đề!

Hắn rốt cục lại có thể sử dụng phần nam tính của mình! Hắn đúng thật là nam nhân

Vệ Đình Long đang lúc nhấp nhô mỉm cười, "Ngươi thật sự là xuân dược của ta!"

"Súc sinh!" Nàng dữ dằn liếc hắn một cái, cánh môi đã bị cắn đến bật máu.

"Đúng vậy! Nhưng chỉ có ngươi mới khiến ta thay đổi, chỉ có ngươi thôi, Lương Đông Ân!"

Hắn cắn răng, khuôn mặt tuấn tú vì kích động mà đỏ lên, bàn tay to giống như quạt hương bồ vuốt ve trên bộ ngực khô khan của nàng.

"Ừ..." Nàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có một tia đỏ hồng. Nàng không muốn người khác chạm nàng, nhưng lại không thể chịu được xâm phạm của nam nhân trên người này...

Vệ Đình Long liên tục trên người Lương Đông Ân tàn sát bừa bãi, khoái cảm tràn ngập toàn bộ thân hình gầy gò của nàng, hắn rút ra lại đẩy vào, ở tiểu huyết non mềm của nàng tiến vào lui ra mặc sức chiếm đoạt, con ngươi đen mê mải nhìn hang động chật hẹp của nàng nuốt vào thả ra vật to lớn của hắn.

Lương Đông Ân bị vật nóng rực đâm qua cả người không thoải mái - gạt người! Ai nói sẽ hết đau, nàng vẫn còn đau! Nàng nhịn không được giãy dụa, vùng vẫy hai tay muốn đẩy hắn ra: "Buông ra! Súc sinh!"

"Ta rất vui được vì ngươi mà làm súc sinh!" Hắn gầm nhẹ, trên cao nhìn xuống, kiểm hai cánh tay vung loạn xạ của nàng, cây gậy nóng nứa người dưới vẫn duy trì nhịp điệu ra vào, không để bị ảnh hưởng. Trên thực tế, sự giãy dụa của nàng càng tăng thêm dục vọng của hắn, nam căn giữa hai chân lại cương phồng lên mấy phần.

"Cầm thú! Làm sao ngươi có thể..." Lương Đông Ân đem hết hơi sức nàng bị vật to lớn của hắn làm cho đau đớn cực kỳ! Giãy dụa quá mức làm vết thương trên miệng lại chảy máu.

"Ta đương nhiên có thể! Vì ta là nam nhân!" Vệ Đình Long kiêu ngạo nở nụ cười, hắn rốt cục đã thoát khỏi mối lo "bắt lực"!

Lương Đông Ân hoàn toàn không biết hắn đã gạt bỏ lo ngại, nàng chỉ biết hắn sử dụng vũ khí của nam nhân trừng phạt nàng. Đồ khốn! Tên cầm thú này làm nàng đau sắp chết!

Vệ Đình Long nâng hai chân nàng lên, để lên đôi vai rộng của mình. Nàng vì hai chân bị kéo căng, kéo đến nỗi cảm giác hang huyết chật hẹp, cảm giác đau đớn lại tăng thêm vài phần. Nàng nhủ chặt hai hàng lông mày, hy vọng đau đớn đó mau qua.

"Mau... mau kết thúc..." Hai tay nàng bị kiểm, không thể vì đau đớn mà thốt ra lời, chỉ có thể từ miệng phun ra lời cự tuyệt.

"Ta làm cái gì đều rất nhanh, nhưng chuyện này sẽ không nhanh... ngươi yên tâm, ta sẽ không để ngươi thất vọng." Hắn cúi xuống đối mặt với nàng, hơi thờ nặng nhọc nói.

Thấy nàng đau đến đến khuôn mặt nhỏ nhắn như bánh bao, hắn trở tay quăn lấy ngón tay nàng, mười ngón tay đan chặt nhau, như tiếp sức lực cho nàng. Nhưng toàn thân nàng đều muốn loại bỏ dị vật xâm lấn, nàng không ngừng uốn éo người, muốn đẩy cây gậy lửa trong cơ thể ra ngoài.

"Không được nhúc nhích!" Hắn nghiến răng giận dữ rống to: "Còn cử động nữa, hậu quả thế nào ta không chịu trách nhiệm!"

"Đau chết..." Nàng nhắm chặt hai mắt, khóe mắt ươn ướt.

"Bất luận nam nhân nào, ngươi đều uau. Kiên nhẫn một chút..." Hắn nắm chặt tay nàng nói nhỏ, lực hông càng lúc càng mạnh, vật đàn ông dưới thân cũng chôn vào càng sâu.

"Khốn kiếp!" Nàng chửi khế, khóe mắt hơi hé, nhìn thấy người hắn đỏ đầy mồ hôi.

"Nếu đã còn sức mắng ta, chẳng thả mở chân rộng ra, như vậy có lẽ sẽ không đau..." Hắn thoáng mỉm cười kì dị với nàng, giọt mồ hôi từ cằm hắn nhỏ

xuống.

Lương Đông Ân đột nhiên mở mắt, nhìn trừng trừng nam nhân trên người mình bừa bãi phát tiết.

Người nàng giống như bị lửa nung khó chịu, hẳn lại bảo thể này là thoải mái? Súc sinh! Nàng dùng ánh mắt tràn đầy lửa giận độc ác trừng hắn, không tin hắn bị trừng mà vẫn làm tiếp được!

Cảm nhận được ánh mắt nóng cháy của nàng, dục vọng dưới thân Vệ Đình Long càng thêm kích động, hạt giống âm âm muốn tuôn ra. Hắn gia tăng tốc độ ra vào tiểu huyết nhanh hơn, khuôn mặt tuần tú đầm đìa mồ hôi, cả người đầy sức quyến rũ nam tính.

Đột nhiên, hắn gầm nhẹ một tiếng, thân dưới co giật, toàn bộ dục vọng bắn thẳng vào nơi sâu nhất trong cơ thể nữ tính...

Lương Đông Ân vẫn lạnh lùng nhìn lên nóc giường, Vệ Đình Long người đầy mồ hôi nằm gục trên người nàng, trọng lượng của hắn khiến nàng hơi nhũn mày, dùng sức hít thở.

Vệ Đình Long cảm nhận được tiếng thở gấp của nàng, nhắc thân hình lên một chút nhìn nàng.

Trải qua một hồi mây mưa mãnh liệt, nàng vẫn là nàng, không có vẻ quyến rũ của đàn bà, cũng không có vết tích tình dục.

Giường dính một ít máu, vết thương trên vai cùng vết thương trên tay nàng đều nứt ra. Hắn hơi nhăn mày, thản nhiên nói: "Thương thể của ngươi bị nứt miệng rồi." Liền muốn giúp nàng bôi thuốc băng bó lại.

Lương Đông Ân vẫn duy trì tư thế cũ, toàn thân trần trụi, hai tay đặt hai bên gối nằm, hai chân khẽ mở, giữa hai chân có một chút máu cùng chất lỏng màu trắng, cũng không di chuyển.

"Xoay người nằm sấp lại, ta mới giúp ngươi bôi thuốc được."

"Thật ra ngươi muốn thể nào?" Nàng trừng mắt nhìn hắn.

"Đừng trừng ta như vậy, nếu không đừng trách ta lại muốn ngươi một lần nữa." Vệ Đình Long cảm giác dục vọng của mình lại thức tỉnh.

Nàng không tin được! Có nam nhân nào bị nữ nhân trừng mà "dừng đứng" không? Nàng vẫn dùng đôi mắt nâu nhạt nhìn chăm chăm hắn.

"Chết tiệt!" Dục vọng của Vệ Đình Long nhanh chóng bị khơi dậy, hắn chộp lấy nàng, lật người nàng xuống, ép nàng nằm sấp trên giường, từ phía sau đi vào trong nàng.

Phân thân đâm thẳng vào, khiến giữa đùi Lương Đông Ân lại thêm một lần đau đớn.

"A..." Nàng đau đến kêu thành tiếng, mới biết hẳn không phải nói đùa. "Súc sinh! Mau dừng tay!" Nàng lại mắng hắn!

"Đã quá muộn. Súc sinh ta đây chắc chắn không dừng tay!" Hắn trong cơ thể nàng dâng lên từng đợt rồi từng đợt sóng to gió lớn.

Trong phòng vang vọng tiếng gầm của Lương Đông Ân ngoại trừ cắn răng ngửa đầu cố gắng chịu đựng, vẫn không kêu một tiếng, nhưng cánh môi đã bị nàng cắn nát, máu tươi nhỏ lên đệm giường.

Vệ Đình Long trong nơi mềm mại của nàng ngang ngược chiếm đoạt, vì còn lưu lại dịch thể hoan ái, nên phân thân nam giới tiến mạnh vào thuận lợi hơn. Hắn biết thân thể nàng vẫn không thể thích ứng hắn, nhưng hắn không nhịn được. Nàng là người duy nhất có thể khơi dậy lửa tình trong hắn!

Lương Đông Ân không nghĩ mình chỉ mới trừng nhìn hắn một cái, hắn lại dễ dàng cứng nhanh đến vậy.

Đáng ghét! Súc sinh! Trong lòng nàng không ngừng mắng, cái miệng nhỏ nhắn vẫn cắn chặt, quyết không kêu tiếng nào!

Vệ Đình Long nâng hông nàng lên, nắm eo nàng, mạnh mẽ ra vào. Cuối cùng đâm vào đến khi Lương Đông Ân toàn thân trong ngoài đều mềm nhũn, mới thả nàng ra.

Nàng không còn khí lực, cả người nằm sấp trên giường, không hề nhúc nhích.

Vệ Đình Long nhìn thấy vết máu trên gối, nhịn không được nhũn mày. Hắn gỡ lớp băng bó vết thương, sau đó nhìn thật kỹ vết thương trên miệng nàng, lại lật người nàng lại, cẩn thận bôi thuốc vào cánh môi dưới.

Hừ! Nữ nhân bướng bỉnh!

"Bảo ngươi nghe lời, ngươi lại cố làm ra thể này... Lương Đông Ân, điểm này không giống ngươi!"

"Sao ngươi biết ta là người thể nào? Hừ!" Nàng hừ lạnh, không dám nhìn hắn.

"Người thực cho là ta không tra ra lai lịch người sao? Người là đường nữ của Lương gia, Lương Lỗi là nghĩa huynh người, người kẻ chủ mưu của Thạch Gia Pha nhiều lần cướp quan lương, đáng người nhỏ gầy, người khác dễ nhận làm thành thiếu niên, cả tính điềm tĩnh tỉnh táo, suy nghĩ chu đáo tỉ mỉ, tuyệt không chịu thua thiệt." Vệ Đình Long nhìn khuôn mặt nàng ngũ quan rõ ràng.

Lương Đông Ân vẫn không động đậy, không vì tin tức của Vệ Đình Long mà kinh ngạc. Nàng sớm biết nam nhân này rất khó đối phó.

Nàng ngoảnh mặt sang bên, bình tĩnh nói: "Người có thể giết ta rồi báo cáo kết quả với triều đình, hãy thả Lương Lỗi ra." Đối với sinh tử của bản thân, nàng không hề để ý.

Vệ Đình Long vỗ về thân hình gầy yếu, bàn tay to từ bả vai vuốt một đường đến trước ngực. "Ta vì sao phải nghe lời người? Ta cũng có thể đem hai người các người cùng nhau xử tử, cho Thạch Gia Pha một bài học."

Đề tiện! Vừa rồi dùng Lương Lỗi để uy hiếp, cường bức nàng, hiện giờ lại không thả người... Nàng im lặng.

Thấy Lương Đông Ân không nói gì, Vệ Đình Long lại thoáng cười nhạt, "Lương Đông Ân, người không phải chỉ có một chút bản lĩnh ấy thôi chứ? Nên nhớ người chính là tặc khấu cướp quan lương nổi danh, vài ba chiêu đã bị ta tiêu diệt, truyền ra ngoài, người không sợ bôi nhọ thanh danh Thạch Gia Pha?"

Nàng từ từ nhắm mắt, đem mặt vùi càng sâu, không nói lời nào, cũng không cử động.

Vệ Đình Long chờ trong chớp lát, chờ không được nàng cãi lại, liền đưa mặt đến gần nàng, muốn nhìn rõ biểu hiện trên mặt nàng.

Nàng nhất định là không cam lòng!

Khẩn cầu đi! Lương Đông Ân! Cầu tướng quân uy vũ tuần mỵ ta đây tha cho người một mạng. Thuiro là nữ nhân duy nhất có thể khiến ta phấn khởi, ta có thể suy nghĩ một chút.

Vệ Đình Long trong lòng muôn phần đắc ý, đem vè mặt tươi cười cúi xuống, lại nghe thấy...

Tiếng ngáy rất nhỏ.

Nàng lại có thể ngủ!

Vệ Đình Long dần nén nhìn nàng chăm chăm, vè tươi cười nháy mắt đông cứng thành băng tuyết mùa đông.

Lương Đông Ân!

Bên ngoài, gió lạnh vẫn gào thét điên cuồng...

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kỳ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

"Nè! Người có nghe nói chưa, trước đó vài ngày bắt được thủ lĩnh cường đạo, thì ra là một nữ nhân đó! Nhưng thân hình nàng gầy đét, khô quắt, không ngực không hông, y hệt nam nhân, không thể tưởng được... Hắc hắc hắc!" Một tên binh lính hạ lưu cười khan vài tiếng.

"Không nghĩ tới Đại tướng quân của chúng ta lại có hứng thú với loại nữ nhân này, mấy ngày liên tiếp không bước chân ra khỏi cửa phòng nha." Một binh lính khác vừa nói mất vừa lộ ra tia nhìn dâm dăng.

"Trước đây ta còn nghe nói thật ra Vệ tướng quân thích người đồng giới, tên nữ tặc kia bởi vì có thân hình giống nam nhân nên mới có thể được tướng quân coi trọng!" Một binh lính quê mùa suy đoán.

"Không thể tưởng được Vệ tướng quân anh dũng của chúng ta cũng yêu thích loại này... Bề ngoài ngài ấy tuần mỵ không ai sánh được, có rất nhiều cô nương thích ngài ấy nha! Xem ra những cô nương này phải thất vọng rồi..."

"Cái gì? Tướng quân thích nam nhân thật sao?" Binh lính bu sát vào nhau đN nói chuyện phiếm.

"Ai, người không biết sao? Ta nói cho người nghe nè, chính là vài năm trước, tướng quân ôm một cậu thiếu niên môi hồng răng trắng ngủ, vô tình bị hạ nhân xông vào nhìn thấy, tin tức mới bị lộ ra ngoài."

"Thì ra là thế! Khó trách bên cạnh tướng quân không có nữ nhân, cũng không gọi kỹ nữ đến hầu. Mọi người còn tưởng rằng ngài ấy giữ mình trong sạch đến mức ấy, té ra ngài ấy thích nam nhân!" Binh lính tự cho kết luận của mình là đúng.

Một đám người ở bên ngoài quân doanh tùm năm tùm ba bàn tán về những tin đồn mà mình nghe được...

Lương Đông Ân ngủ một mạch đến ba ngày.

Đến ngày thứ ba, Vệ Đình Long lay cũng lay không tỉnh nàng, hôn cũng hôn không tỉnh nàng, không thể tiếp tục nhịn được nữa, cuối cùng cầm lấy chén trà tạt lên mặt nàng.

Á! Ai vậy? Quấy rầy mộng đẹp của người ta...

Trong lòng Lương Đông Ân nói thầm, tâm không cam tình không nguyện kêu lên một tiếng khó chịu.

Rốt cục nàng cũng tỉnh!

Mở ra đôi mắt còn lim dim ngái ngủ, nước trà từ trên mặt nàng chảy xuống, về mặt nàng không chút thay đổi nhìn nam nhân trước mắt đang rống to.

"Lương Đông Ân! Làm gì có tù binh nào giống như ngươi ăn ngon ngủ ngon như vậy? Cứ như là đang ở trong nhà mình!"

Nàng dụi dụi mắt, vurun lưỡi liếm một chút nước trà trên mặt... Ừm! Trà ngon!

Ai ngờ động tác vô tình này của nàng lại khiến cho Vệ Đình Long miệng khô lưỡi khô, cái chày giữa hai chân lại cứng r

"Sai, ta chưa từng được ngủ yên ổn như vậy." Nàng thư giãn gân cốt một chút, phát hiện thân mình vẫn còn truyền ra đau đớn, nhưng vết thương trên vai và vết thương trên tay đã tốt hơn nhiều.

Thân thể của nàng vẫn còn trần trụi như cũ.

Nhìn thấy bộ dáng bình thân ung dung, tuyệt không lo lắng của nàng, Vệ Đình Long có chút tức giận. Nàng ít nhất hẳn là nên giống như những nữ tử bình thường, la khóc một chút, run rẩy cầu xin tha thứ này nọ, nhưng nàng không có, ngược lại còn ngủ rất ngon. Ngay cả khi hắn đoạt đi đêm đầu tiên của nàng, nàng cũng không có chút xiu phản ứng, dường như không thèm để ý ai là người đàn ông đầu tiên của nàng.

Nhìn thấy dáng người muốn ngực không ngực, muốn eo không eo, nam nhân nhìn thấy cũng sẽ phải cười trộm, huống chi hẳn là Bình Khẩu Đại tướng quân Vệ Đình Long đến "sùng hạnh" nàng, mà nàng rõ ràng không để hắn vào trong mắt... Đáng giận!

Vệ Đình Long giận dữ quát nàng: "Ngươi là tù binh, thì phải giống tù binh! Không được ung dung bình thân, giống như người không có việc gì."

"Có thể cho ta chén trà không? Ta khát quá." Nàng nhìn thấy trà đặt trên bàn.

Khắp nơi trên cơ thể trần trụi đầy những dấu vết hồng hồng tím tím do hắn lưu lại, mà nàng lại có thể không chút thẹn thùng lửa thể đối mặt với hắn... Nữ tử này thật ra là người thế nào?

"Tự mình lấy!" Vệ Đình Long kiềm nén tức giận thấu trời. Hắn nhắc nhở bản thân, hẳn là Vệ đại tướng quân tuân mỹ tiêu sai, bình tĩnh tao nhã, là tình nhân trong mộng của toàn bộ khuê nữ ở kinh thành...

Lương Đông Ân di chuyển thân thể trần trụi đến bên cạnh bàn tự mình rót một ly trà, ngồi xuốngm rãi uống hết, thái độ ung dung, cử chỉ bình tĩnh.

"Ta muốn tắm rửa." Nàng chậm rãi nói.

"Lương Đông Ân! Ngươi cho rằng nơi này là khách điểm sao?" Vệ Đình Long lại bùng nổ!

Lương Đông Ân ở trong phòng tắm khoan khoái hưởng thụ niềm vui được tắm rửa, nàng nâng tay phải lên, tránh cho miệng vết thương bị dính nước, hai chân ở trong nước chậm rãi di chuyển tới lui, nhẹ nhàng vốc nước trong thùng lên tắm, để cho sóng nước cuốn trôi đi chất lỏng màu trắng giữa hai chân.

Khuôn mặt tuấn tú của Vệ Đình Long thật nghiêm túc, hai tay khoanh trước ngực, ở bên cạnh nhìn nàng vì hơi nóng tỏa ra mù mịt mà thân mình toát mồ hôi. Thân thể kia nhìn ngang nhìn dọc thể nào cũng đều giống thiếu niên, không hiểu tại sao bản thân lại bị dáng người như thế hấp dẫn? Hẳn thật sự nghĩ không ra nha.

Nhưng sự thật xảy ra trước mắt... hẳn lại "chào cờ"!

Đáng chết! Trong lòng hắn thầm mắng.

"Lương Đông Ân, đứng lên, tránh cho miệng vết thương chạm vào nước." Tiếng nói của hắn khàn khàn ẩn chứa nồng đậm tình dục.

Lương Đông Ân nghe lời đứng dậy, Vệ Đình Long lập tức cầm lấy khăn, nhanh chóng lau đi bọt nước, giúp nàng mặc áo mỏng vào, sau đó phủ thêm áo khoác, ra lệnh cho hạ nhân hầu hạ nàng.

Sau khi hoàn tất, hắn ôm nàng nhẹ tựa lông chim trở về phòng, đặt nàng ngồi trên ghế bành (ghế thái sư), đứng ở trước mặt nàng, về mặt khí phách nhìn xuống nàng. Nàng rũ mắt nhìn xuống đất, không lên tiếng.

Vệ Đình Long mở miệng: "Lương Đông Ân, ngươi là tội phạm cướp lương, nên bị áp giải kinh thành, chờ phán quy

Nàng không có biểu hiện gì, không nói chuyện, chỉ im lặng trầm mặc.

"Không hé răng, không xin tha?" Hắn bóp cằm của nàng, ép nàng nhìn thẳng vào hắn.

"Buông tha Lương Lỗi." Nàng nói chuyện.

"Nếu ta không tha thì sao? Dù sao hắn cũng là đạo tặc cướp lương." Hắn nhún mi.

Nàng lại trầm mặc.

"Lương Đông Ân, nói chuyện!" Hắn ra lệnh.

"Dù sao đều là chết, nói cái gì chứ?" Nàng nhìn thẳng hắn.

"Nói cầu xin tha thứ, khẩn cầu ta, nói không chừng ta sẽ bỏ qua cho các ngươi." Hắn là kẻ nắm quyền cao cao tại thượng.

"Buông tha Lương Lỗi." Nàng lặp lại yêu cầu vừa rồi.

"Nếu ta không tha thì sao?" Hắn cũng lặp lại câu trả lời vừa rồi.

Nàng trầm mặc lần thứ hai.

"Lương Đông Ân, nói chuyện!" Vệ Đình Long lại ép nàng.

Lần này nàng không làm theo lời hắn, vẫn trầm mặc như cũ.

"Lương Đông Ân!" Hắn gọi tên nàng một lần nữa, trong giọng nói có một chút khó chịu.

Nàng dứt khoát nhắm mắt lại, cuộn mình trên chiếc ghế bành (ghế thái sư), không hề phản ứng.

Nàng sao lại dám không quan tâm đến sự tồn tại của hắn như thế! Nàng chỉ là một tên phạm nhân thấp hèn, mà hắn lại là Đại tướng quân uy chấn thiên hạ nhà!

Vệ Đình Long vỗ vỗ cái trán nổi đầy gân xanh, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nói: "Ta có thể buông tha Lương Lỗi."

Cuối cùng Lương Đông Ân cũng mở mắt ra nhìn hắn: "Ngươi có yêu cầu gì?"

Thì ra nàng thích thẳng thắn, không thích vòng vo. Giờ thì Vệ Đình Long đã hiểu.

"Nàng ở lại bên cạnh ta." Hắn nói trực tiếp.

"Làm cái gì?" Nàng hỏi thật bình tĩnh.

"Làm nữ nhân của ta." Hắn nói một cách tự nhiên.

"Ngươi sẽ thả Lương Lỗi đi?" Nàng không bắt ngờ chút nào.

"Phải." Hắn gật đầu.

"Được." Nàng đáp thật sáng khoái.

Cứ như vậy sao? Không có chết cũng không chịu? Không oán trời trách đất? Không có trinh tiết liệt nữ? Không có người chết ta sống? Không có la hét như kẻ điên?

Vệ Đình Long hơi thất vọng, cảm thấy rất không được coi trọng. Hắn thử thăm dò: "Lương Đông Ân, nàng không có lời muốn nói?" Dù sao cũng phải tâm không cam tình không nguyện một chút chứ? Nàng là tù binh, còn không danh không phận bị ép lên giường, tối thiểu cũng phải nhún mày một chút chứ!

Về mặt Lương Đông Ân không chút thay đổi, từ đôi môi anh đào bình tĩnh phun ra ba chữ: "Thả Lương Lỗi."

Kinh thành, phường Vĩnh Yên, Bình Khẩu tướng quân phủ.

Tuyết dường như rơi không ngừng, trong nháy mắt kinh thành biến thành thế giới tuyết t

Từ sau ngày Lương Đông Ân đồng ý yêu cầu của Vệ Đình Long, Lương Lỗi đã được thả ra. Lương Lỗi có muôn vàn không nỡ khi đối mặt với Lương Đông Ân, nhưng nàng chỉ dặn dò đơn giản là hãy chăm sóc đại nương thật tốt, còn muốn Vệ Đình Long cho nàng bạc giao cho Lương Lỗi. Lương Lỗi còn muốn nói thêm cái gì, liền bị Vệ Đình Long đứng ở một bên không kiên nhẫn sai người đuổi đi.

Hắn không thích nhìn thấy nam nhân khác nhìn nàng với ánh mắt thâm tình như vậy. Nàng là của hắn.

Về phần trước đây Thạch Gia Pha cướp quan lương, hắn làm chút văn chương kiểu cách, giả bộ như không có chuyện gì... Sau đó nói quan lương đã thuận lợi vận chuyển đến phủ Duyên An, triều đình cũng không thể nói được gì.

Lương Đông Ân thì cùng với Vệ Đình Long trở lại Tướng quân phủ ở kinh thành, trở thành bạn trên giường của Vệ Đình Long. Hắn muốn, nàng liền cho, không có gì oán giận, cũng không có cảm tình.

Đêm nay, Lương Đông Ân đứng ở bên cửa sổ nhìn tuyết rơi bên ngoài, trên người mặc bộ váy áo làm từ chất liệu tốt nhất, sắc mặt trắng hơn, bởi vì gần đây nàng thường ở trong phòng, ít khi phơi nắng dưới ánh mặt trời.

Nàng xem tuyết đọng ngoài cửa sổ, nghe nói sáo trúc bị tuyết đọng có thể làm giảm bớt áp lực âm thanh, trong lòng ngâm lên câu thơ mà khi còn nhỏ phụ tử đã dạy nàng "Dạ thâm tri tuyết trọng, thời gian triết trúc thanh". Đáng tiếc sau đó phụ tử lại chết trong nạn binh lửa...

"Đang suy nghĩ gì?" Vệ Đình Long ôm lấy nàng từ phía sau, hôn một cái trên vành tai nhỏ xinh của nàng.

"Không có gì." Nàng thản nhiên trả lời.

Nàng luôn như vậy, cách ly hắn rất xa với thế giới của nàng.

Vệ Đình Long hắn có kém như vậy không? Hắn chỉ cần cười khê, thì không có cô nương nào có thể ngăn cản sức hấp dẫn nam tính của hắn, huống chi bây giờ hắn còn đang ôm nàng! Nếu đổi là nữ tử khác, đã sớm choáng váng đầu óc, không có nhận thức, mà nàng thì còn có thể dùng ngôn từ lạnh lùng kháng cự hắn!

Từ phủ Tây An mang nàng về kinh thành đã hơn mấy tháng, nhưng nàng vẫn như vậy, không cho hắn tiến vào nội tâm của nàng, không cho hắn biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

"Nàng suy nghĩ cái gì? Nói cho ta biết!" Đây là câu nói mà hắn thường xuyên lặp lại.

"Không có gì. Chuyện này không quan trọng." Đây là câu nói mà nàng thường xuyên trả lời.

Hắn phát hỏa, gầm nhẹ: "Lên giường đi!"

Nàng nghe lời leo lên giường, cởi bỏ váy áo của mình, lộ ra thân thể. Để thuận lợi, thậm chí ngay cả áo lót nàng cũng không mặc.

Toàn thân nàng trần trụi nằm ở trên giường, hai mắt nhìn lên đỉnh giường, suy nghĩ vẫn không đặt trên người của nam nhân kia.

Đợi hồi lâu mà vẫn không thấy Vệ Đình Long lên giường, nàng lỏa thân có chút lạnh, bất đắc dĩ nhìn về phía hắn, thấy hắn đứng ở trước giường, ánh mắt phức tạp chăm chú nhìn nàng, vẫn ăn mặc chỉnh tề như trước.

Vệ Đình Long vẫn còn mặc y phục, leo lên giường ôm lấy nàng, nàng chủ động giúp hắn cởi áo, tháo thắt lưng, giống như vô số lần giao hoan trước đó. Nửa thân trên của hắn nhanh chóng trần trụi, lộ ra lồng ngực cường tráng.

Hắn cảm lấy bàn tay nhỏ bé bận rộn của nàng, áp nó lên mặt mình, chuyên chú nhìn nàng. Sau mấy tháng ở tướng quân phủ được chăm sóc miếng ăn giấc ngủ, nàng đã có thêm chút da thịt, cả người trông có vẻ tương đối mượt mà, khí sắc cũng tốt hơn.

Nhưng nàng không vui vẻ, cực kỳ không vui vẻ. Hắn cảm giác được điều này.

Nàng nhìn hắn, trong mắt chứa nghi vấn. Thế nào, hắn không làm sao?

"Đông Ân, tại sao nàng không vui?" Hắn nhìn nàng liếc mắt đưa tình, phát huy sức hấp dẫn nam tính.

"Chuyện này không quan trọng. Tướng quân, nếu ngài không làm, ta mặc quần áo vào. Lạnh quá." Nàng rút bàn tay bị hắn nắm trong bàn tay to ra, nhặt quần áo bên giường lên, nhanh chóng mặc vào, không thể để cho sức hấp dẫn nam tính của hắn ảnh hưởng.

"Tại sao nàng luôn đẩy ta cách xa ngàn dặm ở bên ngoài? Ta hy vọng nàng được vui vẻ!" Hắn bực bội gầm nhẹ.

"Ta vui hay không vui cũng không quan trọng."

Lại là như vậy! Vệ Đình Long hắn là rãnh không có việc gì làm sao? Chuyên môn cùng nàng chơi trò chơi câu chữ này!

Nhìn thấy Lương Đông Ân mặc xong từng lớp từng lớp quần áo, trong lòng rõ ràng có một loại cảm giác chán ghét chính mình.

Hai người bọn họ chỉ có quan hệ thể xác, hẳn thành công trong việc giữ người của nàng, nhưng lại không chiếm được lòng của nàng, điều này khiến cho hẳn không hài lòng.

Hắn vốn tưởng rằng hai người vẫn có thể duy trì mối quan hệ thân xác trên giường, không thừa nhận bản thân để ý nàng, nhưng hẳn quả thật là để ý!

Sau khi trải qua đêm qua, hẳn nhìn thẳng vào tận sâu trong nội tâm đang gào thét của mình.

Sau khi chứng minh thân thể của mình không có vấn đề, đêm qua hẳn cùng với phó tướng Thạch Khôi đi đến Báurong lâu tìm vui, tiệc rằng trong lâu không có cô nương nào có thể khơi dậy dục vọng của hẳn, hẳn chỉ cảm thấy những nữ nhân này quá tầm thường trần tục, khiến cho người ta buồn nôn.

Hắn không kiên nhẫn rời khỏi Bách Hương lâu, vội vàng trở lại trong phủ, thấy Lương Đông Ân, bất kể nàng có đang ngủ hay thức, hẳn cũng mãnh liệt xé rách quần áo của nàng, sau đó là một trận nam nữ quần quýt lấy nhau đến đất trời điên đảo...

Nữ nhân khác đều không được, chỉ có thể là nàng!

Mà đêm qua nàng bị hẳn quấy nhiễu làm cho tỉnh lại rồi cuồng vọng đoạt lấy, nhưng vẫn không giẫy dụa, không chống cự, không oán giận, cũng không hé răng!

Trong lúc hoan ái nàng cũng không ra tiếng, chỉ yên lặng chấp nhận, hẳn chỉ có thể nhìn thấy mồ hôi lạnh túa ra trên người nàng thì mới biết được thống khổ của nàng. Ở trên giường nàng coi mình như một con rối không có sinh mệnh, tùy ý để hẳn phát tiết ở trên người nàng, bất cứ lúc nào, ở đâu, hẳn muốn, nàng liền cho.

Tối hôm qua khi hai người đang mây mưa hẳn rõ ràng mãnh liệt cảm nhận được nàng giống như nữ tử thanh lâu - vạn phần không muốn, nhưng không thể không làm.

Không! Hẳn không cần có loại cảm giác này! Hẳn không cần chỉ có một mình hẳn cảm thấy thân thể vui thích!

Hắn làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đối diện với mình, khẩn thiết nói: "Đông Ân, tuy rằng ta bắt buộc nàng đi theo ta, nhưng ta vẫn hy vọng nàng vui vẻ. Nói cho ta biết, tại sao nàng không vui vẻ?"

"Chuyện này không quan... ưm..."

Hắn phủ đôi môi nàng lại, không cho nàng nói những lời nói lạnh lùng. Hẳn tỉ mỉ ngọt ngào hôn lên đôi môi cánh hoa mềm mại của nàng, lưỡi kiếm quần quanh lưỡi nàng. Nàng như thường lệ, không đáp lại.

Không sao cả, hẳn hôn là đủ rồi. Hẳn hút hương vị ngọt ngào trong miệng nàng, cái lưỡi di chuyển dọc theo đôi môi cánh hoa xinh đẹp của nàng, tỉ mỉ phát họa hình dáng của nó, môi mọng lại dán chặt trên môi nàng lần nữa, chậm rãi giẫy vò đôi môi anh đào mềm mại của nàng, mãi cho đến khi hẳn vừa lòng mới chịu buông ra, thì đôi môi anh đào của nàng sưng đỏ từ lâu.

Mặt nàng đỏ lên...Hi, cuối cùng cũng có chút biến hóa!

"Đông Ân, mùa đông năm nay tuyết rơi rất dày, qua mùa đông rất khó." Hẳn cố ý ngừng lại.

Nàng ngẩng đầu. Lời nói của hẳn thu hút sự chú ý của nàng.

"Bình thường, nếu thôn trang cũng không đủ lương thực dự trữ, có người chết đói chỉ là chuyện sớm hay muộn." Hẳn lại ngừng lại.

Nàng trừng mắt hẳn, cái miệng nhỏ nhắn nói chuyện: "Ngươi muốn nói cái gì?"

"Cuối cùng nàng cũng đổi câu khác, không còn nói những câu linh tinh như ‘chuyện này cũng không quan trọng, không liên quan đến chuyện của ngươi’!" Hẳn kéo áo của mình phủ lên bộ ngực lồ lộ của nàng.

"Thật ra ngươi muốn nói cái gì?" Trong lòng Lương Đông Ân có dự cảm không tốt.

"Thạch Gia Pha." Tròng mắt đen sâu như biển của Vệ Đình Long nhìn chằm chằm nàng.

"Thạch Gia Pha làm sao vậy?" Giọng điệu của nàng không hề lạnh lùng.

"Đông Ân, cảm giác của nàng đối với ta như thế nào?" Hẳn chuyển hướng đề tài.

"Chuyện này cũng không quan trọng." Lại là câu này.

"Nói cho ta biết cảm giác của nàng đối với ta, ta lập tức nói cho nàng tình hình của Thạch Gia Pha." Hẳn đưa ra điều kiện.

"Ta đối với ngươi không có cảm giác. Bây giờ nói cho ta biết tình hình của Thạch Gia Pha." Nàng vẫn lạnh lùng như trước.

Vệ Đình Long tức giận đến mức muốn bóp gãy cổ nàng rồi vứt đi... Hẳn đường đường một Đại tướng quân, thế nhưng so ra lại kém hơn một thôn xóm nghèo! Hẳn là trọng thần của triều đình, là lang quân lý tưởng của nữ tử khắp thiên hạ, nhưng ở trong mắt nàng, hẳn không là cái gì cả!

Quên đi, trải qua mấy tháng ở chung, hắn đã sớm biết không phải sao? Nếu cứ tiếp tục so đo, chỉ bản thân nhất định tức chết.

Hắn ần ần gân xanh trên trán chậm rãi nói: "Bởi vì lương thực dự trữ của Thạch Gia Pha không đủ, đã có vài người đói gần chết, nếu còn tiếp tục như vậy, người trong thôn nhất định chết đói hơn phân nữa."

Lương Đông Ân nhìn hắn không chớp mắt.

Thạch Gia Pha thật sự thê thảm như thế sao? Nàng biết lương thực dự trữ trong thôn không đủ, nhưng nàng bị bắt, nên không thể tiếp tục đi cướp lương. Nam nhân trước mắt có năng lực cứu thôn dân, nhưng hắn...

Cầu xin hắn đi! Xin hắn mang lương thực cấp cho Thạch Gia Pha đi! Vệ Đình Long cười với nàng.

Nàng không nói một câu.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Vệ Đình Long thờ dài một hơi. Sao hắn lại quên mất chứ? Nói chuyện với nàng phải trực tiếp, phải trực tiếp rõ ràng.

Hắn chậm rãi nói: "Ta có thể mang lương thực cấp cho Thạch Gia để cho người dân ở Thạch Gia Pha sống qua được mùa đông này."

Nàng mở miệng: "Người có yêu cầu gì?" Lời này giống như đã từng nói trước đây.

"Ta muốn nàng yêu ta."

"Yêu?"

"Đúng. Nếu nàng hứa yêu ta, ta liền mang lương thực cấp cho Thạch Gia Pha." Hắn nói thật rõ ràng dễ hiểu.

"Người mang lương thực cấp cho Thạch Gia Pha?" Nàng phải xác định.

"Đúng." Hắn hứa hẹn.

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kỳ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Trắng tối gió lớn, trên đường mòn nhỏ trong núi gần kinh thành, có một con tuần mã chạy rất nhanh. Người cưỡi ngựa toàn thân mặc y phục đen, che mặt, dáng người nhỏ gầy, chỉ lộ ra đôi tròng mắt sáng, lóe ra ánh mắt sắc bén, cả người tràn đầy cảnh giác.

Tuần mã chạy như điên, phóng ngang qua cây khô ven đường, chạy vào chỗ sâu trong núi. Người ngồi trên lưng ngựa cũng không quay đầu lại, ánh mắt chuyên chú nhìn về phía trước, vênh tai lên nghe động tĩnh bốn phía.

Đột nhiên, có tiếng vó ngựa dồn dập từ phía sau truyền tới.

"Đáng chết thật!" Người có dáng nhỏ gầy bật mặt thốt lên một tiếng, thúc vào bụng ngựa, tốc độ chạy trốn nhanh hơn.

"Đông Ân, nàng trốn không thoát đâu! Trở lại cho ta!" Vệ Đình Long cao giọng hô. Hắn cưỡi con ngựa yêu thích, nhanh như chớp đuổi theo người phía trước.

Kể từ sau cái ngày nàng đáp ứng nhu cầu thương yêu hắn, hắn cũng rất chờ mong. Nhưng nàng vẫn trầm mặc như trước, hắn cũng không ép nàng, biết nàng trong khoảng thời gian ngắn không thể thích ứng mối quan hệ của hai người. Cả mùa đông, hai người tựa như người thuê nhà ở chung dưới một mái hiên.

Hai người chào hỏi nhau, cùng nhau dùng bữa, thỉnh thoảng còn có thể hoan ái, chỉ có điều nàng vẫn không nói chuyện như trước. Hắn rất có kiên nhẫn, cho rằng nàng đối xử đặc biệt với hắn, nhưng hắn không nghĩ tới nàng sẽ thừa dịp hắn vào triều bẩm báo quân tình mà chạy trốn khỏi phủ tướng quân.

Sáng nay, hắn vào cung cùng với lại bộ thượng thư và các đại thần bàn chuyện quốc gia đại sự, sau đó các đại thần mời hắn đến tửu lầu Trương Gia dùng bữa, thưởng thức các món ăn ngon như: bánh gối sùròn, tam bát triêm (hay còn gọi món trứng hoa quế), vi cá hoàng đế, đậu phụ chiên, hải sâm nướng. Trong đó, món tam bát triêm chính là không dính đĩa, không dính răng, không dính đĩa, nguyên liệu chính là trứng chim, nấu có hơi công phu một

chút, khi chế biến một tay vừa trộn, một tay vừa bỏ vào chiên với lửa nhỏ là xong, chiên đến khi bánh trở nên có màu vàng như cá vàng, khi đưa vào miệng thật mềm, hương vị ngọt ngào.

Khi hồi phủ, hấn đặc biệt cố tình mang về một ít cho Lương Đông Ân nhấm nháp, không ngờ khi hấn vừa về tới phủ tướng quân, nô bộc liền kích động thừa bầm, nói là không thấy nàng.

Đáng chết! Nàng rõ ràng muốn chạy trốn? Hấn đối xử với nàng còn chưa đủ tốt hay sao?

Lương Đông Ân, nàng đừng hòng chạy trốn khỏi lòng bàn tay của ta!

Lương Đông Ân không định dừng, ngược lại còn tăng tốc nhanh hơn, chạy đến hướng ngọn núi

Vệ Đình Long nhảy một cái, bật khỏi lưng ngựa, lao thẳng tới phía nàng, nàng lắc mình một cái, ngã xuống lưng ngựa.

Tiếng ngựa hí từ từ cách xa, bỏ lại bụi đất, hai người đối diện nhau, một người thì lạnh như băng, một người khác ngiệt, hai tay đều đặt trên chuôi kiếm ngay bên hông, không khí ngưng tụ, thợ săn và con mồi giằng co đầy căng thẳng!

Lúc này ở phía chân trời có tiếng sấm vang lên ầm ầm, trong nháy mắt tia chớp chiếu xuống rừng giống hệt một bức tranh màu trắng, mây đen dày đặc, như sắp nổi lên giông tố lớn!

“Đông Ân, theo ta trở về. Chuyện hôm nay, ta sẽ không truy cứu.” Khuôn mặt tuấn mỹ của Vệ Đình Long hiện lên tia lạnh như băng, hấn không thể tin mình đối xử tốt với nàng như thế, mà nàng vẫn muốn chạy trốn!

“Ta không quay về!” Ánh nhìn chăm chăm sắc bén của Lương Đông Ân chiếu vào nhất cử nhất động của đối phương, hai tay đè chặt bên hông, chuẩn bị ra chiêu bất cứ khi nào.

Đáng chết! Nhìn đến loại ánh mắt này của nàng, hấn cư nhiên lại hưng phấn lên. . . Luồng hơi nóng dưới háng xông thẳng lên gáy, khiến hấn thực muốn bộc phát dục vọng cuồng nhiệt, cổ họng khô nóng theo thân thể mà di động lên xuống.

Vệ Đình Long rút ra trường kiếm, trận đấu kiếm qua lại xảy ra rất nhanh, mũi nhọn hai thanh kiếm lóe sáng, trong đêm tối trở nên khuếch đại hơn, chỉ nghe thấy thanh âm va chạm của kiếm, hai người trong nháy mắt xuất ra hơn một trăm chiêu kiếm.

Tiếng “Bính!” vang lên, hai thanh kiếm chọt giãn ra, hai người lui ra phía sau, nhìn chăm chăm đối phương, rất có cảm giác đây là cuộc quyết đấu sinh tử đầy chấn động!

Ầm. . .! Một trận sấm lôi đình giáng xuống, cây hòe to phía sau hai người bị bỏ ra làm đôi, ngã xuống ngay tức khắc, tiếng sấm đổ diếc tai nhức óc vang lên. Mưa to trút xuống, trên ngọn núi mưa vừa to lại vừa nặng hạt, chẳng mấy chốc toàn thân hai người liền ướt sũng.

“Đông Ân, theo ta trở về!” Vệ Đình Long hô to, né tránh lãnh kiếm của nàng với tốc độ cực nhanh, lộn ngược ra sau một cái đã nhảy lên trên cây.

Mưa to như trút nước, bọt nước bắn tung tóe, khiến cho không gian trở nên mờ mịt. Xoay người trên cây, Vệ Đình Long tập trung nhìn vào, trên mặt đất lầy lội trơn ướt không có bóng người.

Nàng chạy thoát?

Không, hấn có thể cảm nhận được ánh mắt đằng đằng sát khí của nàng, nàng vẫn còn quanh quẩn đâu đây!

Toàn thân ướt đẫm, khuôn mặt tuấn mỹ lúc này trở nên hết sức lạnh lùng nghiêm nghị, ánh mắt sáng lên nhìn về phía bóng tối.

Đột nhiên. . .

Lương Đông Ân từ trên ngọn cây thả người xuống, xuyên qua lá cây rậm rạp, nước chảy theo thanh kiếm đột kích tới, Vệ Đình Long tránh không kịp, lưỡi kiếm lạnh như băng xẹt trúng qua ngực hấn, máu tươi phun ra, máu nhuộm lên cây.

Vệ Đình Long từ trên cây rơi xuống đất, chân phải chạm phiến đá, ổn định thân người, cầm kiếm chế trụ người.

“Đông Ân, nàng muốn giết ta thật sao?” Cả người hấn ướt đẫm, đau lòng gào thét trong mưa!

“Nói nhiều!” Lương Đông Ân khẽ gạt phăng một tiếng, lập tức lợi dụng cây chung quanh để che dấu chính mình, di chuyển vòng quanh Vệ Đình Long, khi thì nhảy cao, khi thì hạ thấp, trong mưa to chỉ thấy Lương Đông Ân phân thành nhiều thân ảnh.

Đáng chết! Ngay cả trong màn mưa mà nàng vẫn còn nhanh nhẹn! Miệng vết thương trên ngực phải của Vệ Đình Long không ngừng trào ra máu tươi, hấn nhìn chăm chăm vào thân ảnh yêu kiều liên thoắt của nàng, chẳng biết tại sao, hấn cảm giác nhìn nàng như vậy quả thật hấp dẫn vô cùng! Khí thế sắc bén hàng vạn hàng nghìn kia, thế gian ít có. Đáng chết thật! Bây giờ không phải lúc thưởng thức nàng!

Lương Đông Ân từ mây thân ảnh lao ra, chém thẳng tới hướng hấn, Vệ Đình Long ra tay nghênh địch, cản lại một chiêu, thừa dịp nàng hạ thân hoàn toàn, dùng một chiêu Phi Long tấn công nàng, nhắm vào vai trái của nàng mà chém, máu đỏ au nhanh chóng phun ra. Thân người nàng chột lui lại, đánh rơi trường kiếm trong tay hấn.

Thấy trường kiếm của hắn rơi xuống đất, Lương Đông Ân không ức hiếp kẻ yếu thế, vứt bỏ trường kiếm, rút đoản kiếm trong giày ra, lại xông người lên lần nữa. Vệ Đình Long vận khởi toàn bộ công lực, rút đoản kiếm bên hông ra, hai người lại giao chiến với nhau lần nữa, chọt găm chọt lui, đã động thủ qua hơn bảy mươi chiêu, trong rừng cây đao quang kiếm ảnh, lãnh kiếm gào thét theo tiếng mưa rơi, càng trở nên quỷ mị.

Ngực phải bị trọng thương, hơn nữa hành động trong mưa thật bất tiện, vết thương trên người Vệ Đình Long lại nhiều, còn Lương Đông Ân cũng vậy. Song phương người tới ta đi, Vệ Đình Long vận dụng nội lực, xuất ra Thuận Dương công tâm chưởng, Lương Đông Ân lao đảo bị đánh rớt xuống đất, lùi ra sau mấy bước, nhưng nàng khéo léo mượn lực dùng lực, nhảy lên ngọn cây thấp bé, phóng ra đồng tiền, lực đảo tinh chuẩn, đột nhiên đánh rơi đoản kiếm trong tay Vệ Đình Long.

Thắng bại đã định

Thân ảnh cao to của Vệ Đình Long đứng trong mưa, toàn thân đều là máu, trong tay đã mất vũ khí, con ngươi đen nhìn chăm chăm thân ảnh ướt đầm trước mắt, vai trái Lương Đông Ân bị thương. Ánh mắt của nàng vẫn sắc bén như trước, chẳng qua đã không còn khí chất trang nghiêm như vừa rồi.

“Đông Ân, nếu nàng thật sự muốn lấy mạng ta, ra tay ngay bây giờ đi!” Vệ Đình Long trầm tĩnh nói. Bản lĩnh không bằng người, chỉ có nước chịu thiệt mà thôi!

Lương Đông Ân kéo mặt nạ bảo vệ xuống, lộ ra khuôn mặt có ngũ quan tinh xảo. Nàng vẫn bình tĩnh như cũ, khuôn mặt tái nhợt đánh lại vô cùng, tay phải cầm đoản kiếm, nước mưa từ sợi tóc của nàng trượt xuống.

Lúc này có tiếng sấm nổ vang to, lại một cây đại thụ ngã xuống!

“Ta không thể giết ngươi, cứ coi như là sự báo đáp ngươi vận chuyển lương thực cấp cho Thạch Gia Pha. Từ giờ trở đi, chúng ta không ai nợ ai!” Nói xong, nàng xoay người rời đi.

“Đông Ân, là nàng thiếu nợ ta! Nàng nợ ta tình yêu của nàng, còn ta đã đáp ứng rồi!” Vệ Đình Long điên cuồng gào thét trong mưa. Hắn cảm thấy mơ hồ, bóng dáng người trước mặt chớp qua, hắn không thể tập trung chú ý, hai tròng mắt mất đi tiêu điểm, nhưng hắn vẫn hi vọng nàng có thể ở lại.

“Lương Đông Ân, làm người không thể nói không giữ lời!” Hắn lại kêu, đã muốn quỳ rạp xuống đất, toàn thân mất khí lực.

Không có người trả lời. Nàng đi rồi!

Ở rất xa, trên sườn núi dường như vang lên tiếng gào thét rung trời.

Đông Ân... nàng nợ ta... không được đi...” Hắn ní non, cả người ngất đi.

Vệ đại tướng quân anh dũng cái thể đã không còn nữa trong trận quyết đấu trong đêm mưa. Thật đáng thương!

Rầm rầm oành... Đá từ trên sườn núi rơi xuống như mưa, cả tòa núi mơ hồ rung chuyển, trời long đất lở, cát bay đá chạy—Là núi lở!

Chỉ chốc lát sau, Vệ Đình Long té xỉu tại chỗ đã bị đất đá vùi lấp!

Đất đá to tiếp tục phóng xuống dưới chân núi, nuốt lấy cây cối cùng tạp vật ven đường, cả tòa núi ầm ầm vang dội, khí thế kinh người!

Mưa to tầm tã vẫn trút xuống như trước, xóa hết vết chân người trên mặt đất!

Chung quanh chỉ ngập tràn tiếng mưa rơi, giống như vừa rồi chẳng hề xảy ra chuyện gì cả...

Giải thích:

Món thứ 1:

Người ta dùng xương sườn hay xụn gói trong cái bánh giống mình gói hoành thánh ấy. Còn cái bao ngoài được mô phỏng giống như cái túi đựng tiền của quan lại nhà thanh

Món thứ 2: Tam Bất Triêm (Trứng Hoa Quế)

Làm từ lòng đỏ trứng gà + bột + đường cát trắng + nước trộn đều ráng lên thế là thành.

Gọi là tam không dính là vì không dính vào đĩa, không dính răng, không dính thìa nên gọi là Tam bất triêm, triêm nghĩa là dính.

Món thứ 3: vi cá hoàng đế.

Vây cá mập đem ngâm vào nước sôi cho nở ra, rồi đem con bò câu bỏ vô trong ruột cái vây con cá đó đem nướng khoảng 6h.

Chương 5

Lương Đông Ân thả bỏ câu đưa tin, bỏ câu đưa tin nhanh chóng bay lên không trung.

Thời tiết hôm nay thật tốt, đám mây trắng hiện ra bành bồng, nhẹ nhẹ dịu dàng, cảm giác thật ưu nhân... Nàng không liếc nhìn trời một cái, xoay người bước vào phòng nhỏ trong núi.

Thời tiết sáng sủa, gió mát vi vu, chim chóc trên cành cây hót líu lo, lộc chồi mới hé nụ. Đối mặt với hơi thở mùa xuân, Lương Đông Ân nở nụ cười hiếm thấy, nhỏ giọng nói: “Thật sự là ‘Son hoa cao hạ sắc, xuân điều đoản trường thanh’!”

“Không ngờ nàng cũng thích thơ của Mai Nghiêu.” Giọng nói của nam nhân vang lên bên phải.

Lương Đông Ân dường như không nghe thấy, mang mớ rau dại vừa mới hái đi thẳng một nước ra sau phòng, tiếp tục mút gạo, nhóm lửa, chuẩn bị bữa trưa.

“Đông Ân, trò chuyện với ta đi, ta buồn chán quá!” Nam nhân theo sát ở phía sau.

“Ngươi bị thương như vậy còn lăm lèi.” Nàng bỏ mớ rau dại vào nước.

“Ta nằm rất nhiều ngày, đã khỏe hơn rất nhiều, ngực phải bị thương cũng dần dần hồi phục.”

“Đông Ân, được thảo nàng hái thật hiệu nghiệm.”

“Sớm biết thế ta sẽ đâm sả thêm chút, đỡ phải bị ngươi ở chỗ này làm phiền ta.” Nàng xắt rau dại thành nhiều khúc.

“Ta sớm biết nàng luyện tiếc ta mà. Nàng cố ý tránh kinh mạch trọng yếu của ta, ngực phải chỉ là ngoại thương thôi... dù sao khuôn mặt hay bộ dáng này của ta cũng không xấu, thân hình cường tráng, tính tình vừa dịu dàng lại chu đáo, có rất nhiều cô nương trong thiên hạ thích lắm đấy.” Nam nhân không sợ chết quân quít lấy nàng.

“Vậy ngươi cứ đi tìm những cô nương kia đi, đừng phiền ta.” Nàng vo sạch gạo đặt trên bếp lửa.

“Nhưng ta không cần các nàng ấy, ta chỉ muốn nàng thôi. Đây là nợ ta. Nói chuyện phiếm với ta đi, ta sẽ không cản trở công việc của nàng.” Nam nhân vẫn chưa từ bỏ ý định.

Cuối cùng Lương Đông Ân cũng nhìn lên khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc của Vệ Đình Long trước mắt, thốt ra từng chữ từng chữ: “Ta không thích nói chuyện phiếm!” Nói xong liền cầm bát đĩa đi vào trong nhà.

Đây là một gian phòng nhỏ dựng tạm sơ sài, có thể là chỗ ở tạm của thợ săn, trong phòng đều có vật dụng hằng ngày trong cuộc sống, góc phòng có một túi gạo cùng một ít chén bát.

“Đông Ân, nàng đừng đi!” Vệ Đình Long giống như ruồi bọ bám dính lấy Lương Đông Ân không buông.

“Vệ Đình Long, thật ra ngươi muốn thế nào?” Lương Đông Ân thật sự phiền.

“Tìm người nói chuyện phiếm.”

“Ngươi đi tìm người khác đi!” Nàng đem bát đĩa bày ra trên bàn.

“Trong núi sâu này cũng chỉ có hai người chúng ta, ta không tìm nàng, thì tìm Vệ Đình Long mặt dày mày dạn yêu cầu.

“Ngươi không nói một ngày sẽ chết sao?” Nàng nhú chặt lông mày nhìn hắn.

“Muốn cũng không được. Chẳng may ta cứ như vậy mà cười hạc quy tiên, tâm huyết cứu chữa ta mấy ngày này của nàng liền bị uống phí... nàng hy vọng như vậy sao?” Vệ Đình Long trung ra nụ cười tươi ôn nhu mê chết người không đền mạng.

Ngày đó Lương Đông Ân đứng trước núi lở, cổng lấy Vệ Đình Long cao lớn, thi triển khinh công thoát đi, sau đó trong mưa to tìm được gian phòng nhỏ này. Thấy thương thế của hắn nghiêm trọng, nàng trước hết điểm huyết đạo của hắn để cầm máu, rồi đi tìm thảo dược đắp lên vết thương. Sợ hắn lạnh, nàng cởi bỏ y phục ẩm ướt của hai người, cả người cứ trần trụi như vậy ôm ấp hắn cả đêm.

“Sớm biết thế sẽ mặc kệ ngươi, cho ngươi bị chôn sống luôn!” Nàng thật sự có chút hối hận.

Trên mặt Vệ Đình Long hiện lên nụ cười hạnh phúc: “Nàng sẽ không bỏ mặc ta. Ta dịu dàng đa tình, thanh tao nho nhã, môi hồng răng trắng, mặt như quan ngọc, chiến công hiển hách, oai phong凛冽, là tình nhân trong mộng của toàn bộ cô nương trong kinh thành! Chỉ cần là nữ...”

“Cũng khó trốn thoát khỏi ma chường của ngươi.” Nàng ngồi xuống, nói hết lời thay hân.

“Đồng Ân, mấy ngày này ta còn nói không đủ rõ ràng sao? Ta chỉ muốn một mình nàng, nữ nhân khác ta sẽ không chạm vào.” Hân cũng “không thể” chạm vào.

“Ta thực sự được sủng ái mà đâm ra lo sợ!” Nàng nhướn mày.

“Cứ nói thật, Đồng Ân, chúng ta tâm sự đi! Ta đối không có ác ý.” Hân thật đúng là ăn nói khép nép.

Lương Đông Ân từ bên cửa sổ nhìn ra phía chân núi bị lở... Trận núi lở hôm ấy làm cho cây cầu duy nhất đi ra ngoài bị gãy. Trời mưa mấy ngày, đến tận đêm qua mới tạnh hẳn, hiện nay đất đai vẫn còn xộp, không thể bắc cầu được. Hai người cứ bị nhốt trong núi sâu như vậy.

Thôi! Dù sao trong khoảng thời gian ngắn cũng không có cách nào rời đi, vậy hãy nghe lời tâm sự ồn ào của nam nhân này!

Vệ Đình Long biết nàng có chút mềm lòng. Trải qua những ngày ở chung này, hân biết chỉ có thể đối xử mềm mỏng với nàng, nếu dùng cách cứng rắn thì vô dụng. Khó trách nàng ở phủ tướng quân cư xử hồ hững với hân, tuy rằng lúc đó hân cho nàng ăn no, mặc đẹp, sủng ái nàng hằng đêm, nhưng hân lại luôn dùng ngữ khí ra lệnh bắt nàng phục tùng mệnh lệnh, cũng không tự chủ biểu hiện ra uy quyền xuất thân làm tướng của mình, nàng đương nhiên không để ý tới hân.

Về phần hân tại, hân phát hiện ra chiêu “mặt dày mày dạn” này thật sự dùng rất tốt.

“Đồng Ân, nàng được Lương gia nhận nuôi, vậy quê nhà thật sự của nàng là ở đâu?”

“Có lẽ là ở Giang Nam.” Nàng thản nhiên nói.

“Sao lại có lẽ? Giang Nam là sao? Tô Châu? Hàng Châu? Tùng Giang?” Nàng chỉ nói một câu, Vệ Đình Long liền ném trả lại một lô một lốc vấn đề.

“Ngươi thật sự muốn truy hỏi cặn kẽ chuyện này sao?” Nàng liếc hân một cái, dần dần quen với phương thức xấu xa này của hân.

“Không, ta sẽ còn hỏi nòi đất bị ném đi ở chỗ nào?” Vệ Đình Long cười cười.

Lương Đông Ân liếc xéo hân một cái. Sao lúc trước lại không giết quách hân đi?

Aizz, có lẽ tận sâu trong tâm khảm nàng biết hân cũng không phải người xấu! Dựa theo phương thức của hân, nàng biết nội tâm của hân dịu dàng, dựa theo cách hân vận chuyển lương thực cấp cho Thạch Gia Pha, nàng biết hân không phải là loại người máu lạnh mà người khác nói tới. Tuy hân có cường bức nàng, nhưng sau đó trên mặt ngập tràn hối hận...

“Đồng Ân, nói đi mà, hai chúng ta coi như đã là phu thê, làm trượng phu biết thân thể của thê tử là chuyện rất bình thường.”

“Ai là phu thê với ngươi chứ? Đừng tưởng rằng ngươi chiếm được thân thể của ta, là ta sẽ gả cho ngươi.” Nàng rất không đồng ý.

“Oa, nàng quả nhiên không phải là nữ tử bình thường! Nếu là nữ nhân bình thường bị thất thân, sẽ lập tức khẳng khái đòi đi theo nam nhân của nàng... Đồng Ân, suy nghĩ của nàng thật sự không giống người thường, khó trách vì phu thích nàng như vậy!” Hân tự xưng hô bản thân mình nghe rất hay.

“Hừ! Đó là quan niệm của nam nhân các ngươi nghĩ ra, ta không để mình bị đẩy vào vòng xoáy đó. Nếu lỡ hôm nay ta bị một tên lưu manh cưỡng bức, ta cũng phải theo hân sao? Ta mới không ngốc như vậy.” Hiếm thấy Lương Đông Ân nói nhiều như thế.

“Đúng đúng đúng, lời nàng nói thật đúng. Nhưng ta cũng không phải du côn lưu manh, nàng không lấy ta làm chồng, chứ gả cho ai?” Hân lại đùa giỡn, dùng chiêu mặt dày mày dạn.

“Ta không lấy chồng. Chỉ ít ta không muốn gả cho ngươi.”

Vệ Đình Long nghe nói như thế, sắc mặt trong nháy mắt trở nên xanh mét, hăng âm giọng cứng rắn: “Vì sao?”

“Nam nhân, nhất là nam nhân có quyền thế, đa số là tam thê tứ thiếp, bên ngoài còn muốn trêu hoa ghẹo nguyệt. Nam nhân các ngươi nói nữ nhân bị nam nhân khác chạm vào chính là tàn hoa bại liễu, vậy nam nhân bị nhiều nữ nhân như vậy lang chạ, tại sao không nói nam nhân là tàn cây nát vụn? Cho nên, ta không muốn gả cho nam nhân có quyền thế, chuyện ấy làm cho ta thấy ác cảm.” Lương Đông Ân lạnh lùng nói. Nàng thực sự rất khó mở miệng nói nhiều như thế.

Nam nhân có quyền thế?

Vệ Đình Long quệt quệt mồ hôi lạnh trên trán, chỉ chỉ vào chính mình, “Ta đây...”

“Ngươi chính là thuộc loại nam nhân sẽ khiến ta cảm thấy có ác cảm.” Nói trúng tim đen!

“Cho nên ta sẽ không gả cho ngươi.” Lời nói dứt khoát rõ ràng rành mạch!

“Hết hy vọng đi!” Một mực chắc chắn!

Vệ Đình Long nghe xong, thiếu chút nữa là đi đòi nhà ma!

Chỉ có điều Vệ Đình Long hẳn há phải là loại người bỏ cuộc dễ dàng như thế! Muốn dùng lời nói để bức lui hẳn? Còn khuya!

Trải qua khóa “huấn luyện” bị tổn thương cả ngày của thân y Triệu Vô Ngôn, hẳn sớm đã luyện được kim cương bất hoại thân, huống chi “công lực” của Lương Đông Ân này còn yếu kém hơn Triệu Vô Ngôn rất nhiều.

“Đông Ân, nếu ta nói tuyệt sẽ không nạp thiếp, trước đây cũng không có nhiều nữ nhân, nàng có gả cho ta hay không?” Vệ Đình Long nói giống hệt đứa con dâu nhỏ.

“Vậy ngươi nhất định có vấn đề! Lương Đông Ân liếc hẳn một cái.

Gãi trứng chỗ ngứa, thuốc đến bệnh hết! Nàng cũng thật lợi hại, chẳng những võ công cao cường, còn quan sát sâu sắc, ngôn từ sắc bén!

Ông trời làm sao có thể ban cho hẳn người vợ khó đối phó như vậy chứ? Vệ Đình Long thầm khóc thét.

“Ta không có vấn đề! Chẳng phải đích thân nàng đã thể nghiệm qua rồi sao? Ta là nam nhân!” Lời hẳn nói thật đúng lý hợp tình.

“Ngươi thật sự không nạp thiếp, trước đây cũng không có nhiều nữ nhân?” Lương Đông Ân đánh giá hẳn một lúc lâu.

“Đông Ân, ta thắng thân với nàng, từ sau năm mười sáu tuổi ta chơi qua kỹ viện, đến nay chưa từng động đến nữ nhân nào nữa. Nàng là nữ nhân duy nhất mà hơn mười năm ta mới động vào đó.”

Nghe nói như thế, Lương Đông Ân chẳng hề cảm động rơi lệ khóc ròng lên, mà ngược lại còn hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì ta không thích cùng người khác hoan ái.” Hẳn nói dối. Nhưng không quan trọng, bởi vì hẳn quả thật thích nàng.

“Vậy tại sao ngươi lại đến kỹ viện tìm cô nương? Hay là cô nương kia là người ngươi thích?”

“Không không không, Đông Ân, nàng đừng hiểu lầm, người ta thích chỉ có một. Về chuyện lúc mười mấy tuổi... nàng cũng biết mà, đệ tử của quan to hiền hách đều tranh nhau nịnh bợ... mọi người cứ lót bụng vài chén rượu, nên thân trí trở nên hồ đồ không rõ ràng. Nói chứ ta còn dùng sức mạnh nữa, chứ chẳng phải là tự nguyện... Đông Ân, nàng phải tin tưởng ta!”

Hẳn giữ chặt tay nàng, cổ tình tra ve mặt trong sạch si khờ nhìn nàng, dáng vẻ rất giống bị trượng phu ruồng bỏ, khăn cầu trượng phu tin tưởng vào sự trong sạch của mình.

Lương Đông Ân vuốt ve bàn tay sỗ sàng của hẳn, nhưng đáy lòng quả thực bị rung động.

“Ngươi nói là... ngươi thích ta?”

“Đúng. Lúc cướp quan lương nàng vọt tới hướng ta, lần đầu tiên thấy nàng, ta đã thích nàng rồi!”

Thích ánh mắt sắc bén lạnh như băng, vì trong xuân mộng của hẳn không ngừng xuất hiện đôi mắt lạnh lùng ấy...

“Nói bậy!” Nào có người liếc mắt một cái liền yêu thích người khác chứ! Huống chi nàng lúc ấy còn che mặt.

“Nàng không tin vừa gặp đã yêu hay sao? Bất kể là thiên duyên tiền định à?” Vệ Đình Long đáng thương nói.

Thấy nàng không nói lời nào, hẳn lại nhân cơ hội cầm tay nàng lần nữa. “Đông Ân, chúng ta đã bị bao vây trên núi này, ta không cần dùng lời ngon tiếng ngọt với nàng, tất cả những lời ta nói đều là thật. Nếu ta nói ta thích nàng, kiếp này chỉ cần một mình nàng, nàng sẽ gả làm vợ ta chứ?” Hẳn nói lời này còn chân thật hơn.

Lương Đông Ân chưa từng gặp được nam nhân thổ lộ tình cảm rõ ràng như vậy, trong khoảng thời gian ngắn suy nghĩ trở nên hỗn loạn, mất bình tĩnh, nói qua loa: “Nhưng ta chỉ là một dân nữ tầm thường...”

“Nàng không quan niệm trinh tiết cổ hủ, sao lại quan niệm địa vị sang hèn lỗi thời vậy?”

“Nhưng đáng người của ta giống thiếu niên, không ngực không eo...”

“Không sao, ta chọn nương tử như không phải chọn thịt heo.”

“Nhưng ta là cường đạo...”

“Nàng gả cho ta, thì sẽ không là cường đạo nữa.”

“Nhưng Thạch Gia Pha...”

“Ta sẽ chiếu cố.” Hắn tới gần nàng.

Không thích hợp! Trong lòng nàng cảm thấy không ổn, nhưng chính là tìm không được câu nào để phản bác lại lời của hắn.

Lương Đông Ân nhấn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, nàng tin tưởng vào đầu óc của mình, nhất định có thể tìm ra lời để phản bác hắn. Bình tĩnh! Bình tĩnh...

Đúng rồi! Hai mắt nàng sáng ngời, nghĩ đến ân huệ nàng đã cứu hắn vào ngày núi lở đó.

“Ta cứu ngươi một mạng, ngươi muốn lấy ơn báo đáp, hiện tại ta muốn ngươi cách xa ta ra một chút...” Nàng còn chưa nói xong, đã bị hắn ngắt lời.

“Chính vì nàng đã cứu ta, ta muốn lấy ơn báo đáp, cho nên ta tính lấy thân báo đáp, cả đời đi theo nàng. Đông Ân, về sau ta chính là người của nàng!” Hắn giống hệt như tiểu nữ nhân, ôm lấy nàng.

Trời! Còn có nam nhân như vậy sao? Lương Đông Ân thật sự ngây ngẩn cả người.

Thấy nàng lộ ra vẻ mặt sững sờ ngây dại hiếm có, Vệ Đình Long nắm chắc cơ hội, kéo Lương Đông Ân đi ra ngoài phòng rồi quỳ xuống, miệng thì thầm: “Hoàng thiên trên trời, Hậu thổ dưới đất, Vệ Đình Long ta cùng Lương Đông Ân hôm nay ngay lúc này kết làm phu thê, sống chết có nhau, tuyệt không tách rời, làm phu thê trọn đời!” Hắn ấn đầu nàng

Lúc này Lương Đông Ân như bưng bình tĩnh khỏi cơn mộng, kinh hoàng nói: “Không, cái này không tính!”

“Sao lại không tính? Vệ Đình Long ta chưa từng nghiêm túc như giờ phút này. Nương tử à.”

“Ngươi gọi ta là gì? Ai là nương tử của ngươi?” Nàng kích động đứng lên mặt đất.

“Nàng không thích ta gọi nàng là nương tử? Vậy ta gọi nàng là Đông nhi được không?” Vệ Đình Long lén sát đến mặt nàng, muốn hôn trộm môi thơm

“Không... không được nói bậy!” Mặt nàng ửng hồng, muốn đẩy hắn ra, nhưng Vệ Đình Long đã sớm từng bước hôn lên má phàn của nàng. Á! Hắn cuối cùng đoạt lại quyền chủ đạo.

Sao lại có người có da mặt dày như vậy? “Ngươi... không được như vậy...” Lương Đông Ân đỏ mặt, hắn cười khi thấy tim của nàng hoảng lên...

Sao hắn lại có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn chứ! Không, không đúng. “Nguy hiểm” hiện tại chính là hắn. Chuyện chung thân đại sự sao có thể làm qua loa như thế chứ? Không, cũng không đúng. Nàng lại không chịu gả cho hắn, thì sao nói qua loa được? Ấy da! Sao lại rồi lên thế này? Nàng không phải là người dễ dàng mất bình tĩnh! Bình tĩnh, bình tĩnh...

Đột nhiên, mùi khét xộc đến.

“Nguy rồi!” Lương Đông Ân thềm kêu một tiếng, vội đẩy hắn ra, chạy ra sau phòng.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kỳ Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Com khét rồi!

Lương Đông Ân tức giận trơ mắt nhìn người gây ra tiếng ồn ào, tiếng ồn ào này là do người nào đó cực kỳ vui vẻ nuốt sạch com canh tân hôn.

Từ trước đến nay không phải mỹ thực là hắn không ăn, mấy ngày nay lại ăn rau đại cháo loãng, cảm thấy rau đại cũng cực kỳ ngon lành, nhất là do Lương Đông Ân nấu, mùi vị lại càng khác biệt. Trong lòng hắn, nàng quả thực là nữ nhân hoàn mỹ! Suy nghĩ tí mĩ, võ công cao cường, tay nghề cũng không kém, lại có năng lực khiến hắn khôi phục - niềm tự hào đàn ông.

Nàng phải là người của hắn, nhân duyên hai người sớm đã định! Nên trong ngày núi lở, hắn vẫn không tin nàng sẽ giết hắn.

Nhìn nam nhân trước mắt mặt mày hớn hở, Lương Đông Ân liếc hắn một cái, không thềm nói gì nữa, vui đầu ăn com khét.

Đêm đó Vệ Đình Long thật thà không khách khí ôm tấn nương ngủ, Lương Đông Ân cũng không phản đối. Bởi vì trong phòng không có chăn bông, không ôm nhau ngủ, nhất định sẽ lạnh cóng.

Trong núi yên tĩnh, trong không khí có hương vị mùa xuân, thỉnh thoảng vang lên vài tiếng côn trùng kêu, cùng với hương cỏ tươi, khắp nơi là cảnh sơn dã nhân tàn. Hai người ôm nhau, vì giường nhỏ, nên Lương Đông Ân nằm nhào nửa người trên người Vệ Đình Long mà ngủ, bốn phía tĩnh lặng đến tiếng hít thở của hai người cũng nghe rất rõ.

Lương Đông Ân rõ ràng nghe được tiếng tim đập của hắn, đột nhiên cảm thấy trên thế gian chỉ còn hắn và nàng, thật thoải mái!

Không có tướng quân, không có thổ phỉ, không có quan hệ thù địch, không có ai đứng ai sai, không có tâm cơ tính kế, không có sinh ly tử biệt...

Ngay giờ khắc yên tĩnh này, nàng đột nhiên nhớ tới khi còn bé vì sinh tồn mà khổ sở, sau khi lớn lên lại khổ cực luyện công tập võ. Nàng giết quan binh cướp quan lương, đâm đường mọi sinh trong thôn, không chỉ vì võ công cao cường, mà còn vì nàng xử sự bình tĩnh, ở lứa tuổi hai mươi, nàng trưởng thành sớm hơn so với những cô gái cùng tuổi khác, suy nghĩ cũng chính chắn hơn.

Chính vì nàng là thủ lĩnh cướp lương, sợ dĩ nàng đi đâu cũng đều phải che giấu cảm xúc của mình, không thể buông lỏng, bởi vì nếu quá buông lỏng, cái giá phải trả có thể là tánh mạng của toàn thôn! Nàng cũng không muốn cướp lương, không muốn sống cuộc sống chém giết này, nhưng mất mùa cùng sưu thuế thật sự đã khiến cả thôn lâm vào đường cùng...

"Đồng nhi, nàng ngủ chưa?" Giọng nói nhỏ nhẹ từ trên đầu vọng đến, cắt đứt suy nghĩ của nàng.

"Hử." Nàng ậm ừ đáp. Hắn ồn ào quá đi!

"Đồng nhi, sao nàng nói quê nhà nàng có thể là ở Giang Nam?"

Hắn phải truy hỏi kỹ càng việc này sao? Aiz! Đêm nay không thỏa mãn lòng hiếu kỳ của hắn, e là nàng đừng hòng ngủ.

Trầm mặc một lúc lâu, Lương Đông Ân mới khẽ trả lời: "Phải, là đại nương nói."

"Vậy sao?" Hắn hơi cao giọng tỏ vẻ nghi ngờ.

"Ta được đại nương nhận nuôi, nghe đại nương nói nhà ta vì nghèo khó, lúc ta còn quần tã thì tính chìm chết ta... Rất nhiều người nhà nghèo khổ đều làm như vậy, chìm chết bé gái, bớt được một phần ăn. Lúc ấy đại nương còn trẻ do buôn bán mà đến phủ Thường Châu, men theo tiếng khóc tìm được ta đang khóc thảm thiết bên bờ sông... Liền mau chóng vớt lên, trên người ta ngay cả một mảnh vải che thân cũng không có..."

"Đại nương đem ta về Thạch Gia Pha, bảo ta còn sống sót trong trời đông giá rét là do ân hu trời, nên đặt tên ta là Đông Ân. Nhà đại nương cũng không giàu có gì, bà đã có một đứa con, chính là nghĩa huynh Lương Lỗi của ta... Thạch Gia Pha là nơi ấm áp, trải qua mất mùa ta sống sót được, có thể nói là do người trong thôn cùng chia cho ta miếng ăn..." Lương Đông Ân chậm rãi nói ra thân thế đau buồn của mình.

Bàn tay Vệ Đình Long vỗ về lưng nàng, vuốt ve thân hình gầy yếu của nàng, muốn sưởi ấm nàng. "Khó trách nàng luôn vì Thạch Gia Pha suy nghĩ."

"Trong cuộc cướp quan lương ngày đó ta định giết chàng, bởi vì giết chàng, Thạch Gia Pha chỉ ít có được mấy năm không phải sợ quan binh, những thổ phỉ khác cũng có thể có được vài năm yên ổn."

Nàng yếu ớt nói, bàn tay nhỏ bé nắm vạt áo mình.

"Đồng nhi!" Con buồn ngủ của hắn hoàn toàn biến mất.

"Thật ra có thổ phỉ cũng là bất đắc dĩ. Nơi nơi hạn hán đói kém, mất mùa, triều đình lại tăng thêm sưu thuế, mọi người sống không nổi đành phải làm giặc, đoạt quan lương. Hiện giờ tiêu diệt thảo khấu có năng lực nhất là chàng, ta muốn giết chàng, dân chúng ít nhất có thể nhẹ nhõm vài năm, không phải lo lắng..." Nàng rất nghiêm túc nói.

"Đồng nhi!" Vệ Đình Long từ trên giường ngồi dậy, lên tiếng phản đối, "Nàng đừng đem vị hôn phu của nàng nói như đại ma đầu được không? Ta biết thổ phỉ có rất nhiều loại, trong đó nguy hại thiên hạ nhiều nhất chính là đào binh bại tướng mà không phải dân chúng đói khổ ở Thạch Gia Pha hay đâu đó. Ta là nhìn thấy những tên lính trở thành cường đạo mới phái quân trấn áp! Hai quân giao đấu, khó tránh va chạm đến dân chúng, trên phố liền có lời đồn nói Vệ Đình Long ta hà hiếp bá tánh thiện lương..."

"Đồng nhi, nàng nghĩ lại xem, có đại ma đầu ức hiếp dân chúng nào lại đi tặng lương cho Thạch Gia Pha không? Ta đại khái có thể lừa nàng, trước hết san bằng Thạch Gia Pha, bắt Lương đại nương, nàng chẳng những không có đường lui, còn có đại nương làm con tin, nàng sẽ không thể không nghe lệnh ta, tại sao còn hao phí, còn dùng quân đội vận chuyển lương làm chi? Ta cũng không thể ăn hết!" Vệ Đình Long nâng mặt Lương Đông Ân nói chân thành.

Hắn nói vậy quả thực hợp tình hợp lý, cũng phù hợp với nghi ngờ trong lòng nàng - đáy lòng nàng đối với tin đồn hắn ức hiếp dân chúng vẫn còn nghi vấn, vì sau khi nàng vào phủ tướng quân, phát hiện phủ tướng quân cứ đúng giờ cấp phát lương thực cho một số người tàn tật già yếu, ở ngoại thành xây thiện đường, nhận nuôi cô nhi cùng những người già.

"Vậy... mọi người hiểu lầm thật sao? Nhưng mà..." Lòng nàng cảm thấy hắn không phải người ức hiếp dân chúng, nhưng bên ngoài loan truyền nhiều như vậy, còn nói hắn không thích nữ nhân, chỉ thích luyện đồng (yêu con nít)...

"Ba người sẽ thành cái chợ, và lại mỗi người mỗi ý! Miệng người đòi sao tin hết được?" Hấn lắc đầu, tò vò bắt đầu đi.

Lương Đông Ân ngồi trên giường nhìn hấn. Đêm nay ánh trăng sáng tỏ, khuôn mặt hấn dưới ánh trăng càng thêm tuấn mỹ, con ngươi đen sâu như nước hồ bằng phẳng lay động, đó là một vẻ mặt chân thực ngay thẳng... Từ nhỏ đã thấy hết nhân tình thế thái, trở thành thủ lĩnh cướp lương của Thạch Gia Pha, sau đó lại giao tiếp với đủ hạng người, nàng cũng coi như đã gặp vô số người. Nhìn hai mắt hấn, nàng biết hấn không lừa nàng!

"Đồng nhi, chuyện đó là đồn nhảm. Nói ta máu lạnh, nói ta giết hại người lương thiện, thậm chí còn nói ta thích nam sắc... Tuy nói nuôi nam sủng thời nay không sao hết, nhưng ta đối với nam nhân không có hứng thú! Chẳng qua là ta uống rượu, một thằng nhóc muốn đánh thức ta, không khéo bị ta ôm phải, kết quả ta thành Long Dương Quân, người yêu thích nam sắc trong lời đồn... Đồng nhi, nàng phải tin tưởng vị hôn phu của mình chứ!" Hấn đồng ý nói, tay cầm chặt tay nàng, vội vàng cần sự ủng hộ của nàng.

Lương Đông Ân nhìn hấn, hồi lâu, rốt cục nhỏ giọng mở miệng, "Chàng có thể đừng gọi ta là Đồng nhi được không? Chàng cũng không phải vị hôn phu của ta, ta có tin hay không cũng không quan trọng."

Vệ Đình Long đột nhiên ôm lấy nàng, la lớn: "Chúng ta đã bá thiên địa, đã là vợ chồng, nàng không thể bỏ rơi ta! Ta chẳng những gọi nàng là Đồng nhi, còn gọi nàng là tiểu mỹ nhân, tiểu tâm can, bảo bối, tiểu nương tử! Nàng tuyệt đối không thể bỏ mặc phu quân không để ý, nếu không ta sẽ đến nhà môn đánh trống kêu oan, nói Thạch Gia Pha Lương Đông Ân là nữ nhân vô tâm không tim không phổi, lại có thể vứt bỏ vị hôn phu đã lấy thân báo đáp!" Trời ơi! Hấn thật sự phát huy mặt dày mày dạn đạt cảnh giới cao nhất.

Vệ Đình Long ôm nàng hôn mãnh liệt, khiến mặt nàng đều là mùi hương của hấn. Lương Đông Ân chống đỡ không được, đành phải tránh né, vừa né vừa kêu: "Chàng đừng như vậy! Đừng vậy mà..."

Cuối cùng nàng nhảy xuống giường, Vệ Đình Long theo sát phía sau, chơi trò nàng trốn ta truy. Hai người một trước một sau chạy ra phòng nhỏ.

"Ha ha ha! Chàng đừng vậy mà... đừng chột lét ta... chơi xấu..."

"Nói ta là vị hôn phu của nàng, nếu không ta không ngừng tay." Vệ Đình Long dùng hai tay gãi dưới nách nàng.

Lương Đông Ân sợ nhột, cười đến run rẩy cả người, tay phải bàn tay to lớn giờ trở của hấn.

"Đừng mà... ... Nhột lắm..."

Cuối cùng Vệ Đình Long đem nàng đỡ nằm xuống trên đất, ngửa đầu nhìn sao sáng đầy trời.

"Tiểu tâm can!" Hấn hướng lên trời hô lớn, sơn cốc yên tĩnh cũng truyền ra tiếng vọng.

"Tiểu bảo bối!" Hấn tiếp tục kêu.

"Tiểu mỹ nhân!"

"Đồng nhi! Ta yêu nàng!"

Vệ Đình Long hét vừa lớn tiếng vừa sôi nổi, tuyệt không giống tướng quân rong ruổi sa trường, mà giống chàng trai đang yêu cuồng nhiệt.

Lương Đông Ân đỏ mặt. Nàng chưa từng thấy ai mạnh dạn bày tỏ tình yêu như vậy.

"Đồng nhi là thê tử của ta! Mọi người nghe thấy không? Đồng nhi là thê tử của ta! Nàng là tiểu tâm can của ta, đời này ta chỉ yêu một mình nàng!" Vệ Đình Long lớn tiếng hét vang lời tình yêu say đắm với nàng.

"Đừng kêu nữa! Nếu bị ai đó nghe thấy..." Lương Đông Ân vội vàng che miệng hấn lại.

Vệ Đình Long nắm bàn tay nhỏ bé trên môi, thâm tình nói với nàng. "Nơi này là thâm sơn không có người, nếu có người nghe thấy thì rất tốt - có người nghe thấy sao? Ta yêu Đồng Nhi! Ta yêu Đồng nhi nhất! Nàng là tiểu..."

Cánh môi vừa mềm vừa thom che miệng hấn. Vệ Đình Long nằm trên đám cỏ xanh, ánh trăng rải đầy sơn cốc, Lương Đông Ân xoa gò má hấn, chủ động hôn hấn, môi anh đào không tự nhiên học theo cách hấn hôn nàng, chiếc lưỡi vẽ theo hình dáng đôi môi mỏng, tiếp tục chậm rãi liếm hôn, đến khi dán sát chặt ch

Tay Vệ Đình Long xoa nhẹ eo nàng, xoay người một cái, đem nàng đặt trên người, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào trong miệng nàng, dịu dàng cảm dỗ nàng. Thấy nàng lần đầu đáp lại hấn, Vệ Đình Long cảm thấy mừng như điên, càng xâm nhập sâu vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Một lúc lâu sau, hấn mới rời môi nàng. Lương Đông Ân đỏ bừng cả mặt, vẻ mặt mê loạn, đẩy hấn ra muốn ngồi dậy, Vệ Đình Long lại dùng thân hình cao lớn nhẹ đè lên nàng, tư thế hai người cực kỳ ái muội. Tay hấn vuốt ve gò má nàng, mê mẩn nhìn ánh sao trong mắt nàng.

"Đề ta ngồi dậy." Nàng nhỏ giọng nói.

"Trừ khi nàng gọi tên ta." Hấn muốn hai người thân thiết gần bó hơn.

"Gi chứ? Tên chàng?" Mặt nàng càng đỏ hơn.

"Đúng vậy. Gọi một tiếng cho vị phu nghe."

Nàng làm sao kêu ra miệng được chứ!

"Không... để ta ngồi dậy."

"Nàng không gọi, vị phu không để nàng ngồi dậy."

"Chàng... sao chàng có thể làm vậy? Dựa vào cái gì?"

"Dựa vào ta là vị hôn phu của nàng, dựa vào ta đã gọi nàng là Đông nhi, nàng cũng có thể gọi tên ta - hay nàng thích gọi là khanh khanh, chàng, tướng công, phu quân, lão gia... mà quý cũng được, dù sao nàng cũng không thể cứ kêu nè hay này được."

Lương Đông Ân bây giờ mới biết da mặt hắn thật không phải chỉ dày bình thường!

"Thế nào? gọi sẽ không cho nàng ngồi dậy." Hắn nhướn mày, nở nụ cười xấu xa.

"Đừng làm rộn! Mau để ta đứng lên, nếu không..." Nàng cố ý dùng ánh mắt lạnh băng trừng hắn.

Ánh mắt nàng khiến Vệ Đình Long nhớ lại đêm hai người đánh nhau.

"Nếu không... giết ta ư?" Hắn ung dung nói. "Muốn giết ta cũng được, dù sao tài nghệ của ta không bằng người mà. Nhưng nàng có thể thực hiện một yêu cầu cuối cùng của ta là trước khi ta chết, kêu ta một tiếng tướng công hay phu quân được không?"

"Xi!" Nàng hờn dỗi, dùng sức đẩy hắn ra, định đứng dậy thì phát hiện mắt cá chân bị hắn nắm lại, hắn làm ra vẻ không sợ chết.

Có nghiêm trọng như vậy không?

Chần chờ trong chốc lát, Lương Đông Ân vẫn như cũ nói: "Đình..."

Vệ Đình Long ngừng thở, chăm chú nhìn nàng, bàn tay bất giác hơi thả lỏng một tí, nàng vung chân đá một cái, liền co chân đứng dậy.

"A! Nàng lừa gạt!" Vệ Đình Long la lớn.

"Bình bất yếm trá!" (Chiến tranh không ngại lừa gạt) Nàng quay lại nói một câu, cười rộ lên rồi đi vào phòng.

Vệ Đình Long nhếch miệng nở nụ cười. Ít nhất nàng đã nói được một chữ.

Tương lai sẽ có triển vọng tốt đây!

Hôm sau, phó tướng Thạch Khôi dựa theo mảnh giấy mà bỏ câu đưa đến, tìm đến Vệ Đình Long cùng Lương Đông Ân, nhưng hai bên còn cách một khe núi vừa rộng vừa sâu. Cầu bị chặt đứt, trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào đón Vệ Đình Long về được. Vì khe núi quá rộng, Thạch Khôi cùng Vệ Đình Long phải dùng ám hiệu.

Chỉ thấy Vệ Đình Long cầm hai nhánh cây, bờ bên kia Thạch Khôi cầm cờ lệnh nhỏ, hai người ra dấu.

"Tướng quân, ngài có khỏe không?"

"Rất khỏe, chẳng qua có một chút vết thương nhỏ. Đợi lát nữa dùng dây thừng chuyển thuốc trị thương, đồ dùng hằng ngày, quần áo sang đây." Vệ Đình Long thành thạo ra hiệu.

Lương Đông Ân đứng bên cạnh hắn, ngẩng đầu nhìn hắn - hắn hiện giờ lại biến thành Đại tướng quân uy vũ nghiêm túc, hiệu lệnh vạn người, cùng tối hôm qua nhiệt tình như hai người khác nhau.

"Vâng. Tôi đã sai người đưa cầu đến, ước chừng ba ngày là được." Thạch Khôi phát cờ hiệu.

"Chậm thôi! Kéo dài thời gian ra."

"Bây ngày?" Sắc mặt Thạch Khôi cảm thấy khó hiểu.

Vệ Đình Long quơ một cái ra dấu không đồng ý.

"Mười ngày?" Thạch Khôi mặt càng khó coi.

Vệ Đình Long lại ra dấu không chịu.

"Mười lăm ngày?" Hàng lông mày rậm của Thạch Khôi nhăn tít.

Vệ Đình Long bực mình tiếp tục ra hiệu, dứt khoát đem Lương Đông Ân đứng bên cạnh ôm vào trong ngực.

Tướng quân cao lớn ôm một thân ảnh yếu ớt bé nhỏ rồi cực khiến Thạch Khôi tỉnh ngộ, hấn vung tay, ra dấu một tin - "Một tháng!"

Vệ Đình Long lúc này mới đáp lại tín hiệu "Coi như ngươi biết điều."

Bờ bên kia Thạch Khôi cười toét miệng.

Vệ Đình Long quơ tiếp nhánh cây, dẫn dò Thạch Khôi chú ý một số công việc, bờ bên kia đại đội nhân mã chỉnh tề chấp tay hành lễ, đồng thanh kêu: "Tuân lệnh!" Thanh âm mạnh mẽ vang dội, vang thẳng đến tai Vệ Đình Long.

Lương Đông Ân lúc này mới nhận thấy uy nghiêm của Vệ Đình Long, trong mắt bắt giáng hiện lên khâm phục.

Chỉ là nàng nghĩ tới tới hôm qua, lại không nhận được nở nụ cười.

"Cười gì vậy?" Vệ Đình Long quay người lại, lại trở về với dáng vẻ ôm sòm.

"Ta cười chàng bây giờ với tới hôm qua như hai người khác nhau."

"Nàng thích người nào?" Hấn ôm thân thể nhỏ gầy của nàng hướng về nhà gỗ.

Nàng mỉm cười không nói, nói vòng vo lảng tránh, "Tướng quân, vừa rồi chàng ra hiệu nói những gì vậy?"

Còn gọi hấn tướng quân? Xem ra cô gái nhỏ này không dạy dỗ đàng hoàng một phen, chắc sẽ không nhớ kỹ lời hấn.

"Gọi Đình Long chút xíu đi, ta sẽ nói cho nàng biết."

"Không gọi, quên đi." Trên mặt nàng hiện lên nụ cười ngọt ngào, vùng khò cánh tay hấn, cạy về phía phòng.

Vệ Đình Long nhìn theo bóng lưng nàng, trên người nàng vẫn mặc y phục dạ hành ngày chạy trốn, nhưng hai người đã không còn thù địch giống ngày đó, nàng dường như có thể chấp nhận hấn. Nhất là trải qua ngày hôm qua, hấn cảm giác khoảng cách hai người ngày càng gần.

Quả nhiên nói chuyện rõ ràng với nhau vẫn quan trọng hơn... Thật muốn cảm ơn Triệu Vô Ngôn ngày thường "độc địa" với hấn, hấn mới có thể luyện thành da mặt dày dạn thương bất nhập, cùng một cái miệng ngon ngọt dính đầy mật. Hôm nào Vô Ngôn đến kinh sư, nhất định phải cảm ơn nàng thật nhiều.

Vệ Đình Long bước vào phòng, thì thấy Lương Đông Ân chuẩn bị đi hái rau dại, liền ra vẻ giống trượng phu nói: "Đồng nhi, hôm nay không cần hái rau dại. Một lúc nữa, Thạch Khôi sẽ đưa đồ ăn và quần áo tới đây, buổi tối chúng ta có thể ăn một bữa thật ngon. Mấy ngày nay nàng cũng cực rồi, trước hết ngủ một tí đi, như thế mới có hơi sức xử lý mấy thứ kia."

"Ừ." Lương Đông Ân gật gật đầu.

Vệ Đình Long ôm nàng muốn đưa lên giường, nàng đẩy ra, "Ta ở bên bàn chọp mắt được rồi."

"Đồng nhi, lát nữa mặt trời sẽ xuống núi, nàng không thừa dịp lúc này ngủ, đến khi đồ vật được đưa đến còn phải thu xếp, sáng mai lại giống như hôm nay ngủ đến mặt trời lên cao, hại vì phu nấu cháo, hầu hạ nướng từ chậm trễ... Ta thì không ngại rồi, nhưng nàng không thích ăn cháo trắng ta nấu thì phải?" Hấn chỉ ăn cao lương mĩ vị, không biết nấu. Ngay cả cháo cũng không biết nấu.

Nói xong, hấn ôm lấy cô gái nhỏ lên giường.

"Đó... đó là chàng nửa đêm làm a, ta mới không ngủ đủ giấc, nếu không... ngày thường ta không phải như thế..."

Vệ Đình Long nuốt lời chưa kịp nói của nàng, môi mỏng ép vào đôi môi đỏ mềm mại, hôn lướt nhẹ, nhắm nháp, giống như sờ trên bảo quý hiếm, sợ mạnh một chút sẽ làm hỏng nàng.

Hấn hôn nàng, rất nhẹ, rất khẽ, rất... say mê!

Một lúc lâu, hấn mới lưu luyến không rời rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ của nàng, nhưng cảm hàm râu lún phún của hấn tỳ lên má nàng, nơi bị hàm râu chà qua chà lại vừa ngứa vừa tê. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng giống quả táo chín đỏ rực, tựa vào vòm ngực hấn né tránh, chui sâu vào trong, khiến trong lòng Vệ Đình Long ngứa ngáy khó chịu.

Hấn thở sâu, kiềm nén ham muốn trong lòng, tiếng nói trầm thấp vang bên tai nàng: "Kêu tên ta, Đồng nhi." Hàm râu mới nhú vẫn đang "cọ quẹt" lên gò má và cổ nàng.

Nàng do dự một chốc, mới mơ hồ không rõ, gọi rất nhỏ rất nhỏ, "Long..." Xem như nói tiếp câu hôm qua chưa nói hết.

Vệ Đình Long không khỏi bật cười. Tên còn chia làm hai ngày mà gọi? Có điều gọi một chữ Long có vẻ thân mật hơn... Hắn thỏa mãn hôn nàng một cái. "Đồng nhi ngoan, ngủ đi."

Hai người mang đồ đạc Thạch Khôi dùng dây thừng chuyền qua đem vào phòng, mở ra nhìn, thức ăn, quần áo, cần cái gì đều có cái đó. Lương Đông Ân đem thức ăn lựa ra, để ở sau phòng, lấy thức ăn nấu chín sẵn bỏ vào đĩa, sau đó tiếp tục lấy gạo nấu cơm.

Trở vào nhà trong, chỉ thấy Vệ Đình Long cầm quần áo. "Đồng nhi, chúng ta đi xa một chút đến dòng suối bên kia tắm rửa đi! Cũng nhiều ngày không tắm rồi."

Nói cũng phải, cơ thể hai người đều đã có mùi rồi. Lương Đông Ân gật đầu, hai người đi đến dòng suối cách xa nhà gỗ tắm rửa.

Thấy Vệ Đình Long cởi quần áo xong liền nhảy ùm xuống suối, Lương Đông Ân vội kêu, "Miệng vết thương của chàng..."

"Không sao, vết thương đã sắp khép miệng đóng mào rồi. Đồng nhi, mau xuống đây, nước suối ở đây trong lắm!" Hắn ngoắc ngoắc nàng.

Lương Đông Ân chậm rãi cởi y phục dạ hành, lộ ra thân hình trắng nõn, mấy tháng ở phủ tướng quân, da dẻ nàng trở nên trắng vô cùng.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Vệ Đình Long nhìn mình chăm chăm, Lương Đông Ân vội vàng ngâm mình vào trong suối, che giấu bản thân. Tuy rằng hắn đã "yêu" nàng vô số lần, thân thể sớm đã bị hắn nhìn thấy, nhưng kì thật nàng luôn luôn không có thói quen trần truồng. Chỉ là trong hoàn cảnh lúc đó, nàng dễ nên thói quen của mình, dù sao tù binh không có quyền đòi hỏi, nàng rất rõ điểm này.

Vệ Đình Long đi đến cạnh nàng, từ phía sau ôm lấy nàng, nàng theo bản năng buột miệng nói: "Dừng..."

"Dừng cái gì?" Khóe miệng hắn tươi cười về lạ lùng.

Nàng cúi đầu không nói lời nào, khóe miệng mỉm thật chặt, vẻ mặt dường như giống thời gian ở phủ tướng quân, vô cùng không tình nguyện cùng hắn giao hoan.

Vệ Đình Long che giấu nụ cười, đem nàng lật người lại, nghiêm chỉnh nói: "Đồng nhi, ta chỉ là muốn nhìn thương thể trên người nàng có khá lên chút nào không." Lời này đương nhiên là nói dối, vừa rồi hắn đã muốn nàng. Lương Đông Ân nghe xong, lúc này mới ngẩng đầu lên, sâu kín nói: "Vết thương vai trái đã sắp lành rồi, không sao."

Hắn gật đầu. Thấy nàng dõi theo vết thương trên ngực phải hắn, hắn bèn cười: "Phi lễ chứ nhìn! Bất quá nàng là nương tử của ta, hôm nay đặc biệt cho nàng ưu đãi tốt, cho nàng nhìn hết." Nói xong, hắn liền từ trong nước đứng lên, lộ ra nửa người trên gầy gò, sau đó làm như lúc tuyết trắng đình, cố gắng phô bày cơ thể của mình.

Lương Đông Ân thấy miệng vết thương của hắn đã liền lại thì an tâm, lại thấy hắn khoe khoang cơ bắp trên người, cả người run lên vì cười, quét sạch sợ hãi vừa nãy. Nàng không thích nam nữ ân ái, nó sẽ khiến nàng rất đau, tâm tình thật khó chịu.

"Mau tắm rửa đi, nhanh lên còn về, đỡ phải lại ăn cơm khét." Nàng như thê tử cần nhân không dứt.

"Đồng nhi, nàng như vậy giống như tiểu thê tử hay cần nhân quá!" Vệ Đình Long cười rồi bơi hướng ra chỗ sâu - hắn nhất định phải bơi đi, kéo không hẳn lại cường bức nàng...

Lương Đông Ân đỏ mặt, cả người lặn xuống nước, cố gắng giảm bớt hơi nóng trên mặt.

Trong nước, mái tóc nàng bông bênh, khuôn mặt thanh tú, tư thế tao nhã, cái miệng đỏ thắm nhỏ nhắn thở ra bọt nước, toàn thân như giai nhân trong mộng, cực kỳ xinh đẹp!

Vệ Đình Long bơi gần nàng, ôm lấy thân thể của nàng, chiếm môi nàng, bàn tay đặt trên mông nàng, đem nửa thân dưới của nàng áp vào thân hình rắn chắc của hắn, để nàng cảm thụ nhiệt tình dâng trào của hắn.

Lương Đông Ân mắt đẹp tròn tròn, thấy ánh nắng trời chiều chiếu vào trong nước trong suốt, từng sợi tóc của mình cùng tóc quấn vào nhau, thời gian như đông lại. Trước mắt là khuôn mặt tuấn tú phóng lớn chăm chú, nàng lại nhắm nghiền hai mắt, nhận thấy hắn đang trong miệng nàng mà dịu dàng tàn sát bừa bãi.

Dần dần, nàng cảm thấy khó thở, cả người khô nóng. Ngón tay nàng bấu vào bờ vai rộng lớn của hắn, hắn điểm mũi chân một cái, ôm nàng trôi lên mặt nước, nhưng môi hai người vẫn dán vào nhau. Hắn đem nàng đến bờ suối, hôn lên trái tim đập thình thịch của nàng, hơi thở rối loạn, lồng ngực phập phồng không ngừng, nước suối từ xương quai xanh chậm rãi chảy xuống.

Vệ Đình Long hôn lên vai nàng, bàn tay từ mông nàng dời qua khe hở giữa hai chân nàng...

"Dừng! Ta sẽ không làm đau nàng. Đồng nhi, hãy tin ta." Hắn bên tai nàng nhẹ nói.

Hắn phủ tay lên tiểu huyết, ngón tay thon dài chậm rãi di chuyển tới lui. Nàng khép hai chân lại, kẹp chặt tay hắn.

"Đồng nhi, đừng căng thẳng, mở chân ra, ta sẽ không thương tổn nàng..." Hắn nói nhỏ dỗ dành.

"Không được... chàng không thể bắt buộc ta! Nơi này không phải dinh thự tướng quân, chàng không thể cưỡng bức ta... Mau thả ta ra!" Nàng khôi phục lý trí từ trong cơn mê loạn, đôi chân trong nước quấy đạp, lưng tựa vào bờ suối, toàn thân cứng ngắc.

Nàng không muốn cùng hắn hoan ái, đau lắm!

"Ta sẽ không cưỡng bức nàng, ta chỉ muốn nàng vui vẻ..." Hắn vẫn dỗ dành nàng.

"Chàng buông ra ta sẽ rất vui vẻ!" Nàng gồng cứng người, kiên quyết nói.

Vệ Đình Long không thể giấu nổi vẻ mặt thất vọng. Thì ra những ngày nàng ở trong phủ chưa từng hưng qua sự sung sướng giữa nam và nữ! Tuy rằng nàng không kháng cự yêu cầu của hắn, nhưng nàng chưa từng biết đến vui vẻ trên người hắn, chỉ có một mình hắn vui vẻ mà thôi... Xem ra hắn thật ích kỷ, chưa từng để ý đến cảm nhận của nàng!

Nhưng bây giờ không giống như trước. Nàng là thê tử cả đời của hắn, hắn rất quan tâm nàng, cũng không thể cưỡng ép nàng nữa, nếu không quan hệ của hai người sẽ trở lại như trước đó.

"Được được... Ta thả nàng ra, nàng không phải sợ." Hắn thuận theo sức nước nhẹ nhàng lùi về sau, buông nàng ra.

"Ta... Ta không sợ, ta chỉ muốn mau mau tắm xong, bằng không cơm sẽ khét..." Nàng cố tự trấn tĩnh nói, nhưng hắn đã lặn vào trong nước, không thấy tung tích.

Một lát sau...

"A..." Lương Đông Ân đột nhiên hét lên một tiếng, hai tay vội bắt lấy bên cạnh suối cỏ dại, để chính mình không chìm xuống.

"Đừng vậy mà! Đừng đụng vào ta... A!" Lương Đông Ân giữa cổ kêu ra tiếng, cánh môi khẽ run, như không chịu nổi.

Hóa ra Vệ Đình Long lặn xuống, đẩy hai chân nàng ra giữ lại, dùng môi lưỡi vỗ về hình dáng nữ huyết đẹp đẽ của nàng, lưỡi kiếm ra vào liếm láp lên cánh hoa cùng thớ cơ trong lối vào, làm giống như nam cần đang ra vào, nhưng không có nam cần to lớn sẽ không làm đau nàng, ngược lại khiến hoa huyết cảm nhận sự mềm mại trơn ướt, vuốt ve nhẹ nhàng như tơ lụa.

Hắn dùng môi, dùng ngón tay nhẹ nhàng vỗ về nàng, bàn tay để trên hai đùi trong trắng mịn vuốt nhẹ nhẹ, thỉnh thoảng lướt lên bụi hoa nhỏ mềm mại phía trên hoa huyết. Một cảm giác kích thích tê dại xông thẳng đến tim nàng, cảm giác xa lạ khiến nàng có hơi lúng túng.

"Ừm..." Nàng cắn chặt môi dưới, không để mình phát ra tiếng rên rỉ, kích thích râm ran như dòng điện xẹt qua toàn thân.

Thân thể nàng không còn cứng nữa, hoa huyết chậm rãi tuôn ra dòng nước đục tình. Bàn tay hắn khẽ bóp cánh mộng nàng, đẩy hai bờ mộng ra, cánh hoa đỏ bùng khẽ mở, đóa hoa sung huyết sưng phồng, hắn biết nàng đã động tình.

Vệ Đình Long trôi lên mặt nước, thấy nàng túm nắm cỏ dại ven suối thờ hồn hèn, hai gò má đỏ hồng, đôi mắt đẹp mê loạn nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn khẽ run, nói không ra lời.

"Đồng nhi ngoan, không đau phải không?" Hắn cười hỏi.

Nàng còn thờ gập, đắm chìm trong cơn lốc tình cảm mãnh liệt.

Vệ Đình Long vươn cánh tay dài tới, ôm chặt cô gái nhỏ bé đang thờ gập, ở dưới nước, ngón tay thon dài phớt chốc tiến vào cửa huyết mềm mại nữ tính.

"Ừm..." Nàng rên lên một tiếng, hơi thở càng rối loạn.

Ngón tay hắn ra vào tiểu huyết chặt khít của nàng, tìm kiếm mật ngọt trong bình hoa của nàng.

"Đồng nhi, mở chân ra đi..." Giọng hắn khàn khàn như thôi miên.

Lương Đông Ân theo lời đem hai chân mở ra, nàng cảm nhận thấy nước suối tiến vào trong cơ thể, kích thích vài giác gian của nàng. Lại tăng thêm một ngón tay nữa, lấp đầy nơi riêng tư nhỏ nhỏ của nàng.

Ngón tay ra vào đều đặn, chạm vào hoa vách, lối đi mềm mại, bị cường lực đẩy vào làm nàng nhũn mảy liễu khó chịu, nhưng khoái cảm cùng lúc kéo đến lại át đi cảm giác khó chịu không đáng này.

Ngón tay thọc vào, mật dịch của nàng ào ạt tràn ra, dính vào ngón tay hắn, thân mình nhỏ xinh không ngừng run rẩy, dục vọng của nàng lần đầu bị tuôn ra...

Vệ Đình Long vừa co ngón tay, vừa hôn lên má, lên mắt, lên mũi, lên môi, lên mặt nàng, còn ở bên tai nàng nói nhỏ, "Đồng nhi, không đau chứ..."

"Phải... Không đau..." Nàng nhắm mắt lại, hưởng thụ khoái cảm hân hoan đem lại cho nàng.

Vệ Đình Long ôm eo nàng, từ từ tăng tốc ngón tay ra vào. Hắn cẩn thận nhìn biểu cảm trên mặt nàng, phát hiện nàng cắn chặt môi dưới.

Hắn cắn nhẹ vành tai nàng, dùng giọng nói vô cùng mê hoặc dụ dỗ: "Kêu ra đi! Nơi này không có ai, ta muốn nghe nàng kêu... Đồng nhi, phóng thích tình cảm của nàng..."

"Ừm..." Hai gò má Lương Đông Ân đỏ bừng, nhắm chặt hai mắt, nhủu trán, hơi thở hỗn loạn, hết thảy đều là hỗn loạn!

Ngón tay ra vào nhanh hơn, từng đợt sóng khoái cảm đánh úp về phía nàng, thân mình nàng chủ động dựa sát hắn, cả giác quan bị cuốn vào lốc xoáy tình dục!

Hắn cảm giác rõ cơ hoa vách co rút lại, hoa kính co rút, cánh môi sưng lên, đầu ngón tay nàng bấu chặt vai hắn, cho thấy nàng sẽ nhanh tới đỉnh. Hai ngón tay vẫn mặc sức quấy nhiễu, giây vò nơi riêng tư nữ tính đã hoàn toàn ướt đầm.

"Đồng nhi, ta muốn nàng kêu cho vi phu nghe... Mau lên!" Hắn dùng thanh âm mê hoặc nàng, dùng ngón tay thúc vào, bức điên nàng!

Hai chân nàng trong nước điên cuồng vùng vẫy, dường như giống như lần đầu trải qua hoan ái kịch liệt. Hắn đổi qua dùng ngón giữa tiếp tục ra vào tiểu huyết ướt đầm, hai ngón tay khác vẽ xoắn lên hạt châu trên cánh hoa, một cơn rung động...

"Á..." Nàng rớt cục cũng rên thành tiếng.

"Kêu lớn một chút nữa!" Hắn lại thêm một ngón vào mật huyết nhỏ hẹp, dùng sức ra vào. Hạt châu nhỏ lại càng bị thao túng.

"Aaa... ta không chịu được! Ừm... a..." nàng thét chói tai. Thân mình đột nhiên uốn cong, dòng nước trong suốt từ tiểu huyết ồ ạt tuôn ra, thành vách co rút dữ dội, đóa hoa run run, toàn thân run rẩy - nàng lên đỉnh!

Ngón tay hắn còn ở nơi nữ tính làm loạn, khiến nàng ngửa cổ thét lên: "Không được! Đình Long... Ah..."

Một luồng khoái cảm tràn qua nàng, chạy suốt khắp cơ thể thật lâu vẫn không tiêu tan!

Vệ Đình Long thỏa mãn lộ ra nụ cười tinh quái, rút ngón tay ra, ôm nàng đang mềm nhũn vô lực, giọt mồ hôi to như hạt đậu lãnh lẽ từ trên khuôn mặt tuôn mảy lần xuống...

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kỳ Nương Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Com lại khét rồi!

Lương Đông Ân cúi đầu, buồn rầu bới com khét, trên bàn không ai lên tiếng, rất im lặng.

Nàng len lén ngẩng đầu ngắm Vệ Đình Long một cái, phát giác hắn đang nhìn nàng cười, ánh mắt cười híp đến nỗi biến thành hình lưỡi liềm luôn!

Hắn xấu xa thật! Làm nàng cả người mềm nhũn, đến lúc nàng hơi tỉnh lại tí, hắn còn hôn nàng một cái thật sâu, hại nàng thiếu chút nữa lại ngất đi. Sau đó hắn ở dưới thác nước bơi hồi lâu, mới chịu lên bờ.

Đội hắn ôm nàng về lại gian phòng nhỏ, com đã khét từ đời nào. Lương Đông Ân lự một cái, dùng giọng điệu hờn dỗi nói: "Đều tại chàng hết! Hại chúng ta lại phải ăn com khét."

"Nương tử, nàng không thích ăn à? Vậy để ta ăn hết cho. Chỉ cần có thể thấy được bộ dạng say đắm của nàng, vi phu chỉ mong mỗi ngày đều có com khét mà ăn!" Mặt hắn không đỏ, hơi thở không gấp gáp chút nào.

"Chàng..." Mặt nàng hồng đến mức tưởng như trích được máu, một đôi đũa quơ trên không, ra vẻ muốn mắng người.

"Đừng nhúc nhích!" Hắn chợt tỏ vẻ nghiêm trọng.

Lương Đông Ân cả người nín thở bất động, hai mắt hiện ra tia cảnh giác cao độ...

Sao vậy? Có nguy hiểm sao? Là dã thú? Kẻ địch? Hay là sói?

Đúng rồi! Là sói, một đại sắc lang!

Vệ Đình Long hướng hai má nàng hôn tới, từ khoe miệng liếm một hạt com nuốt xuống: "Bên miệng nàng có hạt com." Hắn vẻ mặt nghiêm túc nói, còn giả bộ nhai nhai: "Ừm, ngon."

"Chàng..." Nàng chỉ vào hắn, nói không nên lời.

Hắn là Binh Khẩu Đại tướng quân uy chấn thiên hạ thật sao? Thấy hắn thế này, quả thực giống tên Đãng Đồ Từ háo sắc hơn!

"Sao vậy? Đông nhi, ngón tay cũng dính com hả? Ta liếm cho." Nói xong, liền đem ngón tay nàng cho vào miệng ngậm, mút mút.

"Dừng tay! Dừng đùa nữa!" Nàng rít khe, cả khuôn mặt đỏ bừng rút ngón tay lại, nhanh chóng bôi bát com, rồi rời khỏi bàn ăn.

Sao lại thế này? Nàng ngày thường bình tĩnh, gặp phải hắn chơi xấu quần quýt như vậy thì hoàn toàn bế tắc, tim đập thình thịch không ngừng... Lương Đông Ân kìm chế trái tim ngây thơ đập loạn, cố gắng làm nó bình tĩnh trở lại.

Vệ Đình Long ở bên bàn cười cười khi thấy tay chân nàng lúng túng, rồi cả dánh về cố lấy lại bình tĩnh của nàng nữa.

Ôi! Tiểu nương tử của hắn nội tâm hẳn còn đấu tranh ngoan cường nhỉ! Hắn rất thích vẻ mặt đỏ ửng của nàng, rất khó tưởng tượng đôi mắt lúc đầu lạnh băng cũng có lúc mê loạn kích động...

Hắn cười khi nhìn thấy vẻ bối rối của cô gái nhỏ, nhưng nụ cười ảm áp khi nhìn thấy thứ gì đó trên giường, sau đó chợt cứng đờ...

Thạch Khôi chết tiệt, ngày sau nhất định phải điều người đi xây công sự! Đúng là đồ đầu đá lỗ mǎng! Đồ ngu ngốc!

Vệ Đình Long trong lòng mǎng um xùm, tức giận nhìn hai cái mền trên giường.

Đầu heo này đem hai cái mền làm gì! Cái này hắn không hạ lệnh...

Quả nhiên...

"A, có hai cái mền! Thạch Khôi thật chu đáo... Chúng ta mỗi người một cái, không ai giành của ai. Ta ngủ trước đây." Lương Đông Ân nói xong liền vội vàng tung mền chui vào bao bọc bản thân thật kỹ càng, nằm trên giường đưa lưng về phía hắn, cũng không nhúc nhích.

Như vậy là tốt nhất, có thể cùng hắn ngăn cách, để hắn hoàn toàn không thể làm cái chuyện kia với nàng được, làm nàng cực kỳ không tự nhiên.

Gì mà Thạch Khôi chu đáo? Đáng chết Đợi hắn hồi phủ, sẽ điều tên đó ra biên giới xây công sự!

"Đông nhi... Nương tử tốt... Giường này rất nhỏ, chúng ta dùng một cái mền là đủ rồi." Vệ Đình Long cố xoay chuyển tình thế, cố gắng ôm thân thể mềm mại thơm mát đi ngủ.

Lương Đông Ân không để ý tới hắn, không lâu, chợt nghe thấy tiếng ngáy rất khê của nàng.

Vệ Đình Long suy sụp rũ vai, than thở một tiếng.

Thạch Khôi chết tiệt!

Ban đêm trong núi yên tĩnh, Lương Đông Ân ngồi yên dưới trời sao, cách căn phòng nhỏ rất xa.

Mười mấy ngày nay, nàng trốn tránh hắn, ban ngày luyện công, buổi tối thì núp thật xa, lúc dùng bữa cũng cố hết sức không nói chuyện với hắn, cùng hắn giữ khoảng cách, để hắn khỏi giờ trò mánh khéo gì gì đó.

Nàng có ý chọn nơi này để trốn, lẳng lặng suy nghĩ mọi việc.

Từ mùa thu năm trước bị bắt, cho đến bây giờ là mùa xuân hoa nở bị nhốt trong núi, nàng luôn bị hắn bám theo, bị hắn quanh quẩn xung quanh. Ở phủ tướng quân, hắn uy nghiêm khí phách, ta cần ta cứ lấy, ở trong núi, hắn dịu ngọt như nước, dùng miệng lưỡi ngọt ngào ăn nàng không chứa một mẩu.

Hắn thật sự thích nàng sao? Hay chỉ là nói ngoài miệng mà thôi? Nhưng bất kể thế nào, dù sao nàng cũng cướp quan lương giết quan binh, hắn sẽ bỏ qua cho nàng sao? Cho dù hắn chịu buông tha nàng, binh sĩ thù hạ thì sao? Nàng không quên được tình cảnh ngày đó ở nhà lao, nếu binh lính dưới trướng hắn không tha thứ cho nàng, nàng làm thế tử của hắn, ắt sẽ ảnh hưởng đến địa vị của hắn trong lòng tướng sĩ, vậy...

A? Nàng sao lại nghĩ đến chuyện mình trở thành vợ hắn chứ? Không thể nào, không nên suy nghĩ bậy bạ.

Lương Đông Ân thẹn đỏ mặt, vung tay phui phui trên không trung, kêu nhỏ: "Không được nghĩ lung tung! Lương Đông Ân, không được nghĩ lung tung..." Nhưng nàng có làm thế nào cũng không thể nào xóa bỏ hình ảnh hắc hiện trong đầu, đánh gô lên đầu mình: "Đi ra ngoài! Ta không muốn nghĩ tới người... không muốn..."

"A!" Nàng đột nhiên ngừng lại, bởi vì có người bắt được tay nàng.

Nắm tay nàng bị nắm trong bàn tay ấm áp, tiếp đó sau lưng nàng vang đến tiếng nói mê người, "Đông nhi, nương tử tốt, đừng đánh, nếu còn đánh xuống nữa, vì phu sẽ rất đau lòng." Nói xong, còn lên hôn lên cằm cổ nàng, lưu lại dấu ấn hồng hồng, khiến nàng thấy hơi khó chịu.

"Vệ Đình Long, chàng làm gì vậy!" Nàng đẩy hắc ra.

"Chắc! Đông nhi, nàng lại quên rồi, đừng mang cả họ tên ta ra mà gọi chứ." Hắc ôm chặt nàng, ở bên tai nàng nói nhỏ, "Chỉ cần gọi ta là Đình Long hoặc phu quân thôi, hiểu không?"

"Chàng không phải phu quân của ta, tại sao ta phải gọi chàng như vậy chứ?" Nàng còn cãi cố.

"Chúng ta đã có quan hệ phu thê, cũng đã bái thiên địa, sao lại không là vợ chồng?" Hắc nựng nựng gò má nàng.

"Cái đó không tính, huống chi không có ai thấy. Ta cũng nói qua, coi như chúng ta có quan hệ xác thịt, ta cũng không nhất định phải gả cho chàng." Nàng cụp mí.

"Sao không tính? Trời thấy, đất thấy, mặt trời thấy, mây trắng thấy, gió thổi thấy, cả đại thụ cũng thấy, nàng còn dám nói không ai thấy chúng ta bái thiên địa?" Hắc bắt chập đạo lý chỉ ra.

"Nhưng mà... Cái đó không tính mà! Chuyện này..." ôi trời, sao nàng vừa đến gần hắc, đầu óc liền không dùng được là sao? Khi này càng rõ ràng, chỉ cần hắc đến gần, đầu óc của nàng đồ đần, cho nên nàng mới phải tránh thật xa.

"Đông nhi, đừng nghĩ nữa. Ngoan, lại đây, gọi ta một tiếng Đình Long đi." Hắc giống như đang dỗ dành một đứa trẻ.

"Không muốn!" Lương Đông Ân đỏ mặt. Mỗi lần cự tuyệt hắc dụ dỗ nàng như vậy, nàng liền mơ hồ nghe theo lời hắc, vừa đúng ý hắc. Sau đó nghĩ lại, nàng lại chán nản không ngừng gõ đầu, chán bản thân mình bị hắc hấp dẫn.

Đúng vậy, lực hấp dẫn của hắc đối với nàng càng lúc càng tăng. Nàng đắm chìm vào dịu dàng của hắc, nhiệt tình của hắc, cùng lời nói ngọt ngào, và mặt dày mày dạn của hắc. Nàng muốn chạy trốn, nhưng trốn chưa xa đã bị hắc tìm được, giống như giữa hai người có một sợi dây cột lấy.

"Đông nhi... đi mà, kêu một tiếng là được rồi." Vệ Đình Long một mặt dụ dỗ, một mặt nắm cái mền dùng sức vung một cái, cái mền chắn giữa hai người lập tức đáp lên tảng đá lớn.

"Không muốn! Ta không thích kêu!" Nàng bịt hai tai không muốn nghe tiếng nói mê hoặc của hắc.

"Thật không kêu?" Hắc vận công đem cái mền còn lại trải trên tảng đá lớn.

"Ừ." Nàng bịt tai, dùng sức gặt đầu.

"Được!" Hắc cũng không ép nàng, thò tay ra...

"Ha ha... Ha ha ha... Đừng... Đừng như vậy... Ha..." Nàng cười ngặt nghẽo, nhưng thật ra rất tức giận.

Biết rõ nàng rất sợ nhột, cái tên Đãng Đồ Tử này lại tấn công bất ngờ vô nịch nàng.

Đề tiện! Lương Đông Ân cười muốn đứt ruột, ráng chụp tay hắc mà tránh né. "Đừng mà... Đề tiện... Ha..."

"Kêu phu quân cho ta nghe một chút đi, nương tử ngoan." Hắc không đạt được mục đích quyết không dùng tay.

Lương Đông Ân bị nhột đến không thể nói nổi, lắc đầu liên tục, thân mình lùi thẳng ra sau, mắt thấy sắp té xuống, Vệ Đình Long vươn tay kéo nàng lại, nàng liền bị đẩy ngã ra tấm mền mềm mại.

Hắc gác chân qua bụng nàng, khóa nàng lại, càng không ngừng cù lét nàng.

"Đừng mà! Ha ha ha... Thấy ghét..." Tay nàng quơ quơ, đánh lung tung lên bàn tay hắc, khóe mắt đã cười ra nước mắt.

"Đông nhi ngoan, gọi ta phu quân, ta liền ngừng tay." Tay hắc rất nhanh vén cổ áo nàng, lộ ra bờ vai trắng ngần, mảnh khảnh. Không có quần áo che chắn, mà chương lại càng dễ dàng luồn xuống dưới nách nàng, dừng lại một chút, rồi cù toàn thân nàng.

Loại tư thế này cực kỳ mờ ám, nhưng Lương Đông Ân không rảnh mà để ý. Tựa như lúc trước cùng hắc giằng co vô số lần, nàng luôn bại trận.

"A... Chịu thua! Ta... thờ không nổi! Đừng... Mau dừng lại... Đình Long!" Nàng gọi tên hắc, nhưng hắc vẫn không ngừng.

"Gọi phu quân." Hần kéo vạt áo nàng ra, hai tay vẫn nung lại.

Sừng sốt vì xiêm y bị cởi ra từng cái, Lương Đông Ân mặt mày khảm trương chụp tay hần, ánh mắt lấp lánh nhìn hần, tầm mắt hai người ngưng đọng trên không trung.

"Hử?" Hần nhếch khóe miệng một cách kì dị, tay tạm thời dừng lại.

Aiz, nàng đầu hàng vậy! Ai bảo nàng sợ nhột chứ!

Trên mặt nàng toàn sắc đỏ, giọng nhỏ như muỗi kêu: "Phu quân."

"Đồng nhi ngoan, nương tử tốt." Hần cười tươi rói, cúi người hôn lên miệng nàng.

Nàng nằm trên tấm mền mềm mại, đưa mắt nhìn lại, đều là ánh sao đầy trời, cùng khuôn mặt tuần tú phóng đại của hần. Tâm tình thật thoải mái, ngọn núi không có ai khác, chỉ có hai người bọn họ... Nàng để mặc hần tàn sát bừa bãi trong miệng, hai tay rất nhẹ để lên tấm lưng rộng của hần.

Nhưng hình như hần lại như điện giật, thân hình cao lớn hơi rung động. "Đồng nhi! Đồng nhi ngoan..." Tiếng nỉ non mơ hồ từ hai cánh môi dán chặt nhau bật ra, lời nói thật lòng xúc động của Vệ Đình Long quanh quẩn trong ban đêm yên tĩnh.

Nàng không phải dễ dàng bộc lộ tình cảm, hần biết một khi nàng đáp lại, thì đó là hứa hẹn một đời một kiếp. Nàng quay lại ôm hần, không những chỉ là một động tác nhỏ nhặt mà thôi, mà động tác này còn thể hiện nàng thừa nhận hần là phu quân của nàng, nàng là nương tử của hần.

Hần không ngừng cố gắng, nàng rốt cục có thể chấp nhận hần sao? Vệ Đình Long tràn đầy xúc động, càng thêm ôm chặt người dưới thân, vùi đầu vào cổ hít hương thơm tự nhiên của cơ thể nàng.

Lương Đông Ân nằm trên mền, đôi mắt đẹp nhìn thẳng về phía chân trời thật xa. Tối nay trời đầy sao sáng rực, trăng sao cùng sáng, hít thở đều người thấy mùi hoa cỏ. Sương mù dâng lên, báo hiệu khí trời ngày mai thật trong xanh.

"Đình Long, khi ta cướp quan lương, đã có không ít quan binh bởi vì ta mà chết, bọn họ sẽ tha thứ cho ta sao?" Nàng xa xăm nói, mắt vẫn nhìn lên bầu trời đầy sao.

"Sao?" Hần ngẩng đầu nhìn nàng chằm chằm, như chưa nghe rõ lời nàng.

"Chàng thật sự muốn ta? Thật sự không chê ta? Thật sự muốn ta làm nương tử của chàng?" Nàng vẫn không thể yên tâm, muốn hần nói thật tâm.

"Đồng nhi, ta là thật tâm, ta đương nhiên muốn nàng làm nương tử của ta." Khuôn mặt tuần tú của hần nghiêm nghị, nhìn thẳng nàng nói.

"Vậy... Chuyện ta giết chết quan binh làm sao bây giờ? Tướng quân phu nhân giết quan binh Đại Minh, truyền ra đối với chàng không phải sẽ ảnh hưởng sao? Chàng thực sự cảm thấy như vậy là tốt à?"

À! Thì ra nàng đang lo lắng chuyện này.

"Đồng nhi, chúng ta không có cách nào kháng cự dòng chảy của thời cuộc. Hiện nay thiên hạ giặc cỏ hoành hành, ngoài biển cũng có giặc Oa, dân chúng sống khốn khổ, hôm nay nàng giết quan binh, ngày khác quan binh giết nàng... Hai quân giao đầu vốn phải có thương vong, huống chi ta biết nàng không phải là có ý đã thương người, mà chỉ vì Thạch Gia Pha." Hần một tay chống bên cạnh nàng nói. "Ta vốn cũng không nguyên lĩnh quân đối phó thảo khấu, vì ta hiểu được phần lớn thảo khấu chỉ cần cho họ miếng ăn, đại để có thể yên ổn lại, không làm loạn nữa. Nhưng vì mệnh lệnh triều đình, lại không thể không giết bọn họ... Huynh đệ trong quân để cũng có ý nghĩ như nàng, rất áy náy, rất chán nản. Nhưng Đồng nhi, chúng ta không có lựa chọn nào khác. Một khi ra chiến trường, không phải người chết thì là ta vong. Đây là bi kịch của thời đại này, cũng là số mệnh của quân nhân. Tựa như văn bài thông thường, đã đánh cuộc thì phải chịu thua, cho dù táng gia bại sản cũng không thể trách người khác, đây là quy luật." Vệ Đình Long yêu thương nheo nheo mắt nàng.

"Cũng như tại đêm núi lửa, nếu nàng thật giết ta, ta cũng sẽ không trách nàng. Bởi vì tài nghệ không bằng thiên tử, vì phu chỉ có thể nhận thiệt." Hần lại hôn nàng.

Những lời này của hần làm Lương Đông Ân mở rộng tầm mắt. Hóa ra hần không phải chỉ có cái miệng mà thôi, hần còn rất có đầu óc. Nàng chưa từng nghĩ đến những chuyện này, chỉ không ngừng lo lắng những người bị giết sẽ không tha thứ cho nàng..

Thấy nàng nhìn hần sững sờ, Vệ Đình Long nở nụ cười, "Thế nào? Nàng cho là phu quân nhà nàng chỉ biết khua môi múa mép dụ dỗ nữ nhân, một chút đầu óc cũng không có chứ gì?"

"Ồ, không phải..." Bị đoán trúng ý nghĩ khiến nàng đỏ mặt.

"Còn nói không phải? Vì phu nhất định phải phạt nàng mới được!" Nói xong, lại vươn tay muốn cù nàng.

"Oa! Đùng!" Nàng kêu to nhắm chặt hai mắt, co rút người lại, tâm lý thủ thế làm nàng cau mặt. Nàng sợ nhất là nhột.

Đội đã lâu, nhưng không thấy "ma chi" (chỉ = ngón tay) đột kích, nàng lặng lẽ mở mắt ra, nhìn thấy Vệ Đình Long si mê ngắm nàng, ánh mắt đầy triu mến làm nàng hoảng hốt... Nàng sợ nhất ánh mắt thâm tình này, như muốn nàng sa vào trong đó...

Vệ Đình Long cúi người xuống, ôm mặt nàng, nghiêm túc nói: "Đồng nhi, theo ta hỏi chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ, được không?"

Nàng nhìn sâu vào mắt hắn, qua một lúc lâu, rất khẽ rất khẽ trả lời: "Được."

Vệ Đình Long nghe vậy, nhanh chóng cõng xiêm y hỗn độn trên người nàng, thân mình trần trụi nhuộm một mảng ánh trắng, rất mê người, cũng như trước đây làm cho hắn phần khởi mê muội!

Tách hai chân nàng, cảm giác được thân thể nàng run lên, hắn hiểu nàng đang sợ điều đó.

"Đồng nhi, không phải sợ, ta sẽ không làm đau nàng. Nhớ lại tình cảnh lúc bên bờ suối..."

Hắn cõng quần áo của mình, cười nhẹ, "Ta không làm đau nàng, không phải sao?"

Nhớ tới lần tình cảm dâng tràn đó, nàng đỏ ửng cả khuôn mặt nhỏ nhắn, bàn tay nhỏ bé nắm một góc quần áo bị cõng bỏ, nghiêng mặt đi không dám nhìn hắn.

"Nhìn ta đi, Đồng nhi. Nhìn ta yêu nàng ra sao." Hắn khàn khàn nói, phả hơi thở nóng bỏng bên tai nàng.

Nàng ngượng ngùng rụt vai. Nhột quá!

Tay hắn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt đỏ bừng của nàng, dịu dàng hôn thân thể đắm chìm dưới ánh trắng của nàng, không bỏ sót chỗ nào.

Từng nụ hôn của hắn khiến toàn thân nàng nổi gai ốc.

Khi hắn hôn lên cặp mông tròn trịa thì nàng không kiềm nổi ưm một tiếng. "Đình Long... Đừng hôn nữa... Ta nóng..."

"Đồng nhi ngoan, đây chỉ là bước đầu, chúng ta còn chưa thật sự bắt đầu mà." Giọng nói của hắn từ giữa đôi mông mơ hồ truyền

"A! Đừng!" Nàng nằm sấp trên tấm mền mềm mại, vì cảm giác khác thường giữa hai chân mà yêu kiều kêu lên.

Hắn... Hắn sao lại làm chuyện này? Giống như lúc bên bờ suối...

Hắn từ phía sau dùng môi lưỡi liếm mút nàng. Nơi non mềm giữa hai chân bị hắn liếm láp, hắn chọt cắn nhẹ, trêu chọc, cánh hoa che kín lối vào bí mật lập tức đỏ bừng sung huyết, hơi hé ra, cửa huyết cũng chảy ra chất dịch. Nàng bất giác mở hai chân, để môi lưỡi, ngón tay thon dài của hắn càng có thể tiến vào u cốc sâu thẳm

"A..." Nàng hơi cong người, toàn thân toát ra một lớp mồ hôi mỏng, hơi thở hỗn hển, lấp bắp ra tiếng.

"Đồng nhi, nàng thật là mẫn cảm! Uớt hết rồi..." Ngón tay hắn tiến vào u cốc, chất dịch dính đầy ngón tay, trơn bóng.

Thấy nàng thở gấp dữ dội, hắn biết phía sau bề ngoài lạnh lùng của nàng là một trái tim nhạy cảm nhiệt tình, chỉ cần chạm đến được lòng nàng, thân thể nàng tức sẽ phản ứng theo. Hiện tại hắn đã đến được lòng nàng, thân thể nàng tự nhiên cũng nồng nàn đáp lại hắn.

Hắn đem nàng quay ngược lại, hơi thở nàng dồn dập, bộ ngực phập phồng theo hơi thở làm cho hai đóa hồng mai vươn thẳng. Hắn tà ác cắn nhẹ một đỉnh hồng, dùng đầu lưỡi vờn quanh.

"Ưm..." Một con run rẩy bắn qua người nàng, thanh âm từ cánh môi cắn chặt bật ra.

Vệ Đình Long cười ma mị, chiếc mũi cao ngất đặt lên chiếc mũi xinh xắn của nàng, dùng ánh mắt sâu thẳm mê hoặc ánh mắt mê loạn của nàng, dường như thôi miên nói nhỏ: "Cứ kêu đi... Đồng nhi, kêu cho ta nghe

"Chàng... xấu xa..." Nàng thở dốc, mặt đỏ ửng, giọt mồ hôi từ vầng trán trơn bóng chảy xuống.

"A..." nàng đột nhiên thét chói tai, không dám tin nhìn lên hắn.

Hắn đem vật cương cứng cực đại không báo trước đẩy mạnh vào hang huyết âm ướt, vừa nhanh chóng vừa mạnh mẽ!

Cảm giác đau tức chặt căng trong cơ thể, cùng với khoái cảm không biết từ đâu làm Lương Đông Ân ngừng thở. Cảm giác này cùng đau đớn trước kia hoàn toàn không giống nhau, trong hang huyết mềm mại của nàng tựa hồ như có cây gậy lửa, vừa nóng vừa thô ráp, nhưng không có cơn đau xé tim xé phổi như trước kia. Nàng hơi mở hai đùi ra một chút, muốn cảm nhận rõ cảm giác căng đầy...

Nàng vẫn thật chặt! Cảm giác hoàn toàn bị bao bọc hút lấy thật thích muốn chết!

Vệ Đình Long cắn chặt răng, cổ phốt lờ mồ hôi ròng ròng trên trán, trên khuôn mặt tuấn mỹ. "Đồng nhi, gọi tên ta, nàng không thể cứ gọi tiếng chàng kia được." Hắn chậm rãi rút ra, nhưng không chịu nổi cảm giác râm ran bứt rứt cuối cùng cũng phải đâm vào một chút.

"A! Đình Long... Chàng, chàng hư quá..." Nàng gọi tên hắn lần nữa.

"Đồng nhi! Nàng quả thực là xuân được của ta... Tiểu huyết mê người của nàng thật khiến người khác mất hồn..." Hấn lại động một cái.

"Xấu xa... Chẳng thật hư hỏng..." Sao lại có người nói chuyện lộ liễu như vậy? Nam nhân hư hỏng! Nàng đánh lên vai hấn.

"A..." nàng lại thét chói tai. Hấn... Hấn chẳng những dùng dục vọng nam tính mãnh liệt thúc mạnh qua nàng, còn dùng ngón tay nắm phía trên đóa hoa, đó là chỗ mẫn cảm nhất!

Toàn thân nàng run rẩy, ngón tay bóp chặt cổ tay đang làm chuyện xấu kia, nhưng nắm không được hấn, bàn tay nhỏ bé còn di động lên xuống theo cổ tay cường tráng, mỗi lần di động, nàng đều cảm nhận rõ ràng nhụy hoa giữa hai chân vì ngón tay hấn vờ mà sưng to hơn.

Dục vọng dưới thân to lớn của hấn không ngừng ra vào trong tiểu huyết chật chội, cùng hơi thở thô gấp của hấn, càng lúc càng nhanh...

Nàng cảm thấy ở nơi sâu nhất trong hoa hồ truyền đến một cơn co rút khẽ, nàng thở nhanh hơn, kích thích say đắm giữa hai chân truyền thẳng lên óc, đầu nàng trống rỗng, đôi mắt mờ dần nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, chỉ thấy bốn phía tối tăm sáng lên...

"A... Đừng... Đình Long... Ta không thể..." Nàng nỉ non, run rẩy.

Trong thông đạo ướt át truyền đến từng cơn run rẩy co rút, càng hút chặt vật to lớn chôn sâu trong nàng, hấn biết nàng đã lên đến đỉnh hoan ái.

"Còn chưa được!" Hấn tăng tốc nhanh hơn, bàn tay nắm chặt cả chân nàng, nâng hai chân lên cao rồi tách ra. "Đợi ta một chút!" Hấn gầm nhẹ.

"Đình Long, nhanh lên một chút! Ta... U..." Nàng rơi vào kích tình mê loạn, điên cuồng gào thét.

"Đồng nhi! Từ từ..." hấn nhỏ từng giọt từng giọt mồ hôi, tăng thêm mức độ ra vào, hung hăng, hết lần này đến lần khác đâm hoàn toàn vào tiểu huyết mềm mại.

Ái dịch theo từng đợt tấn công vũ bão, bắn vào trên đám chăn bông. Nàng không ngừng yêu kiều kêu lên, thân mình vì kiềm chế mà hồng lên, không ngừng đón nhận xâm nhập mãnh liệt của nam nhân nàng yêu thích.

Tiếng thân thể va chạm vang lên trong sơn cốc yên lặng, tiếng thét như dã thú, cùng với tiếng rên rỉ nức nở, dưới bầu trời đêm đầy sao, càng lộ rõ kích tình điên cuồng.

Trong không khí có hương hoa cỏ nhàn nhạt, trộn lẫn với hương vị sau khi hoan ái, ánh trăng sáng rực chiếu vào hai thân thể trần trụi quấn lấy nhau.

Lương Đông Ân rúc vào lồng ngực rắn chắc của Vệ Đình Long, trải qua quá nhiều lần giao hoan, toàn thân nàng mệt mỏi co người trong lồng ngực hấn.

Tuy nói là mùa xuân nhưng ban đêm vẫn còn lạnh. Vệ Đình Long lấy chăn kéo qua che cho cả hai, trên khuôn mặt tuấn tú là vẻ hạnh phúc thỏa mãn.

"Đình Long." Bấy giờ nàng gọi thật dễ dàng.

"Hử?" Hấn yêu thương ôm chặt nàng, không để cô gái nhỏ bé trong lòng gặp phải khí lạnh ban đêm.

"Ngày mai báo Thạch Khôi bắc cầu tạm được rồi." Nàng đưa tay vuốt ngực hấn, giọng nói có chút buồn ngủ.

"Sao?"

"Không phải hấn nói ba ngày là có thể bắc được cầu rồi sao?" Nàng ngáp một cái.

"Đồng nhi, nàng..." Nàng làm sao biết?

"Nếu không biết hiệu lệnh trong quân ngũ, làm sao cướp lương chứ?" Cảm thấy hấn hơi buồn lòng, nàng ôm chặt hấn, tham lam hít ngửi mùi trên cơ thể hấn.

"Nàng đã sớm biết!" Vệ Đình Long kinh ngạc nhìn cô gái trong lòng.

"Ừ. Chúng ta trở về đi." Nàng nhích lại gần lồng ngực hấn.

Hấn nhìn đáy mắt nàng có một thoáng suy nghĩ. "Đồng nhi, nàng đã biết ta lệnh cho Thạch Khôi kéo dài thời gian bắc cầu, sao nàng còn không lên tiếng? Hay là..."

Nàng đỏ mặt, nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói: "Ta mệt, ngủ trước đây."

"Nương tử tốt, thì ra nàng cũng thích ta! Bắt đầu từ khi nào vậy? Mau nói vì phụ biết! Đừng giả vờ ngủ mà, Đồng nhi..."

Vệ Đình Long giống như phát hiện thấy kho báu, cả đêm vui sướng, tiếng huyền não âm ỉ mặc kệ Lương Đông Ân làm bộ ngủ.

"Ta biết rồi! Chúng ta là nhất kiến chung tình... nhất định là vậy..."

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kỳ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Vệ Đình Long cùng Lương Đông Ân trở lại tướng quân phủ ở kinh thành, hân lập tức tuyên bố Lương Đông Ân là thê tử của hắn, tất cả công việc bên trong phủ đều do nàng xem xét quyết định, về phần hôn lễ, thì chờ sau khi dẹp yên thổ phi ở Thiểm Bắc sẽ chọn ngày thành thân.

Đề nghị này là do chính Lương Đông Ân đưa ra, vốn dĩ Vệ Đình Long dự tính sau khi hồi phủ sẽ gióng trống khua chiêng cưới nàng làm vợ, muốn tổ chức hôn lễ của hai người thật rình rang náo nhiệt, nhưng nàng lắc đầu, sợ hạ nhân trong phủ xì xầm bàn tán, cũng sợ bản thân đảm nhiệm không nổi danh hiệu tướng quân phu nhân, cho nên nàng yêu cầu hắn cho nàng một chút thời gian để thích ứng với cuộc sống bên trong phủ. Hôn nữa thổ phi ở Thiểm Bắc vẫn chưa được dẹp yên, nên tốt nhất là lo xử lý chính sự trước, còn những chuyện khác thì để bàn sau.

Lúc đầu Vệ Đình Long không đồng ý, sợ nàng muốn bỏ trốn, nhưng nghe nàng cúi đầu kêu một tiếng "tướng công" hắn liền mặt mày hớn hở đáp ứng.

Hạ nhân bên trong phủ vốn không có hảo cảm với Lương Đông Ân, nhưng thấy đáng vẻ thân thiết của tướng quân với nàng, bọn hạ nhân cũng gió thổi chiều nào xoay theo chiều đó, toàn bộ đi nịnh hót Lương Đông Ân.

Hai người hồi phủ không bao lâu, Vệ Đình Long liền lên Thiểm Bắc tiêu diệt thổ phi, trước khi đi còn liên tiếp dặn dò, nếu có bất kỳ kẻ nào không phục nàng, cứ việc đá ra khỏi phủ. Mặt khác còn phân phó tổng quản đề ý tất cả việc xảy ra bên trong phủ, không thể để cho phu nhân quá mệt mỏi, lúc này mới lưu luyến không rời xuất phát.

Thời gian trôi qua cực nhanh. Cuối cùng, sau ba tháng, Vệ Đình Long cũng tạm thời áp chế được thổ phi ở Thiểm Bắc, nhanh chóng quay về kinh phục mệnh, sau đó chạy vội về phủ nhìn tiểu mỹ nhân mà mình ngày đêm nhung nhớ.

Khi đại đội nhân mã chậm rãi đến về tướng quân phủ, Lương Đông Ân đã ở cửa lớn chờ đợi, phía sau còn có rất nhiều quân sự, nô bộc.

"Đồng nhi!" Vệ Đình Long nhìn thấy nàng, liền vội vàng xuống ngựa, xông lên phía trước, nghĩ muốn cầm tay nàng.

Lại chỉ thấy Lương Đông Ân rút tay về, lui người về phía sau từng bước, đoan trang nói: "Tướng quân, mấy ngày nay ngài vất vả. Trước tiên hãy vào phủ nghỉ tạm, còn những chuyện khác sau này hãy nói."

Hả? Sao nàng lại nói chuyện có nề nếp như thế? Vệ Đình Long nhìn chằm chằm Lương Đông Ân trước mắt - đúng là nàng mà, chẳng qua là cách trang điểm của nàng không giống trước kia, hoàn toàn là cách ăn mặc của một vị phu nhân.

Trên mặt nàng có thoa son phấn, tóc búi cao như phu nhân, cài thêm cây trâm gài tóc bằng ngọc hình hoa sen, ọc bích đông đưa theo mỗi bước chân, trên cổ tay còn đeo vòng tay bằng vàng, mặc lăng la tơ lụa, làn mi cong vút, dung mạo xinh đẹp lay động uyển chuyển trong mỗi bước đi, tạo ra vẻ đẹp quyền rũ vô cùng hoàn toàn khác hẳn với bộ dáng thẳng thắn, tùy tiện trước kia.

Nhưng... khi tới gần căn phòng quen thuộc, Lương Đông Ân nói với bà nhũ mẫu tùy thân: "Đi xuống đi, không gọi các người, đừng tiến vào."

"Dạ." Hạ nhân lĩnh mệnh lui ra.

Vệ Đình Long thấy nàng bình tĩnh chỉ huy hạ nhân bên trong phủ thì trong lòng thật vui mừng. Khi hắn còn ở Thiểm Bắc vẫn lo lắng nàng ở nhà một mình không thể thích ứng với cuộc sống bên trong phủ, xem ra mấy ngày này nàng sống rất khá.

"Đồng nhi!" Hắn vui mừng ôm lấy nàng.

Từ này giờ về mặt Lương Đông Ân bình tĩnh đến mức không có biểu hiện, rốt cục nở nụ cười: "Phu quân, ngài đã trở lại."

Đúng rồi! Đây mới là Đồng nhi của hắn!

"Đến đây! Vi phu hôn một chút, ta nhớ nàng muốn chết đi, nương tử yêu." Hắn tiến đến miệng nàng, muốn hôn nàng.

"Không được, son phấn sẽ bị chàng làm trôi mất, ta lại phải trang điểm một lần nữa, phiền toái lắm." Nàng cười nói.

"Không quan trọng, chúng ta thân thiết một chút trước, vi phu thật sự rất muốn nàng..." Hắn lôi kéo nàng đi đến bên giường.

"Không thể được... búi tóc, quần áo ta không thể tự mình làm, nếu lên giường sẽ bị hỏng hết, còn phải ra lệnh cho tỳ nữ tiến vào giúp ta chải chuốt... tốt nhất là buổi tối đi."

Vệ Đình Long có chút hận. Vất vả lắm mới được gặp nàng, muốn cùng nàng thân mật một lát. Nàng liền tìm mọi cách khước từ? "Đồng nhi..." Hắn còn chưa nói xong đã bị tiếng nói của người ngoài cửa cắt ngang.

"Phu nhân, trưởng phòng (phòng kế toán) mời người qua đó, hình như là có chuyện gấp." Hạ nhân ở ngoài cửa bẩm báo.

"Bảo Vương trưởng phòng chờ ta một lát, ta lập tức qua ngay." Nàng đáp lời, sau đó xoay người nói với hắn: "Đình Long, trước hết chàng hãy ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, ta xử lý xong việc sẽ trở lại với chàng." Nói xong nàng cũng không quay đầu lại liền vội vàng bước ra khỏi cửa phòng.

Tại sao có thể như vậy? Vệ Đình Long nhìn thấy bóng người nhỏ xinh đi xa dần, trong lòng hơi ngạc nhiên. Nhưng về mặt này, hắn phải bội phục năng lực của nàng. Trước kia mấy quyển sổ sách công nợ này là thứ làm cho hắn đau đầu nhất, ngay cả xem cũng không muốn xem, mà chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, nàng có thể sắp xếp được hạng mục ghi chép công nợ này... Đồng nhi của hắn quả nhiên là một nữ tử kỳ lạ.

Được rồi, nàng đang bận, trước hết hắn nghỉ ngơi một chút, bồi dưỡng thể lực thể này cũng tốt... Ha ha... Hắn nở nụ cười mờ ám, mặc nguyên y phục nằm xuống giường.

Lương Đông Ân bận rộn cả ngày mãi cho đến nửa đêm. Thật vất vả cuối cùng Vệ Đình Long cũng có thể ôm nàng thân thiết một phen, lại không nghĩ rằng nàng vừa đặt lưng xuống liền một nhọc chìm vào giấc ngủ, mặc cho hắn gọi nàng thế nào, nàng vẫn cứ ngủ say.

Sang ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng, nàng đã rời giường, để cho ba tỳ nữ giúp nàng thay quần áo, rửa mặt chải đầu, rửa tay, đầu đó xong xuôi nàng liền đi về phía trưởng phòng. Buổi trưa thì đến nhà bếp căn dặn làm các món ăn, buổi chiều xử lý vấn đề tiền thuê đất của tướng quân phủ, buổi tối còn phải viết thư phúc đáp để cảm ơn Trương lão gia của Trương gia trang, còn phải chọn lựa lễ vật để mừng thọ Tạ thượng thư, từ chối đi xem diễn cùng Kha gia...

Sau khi Vệ Đình Long trở lại tướng quân phủ, liền thấy Lương Đông Ân giống như ruồi bọ không đầu cả ngày bận rộn không ngừng, hoàn toàn không có thời gian ở cùng hắn, buổi tối vừa nằm xuống đã ngủ ngay, không nghĩ tới chuyện thân mật, làm cho mấy ngày nay hắn hờn dỗi, không được vui.

Đến một ngày, Vệ Đình Long rốt cuộc nhìn không được, tức giận chạy về phía trưởng phòng, chỉ thấy Lương Đông Ân mày đẹp nhíu chặt, phụng phịu nhìn một đồng sổ sách công nợ, rất đông quân sự vây quanh ở bên người nàng.

"Vây... Vương chương quây hầy ngừng việc ử rượu lại đi, thế thì trên sổ công nợ sẽ..."

Nàng còn chưa nói xong, một tên quân sự trong đó liền nói: "Không thể nào đâu, phu nhân. Tướng quân phủ của chúng ta có chỗ ử rượu của Vương chương quây là có từ khi lão gia còn sống, mục đích là chăm sóc cho cuộc sống của người dân địa phương, hiện nay cho dù lỗ lỗ, cũng không nên ngừng lại, tránh để mọi người nói chúng ta bỏ mặc, không quan tâm đến dân chúng."

"Vây à... vậy giữ đi, nhưng xin Vương chương quây nghĩ cách để tăng thu nhập của việc bán rượu đi..." Nàng lật quyển sổ công nợ đã khá cũ nằm ở trên bàn.

"Phu nhân, chính là bởi vì rượu này không thể không ử, nhưng lại không được ử chuộng, mới phải thỉnh người định đoạt!" Quân sự còn nói thêm.

"Vây..." Lương Đông Ân nhíu mày khó xử. Nàng không thể bỏ nhọ mặt mũi của tướng quân phủ, nàng cần phải ở trong khoảng thời gian ngắn, giải quyết hết tất cả những vấn đề khó khăn tồn tại đã lâu trong phủ.

Vệ Đình Long ở bên ngoài trước phòng, nhìn thấy nàng cố gắng nghĩ cách giải quyết công việc, rồi lại không nắm được điểm quan trọng, đồng thời còn phải ra dáng người chủ trong nhà, thân thể và đầu óc đều bị mệt mỏi, cuối cùng đã biết vì sao mỗi ngày nàng đều bận rộn như vậy, ban đêm vừa đặt đầu xuống gối liền ngủ say.

"Đủ rồi!" Hắn bước vào trưởng phòng, rống lên một tiếng.

Các quân sự nhìn thấy Vệ Đình Long, đều lập tức cung kính hành lễ.

Vệ Đình Long tức giận, mạnh mẽ đem Lương Đông Ân còn đang suy nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề kiêng lên vai, bước ra khỏi trưởng phòng, đi nhanh về hướng Thâm Tri viên.

"Á! Đình Long, mau thả ta xuống!" Bị nằm lộn ngược trên lưng hắn, Lương Đông Ân không ngừng quát to. "Ta còn có chuyện phải làm nha... thực đơn cơm trưa, cơm tối, đầu bếp bên kia còn muốn tìm ta kìa! Ngày hôm qua trong cung truyền đến tin tức, nói sau giờ Ngọ hôm nay công công sẽ tới trong phủ, Hoàng Thượng ban thưởng, trong phủ nên chuẩn bị một chút. Còn có..." Nàng vẫn quan tâm việc vặt trong phủ.

Vệ Đình Long một cước đá văng cửa phòng, đặt nàng trên ghế dựa lớn ở trong phòng, hai tay chống hai bên, vây nàng bên trong ghế, nhìn xuống nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đồng nhi! Ta không phải muốn nàng làm bà quản gia trong phủ, này việc vặt đều để cho tổng quản đi làm, nàng chỉ cần chuyên tâm theo ta là được."

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng nhị gì hết!" Bàn tay to của hắn vung lên, tạt lên người nàng lập tức biến thành nhiều mảnh nhỏ, lộ ra thân hình tuyết trắng.

Hắn nheo mắt lại, nhìn thấy nàng nhấc hai tay lên, dùng hai tay đỡ cơ thể, cười khẽ một tiếng: "Thế nào? Đông nhi, nàng còn thẹn thùng như vậy sao? Điểm này không giống như Đông nhi mà ta quen biết nha! Nương tử thân yêu!"

"Không... trong phủ nhiều người, e rằng sẽ bị người ta nhìn thấy, nếu có nhiều người biết thì bí mật khó giữ, truyền ra ngoài không tốt..." Nàng lo lắng nhìn phía ngoài cửa sổ.

"Ai dám nhìn coi chúng ta hoan ái?" Hắn ôm nàng lên giường.

Đã lâu rồi không chạm vào nàng, dục vọng của hắn dễ dàng bị khơi dậy, vật nóng rực giữa hai chân nói lên hắn khao khát nàng biết bao nhiêu.

Vệ Đình Long vuốt ve thân thể trắng mịn màng của nàng, mấy tháng không gặp, nàng đẹp hơn, thân thể mềm mại trắng nõn, cũng có hương vị của nữ nhân. Hắn phủ lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, hung hăng mút, trừng phạt nàng vì đã bỏ mặc hắn mấy ngày qua, để hắn phải chìm đắm trong tương tư khổ sở, và cũng làm cho nàng biết hắn muốn nàng đến cỡ nào...

Hắn chơi đùa xoa nhẹ hai đóa hồng mai trước ngực nàng, thân hình cường tráng tách đôi chân của nàng ra, phân thân nam tính nóng bỏng nhẹ nhàng chọc chọc vào huyết khẩu nữ tính nhỏ hẹp của nàng, bàn tay to trượt xuống phía bên trong đùi nàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo hình dáng hoa huyết, phát hiện nàng vẫn chưa động tình, mặt huyết cực kỳ khô ráo.

Biết nàng cần thời gian, hắn kiên nhẫn nói nhỏ bên vành tai nàng, "Đông nhi... vì phu thật sự rất nhớ nàng, rất muốn nàng..."

Hắn nhẹ nhàng phả hơi thở nóng rực ở bên tai nàng, thậm chí thổi nhẹ vào cổ của nàng.

Nàng sợ nhất là bị ngựa luôn luôn rụt cổ lại xin buông tha...

Nhưng lần này nàng không có rụt cổ lại, cũng không có thanh âm gì... "Đông nhi... nàng không sợ ngựa sao? Xem ra vì phu phải nâng cao kỹ thuật giải ngựa của mình rồi... Ừm, để xem nàng ngựa không... Đông nhi..." Vệ Đình Long vẫn còn hạ giọng lầm bầm.

Hắn rời đi cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ của nàng, muốn nhìn thấy vẻ mặt nàng mê loạn vì hắn, nhưng nàng lại nhanh chóng nghiêng mặt đi, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện gì, không có đáp lại hắn.

Một cảm giác kinh hãi tập kích trong lòng Vệ Đình Long!

Đó là về mặt lúc nàng mới vừa bị bắt giữ, bị hắn cưỡng bức!

Không! Đừng như vậy! Đừng trở lại như bộ dáng ban đầu! Đông nhi...

Hắn hoảng hốt đến mức ép nàng nhìn thẳng vào hắn, trong cặp mắt nâu kia không có ham muốn mãnh liệt, chỉ có bình tĩnh, cùng một chút lạnh lùng...

Ông trời! Đừng đối với ta tàn khốc như vậy! Đừng trở lại bộ dáng như lúc ban đầu! Không thể! Ta không cho phép! Tuyệt đối không cho phép "Đông nhi, gọi tên ta!" Hắn khấn trương nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên.

Nàng không có đáp lại, cắn chặt cánh môi dưới, trong mắt chỉ là khoảng không mờ mịt, phản ứng của nàng bây giờ giống y hệt như khi mới vừa bị hắn bắt giữ làm bạn trên giường.

Vệ Đình Long luống cuống. Tại sao có thể như vậy? Hắn mới rời đi mấy tháng, tại sao nàng lại biến thành như vậy?

Hay là nàng đang diễn trò, lộn xộn như vậy để trốn tránh giao hoan với hắn? Không! Đông nhi không phải là người như thế, nàng luôn thẳng thắn, rõ ràng sáng tỏ, nàng sẽ không có tâm tư lừa dối.

Hay là... nàng không thích cùng hắn hoan ái? Không! Sẽ không đâu! Mấy ngày ở trong núi, hai người không phải phối hợp rất khá sao? Nàng đắm chìm ở trong thế ái tình dục cùng hắn, sự nhiệt tình sung sướng như vậy không thể nào là giả được!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện? Sao nàng lại trở về bộ dáng như trước kia?

Hắn lại hôn nàng, ý muốn khơi gợi nhiệt tình trong cơ thể nàng, nhưng nàng vẫn không có đáp lại, dường như con rối không có sự sống...

Hai mắt Vệ Đình Long che kín khiếp sợ cùng bối rối: "Đông nhi, đừng làm ta sợ! Van xin nàng..."

Vào một buổi sáng, Vệ Đình Long mở mắt ra, bên người đã không thấy bóng dáng của Lương Đông Ân. Đêm qua hắn quá mức khiếp sợ, sau đó làm sao ngủ được hắn cũng không hiểu rõ, hắn chỉ biết là Đông nhi cũng không thèm nhìn tới hắn, hắn quả thật sắp điên rồi...

Trời ạ! Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Ai nói cho hắn biết đi...

Bên ngoài sân luyện võ truyền đến âm thanh ồn ào, Vệ Đình Long nhìn ra bên ngoài liếc mắt một cái - hắn đang phiền muộn chết, mà bọn hạ nhân còn dám tranh cãi âm ỉ ồn ào! Hắn phần nộ phủ thêm áo khoác, nhún mũi chân một chút, thi triển khinh công nhảy lên nóc nhà, muốn xem thử là người nào không có mắt, sáng sớm quá nhiều giấc mộng đẹp của hắn.

Trên sân luyện võ, chỉ thấy Lương Đông Ân tràn đầy sức sống, cầm trong tay Linh Phượng song câu (hai cái móc), thân ảnh linh hoạt cùng Thạch Khôi đánh nhau. Khổ người Thạch Khôi cao lớn lại là người luyện võ khỏe mạnh, hai tay cầm Lang Nha bổng vung lên tấn công bên trái nàng, Lương Đông Ân phô bày kỹ năng uyển chuyển, nhảy lên đá một cái, dùng lực đạo cực chuẩn đánh trúng Thạch Khôi, trên mặt Thạch Khôi xuất hiện một dấu chân, lập tức ngã về phía sau, Linh Phượng song câu quán lấy Lang Nha bổng nặng nề, một câu vung lên, Lang Nha bổng bèn nhón bị đánh bay lên không trung.

Mọi người vỗ tay trầm trồ khen ngợi, đối với kỹ thuật võ nghiệp của Lương Đông Ân bội phục sát đất, còn có người cười nhạo Thạch Khôi ngã như chó ăn phân, chúng quan binh vây quanh Lương Đông Ân luận bàn tài nghệ, không ai phát giác trên nóc nhà có một cặp mắt giết người nhìn chằm chằm vào bọn người không biết sống chết như họ.

"Đứng lên, Thạch Khôi." Lương Đông Ân cười, vươn tay về phía Thạch Khôi, muốn kéo hắn đứng lên.

Thạch Khôi ngã đến mơ mơ màng màng, theo trực giác liền vươn bàn tay thô ráp ra, nhưng ngay khi hắn muốn cầm bàn tay nhỏ bé của Lương Đông Ân, thì Lang Nha bổng lợi hại lao tới hắn với tốc độ nhanh như chớp, lại mạnh mẽ lại vừa độc ác! Hắn vội vàng lặn về phía sau vài vòng, trên người dính đầy bụi và bùn đất, trông rất thê thảm!

"Con rùa rút đầu! Là ai?" Hắn tức giận quát lên một tiếng lớn. (câu này là Thạch Khôi bị đánh lên nên chửi)

Mọi người vừa ngẩng đầu, chỉ thấy sắc mặt Vệ Đình Long xanh mét đứng ở nóc nhà, sắc mặt rất giống như vừa ăn phải thuốc nổ, hai mắt phun ra lửa giận có thể thiêu cháy tất cả quan binh có mặt tại sân luyện võ.

"Tướng quân!" Quan binh lập tức cúi đầu, cung kính chấp tay hành lễ, cùng hô lên.

"Toàn bộ những người ở đây đi luyện tập đến chạng vạng cho ta, người nào vi phạm cứ xử theo quân pháp!" Hắn lạnh lùng hạ lệnh.

Tất cả quan binh sắc mặt đều xanh mét, nhưng không dám không vâng lời, cung kính trả lời: "Dạ!"

Lần này bọn họ thật sự tiêu rồi. Bây giờ còn là sáng sớm, luyện tập đến chạng vạng, ngày mai nhất định không xuống giường được.

Vệ Đình Long trực tiếp nhìn chằm chằm Lương Đông Ân, tóc nàng bay tán loạn, hai gò má ửng hồng miệng vốn có ý cười nhìn thấy hắn lập tức biến mất, còn lảng tránh ánh mắt hắn, không chịu nhìn thẳng hắn.

Đáng chết! Nàng không muốn nhìn thấy hắn như vậy ư! Nàng có thể cùng Thạch Khôi đấu võ nắm tay, cũng không nguyện ý liếc mắt nhìn hắn!

Vệ Đình Long cảm thấy trái tim tổn thương sâu sắc, làm cho con người đen của hắn trở nên âm u thâm trầm. Lương Đông Ân nhìn hắn một cái, lập tức xoay người rời khỏi sân luyện võ, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi thấp xuống.

Làm sao bây giờ? Hắn không thích nữ nhân múa đao múa thương. Tướng quân phu nhân tương lai sao có thể làm ra những chuyện mất mặt như thế? Nếu truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ bôi nhọ thanh danh tướng quân phủ... nàng giống như lại nghe tiếng của tổng quản, các quan sự...

Sáng sớm hôm nay gặp Thạch Khôi đang luyện võ, nàng nhất thời ngửa ngửa, mới muốn cùng hắn đánh nhau, không nghĩ tới lại bị phu quân nhìn thấy... Nhìn ánh mắt hắn, nàng biết hắn cực kỳ không vui. Nàng lại làm sai...

Lương Đông Ân cắn môi cánh hoa, về mặt hối hận bước vào trướng phòng.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kỳ Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Vốn dĩ lần này Vệ Đình Long hỏi phủ, dự tính sẽ khuya chiều đánh trống cưới Lương Đông Ân làm vợ, nhưng ngàn vạn lần không hề nghĩ tới chuyện nàng ở trên giường lại khôi phục bộ dáng bất động như trước kia, khi bị hắn bắt làm tù binh, thân mình cứng ngắc, không có đáp lại, cực kỳ kiềm nén bản thân... mặc kệ hắn dùng mọi lời đùa giỡn hay dùng lời nói dụ dỗ thế nào, cũng không thể làm cho nàng khôi phục lại bộ dáng như lúc còn ở trong núi.

Hơn nữa, nàng thà rằng cùng Thạch Khôi luận võ, cũng không nguyện ý cùng hắn ân ái... hay là... nàng không thương hắn?

Rất nhiều ngày nay, ý chí và tinh thần Vệ Đình Long sa sút, cả ngày mượn rượu giải sầu. Lần đầu tiên hắn dùng hết tâm tư yêu thương một người con gái vậy mà nàng lại không thương hắn, không muốn cùng hắn giao hoan, nhưng hết lần này tới lần khác lại chỉ cần một mình nàng... Ông trời! Hắn sống trên đời này còn có lạc thú gì nữa? Bởi vậy hắn suốt ngày nằm ở Thâm Tri viên thưởng thức cao lương mỹ vị của Duyệt Vân lâu, sống như một cái xác không hồn, không có sức sống.

Hôm nay hân lại say mềm, rống giận lên: "Đồng nhi! Nàng thiếu nợ ta! Nàng đã từng hứa với ta là sẽ yêu thương ta..."

"Aiz! Vệ Đại tướng quân hôm nay thật có nhả hứng uống rượu kiêu hãnh. Không thể tưởng được người hết la rồi rống này không những có thể đẹp yên thổ phỉ, mà còn ôm được một thiếu nữ xinh đẹp về nha!"

Nếu là ngày thường khi Vệ Đình Long nghe được những lời mát mẻ như thế nhất định khua môi múa mép đùa giỡn lại vài câu, nhưng hiện tại ngay cả một chút hứng thú hân cũng không có.

Hân nâng bình rượu lên, ngửa đầu uống cạn số rượu còn trong bình, rượu theo khước môi hân chảy ra, thấm ướt hết vạt áo trước của hân. "Vô Ngôn, bây giờ ta không có tâm tình..." Trên khuôn mặt tuấn mỹ của hân có chút phiền não.

Người vừa tới chính là người có danh xưng thần y Triệu Vô Ngôn. Hai người quen biết nhiều năm, là bạn bè tốt, cho nên rất hiểu nhau.

"Vệ Đại tướng quân, sao thế? Nói cho tôi nghe một chút." Triệu Vô Ngôn cười cười ngồi xuống, một đôi mắt ngay thẳng linh hoạt liếc nhìn bình rượu trên bàn, và vô số vô bình rượu nằm rải rác trên mặt đất... Ai da! Hân uống khá nhiều rồi, xem ra hân thật sự khổ khổ vì tình.

"Vô ích thôi! Nàng lại hỏi phức giống như trước kia rồi! Nàng không thích ở cùng một chỗ với ta, nàng không ương ta! Nàng không thương ta a!" Hiếm khi thấy được Vệ Đình Long lại không không chế được như thế. Có thể thấy được hân thật sự cực kỳ thống khổ.

"Nói cho tôi nghe một chút, tôi sẽ giúp huynh nghĩ ra biện pháp tốt nhất. Tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn bè nhiều năm." Triệu Vô Ngôn mở cánh quạt ra, tao nhã mang luồng gió mát tới.

"Vô Ngôn..." Hân nhìn nàng một cái, muốn nói lại thôi.

Cửa phòng lập tức bị đẩy ra, Lương Đông Ân cúi đầu nhìn mảnh giấy trong tay, bước vào cửa, đầu cũng không nâng, tự mở miệng nói: "Đình Long, có thư của Tạ thượng thư gửi đến, nói là... À? Vị này là..."

Triệu Vô Ngôn nhìn về phía người tới - à, vị này xem ra cũng là một mỹ nữ, chắc là người con gái tên Đông Ân mà hân đã nói. Trông nàng ngũ quan rõ ràng, mắt ngọc mây ngài, ánh mắt rất có khí phách anh hùng, xem ra không phải hạng người vọng tưởng leo lên quyền quý, muốn từ chim sẻ hóa thân thành phượng hoàng. Con mắt chọn phụ nữ của Vệ Đình Long cũng rất tốt. Nhưng mà, hân không phải đang hạnh phúc sao? Tại sao lúc này... Đấy mắt Triệu Vô Ngôn lóe ra tia nhìn hoang mang khó hiểu.

Vệ Đình Long miễn cưỡng lấy lại tinh thần: "Đồng nhi, vị này chính người mà ta đã từng đề cập qua với nàng, thần y nổi tiếng thiên hạ - Triệu Vô Ngôn. Vô Ngôn, nàng chính là Lương Đông Ân, là... là... của ta." Phải giới thiệu nàng là thê tử của hân sao? Nhưng đã biết bao ngày qua, nàng không cho hân chạm vào nàng, làm sao có thể gọi là thê tử của hân đây?

Trước kia Lương Đông Ân có nghe Vệ Đình Long nhắc tới Triệu Vô Ngôn, vốn tưởng rằng vị nữ tử cùng nam nhân xưng huynh gọi đệ đích, hân là một nữ tử thô lỗ, nhưng không ngờ hôm nay nhìn thấy, cũng là người kiều diễm xinh đẹp động lòng người như thế, trong lòng lập tức dâng lên chua xót...

Nàng bình tĩnh, thư thả nở nụ cười nhẹ giọng nói: "Triệu đại phu, xin chào."

"Ồ! Gọi tôi Vô Ngôn là được rồi, không cần khách sáo như vậy. Đứng rồi, Lương cô nương không phải có việc tìm tướng quân sao?"

"À, là như vậy, Đình Long, Tạ thượng thư cho người mang thư đến, nói ngày mừng thọ là lúc..."

"Nàng quyết định là được rồi!" Vệ Đình Long không kiên nhẫn ngắt lời của nàng, lại ngửa đầu lên, nốc thêm một ngụm rượu nữa.

Đấy mắt Lương Đông Ân hiện lên một tia bi thương, tuy rằng chỉ loáng thoáng lướt qua, nhưng lại bị Triệu Vô Ngôn nhìn thấy.

Nàng cúi đầu, cắn cắn môi anh đào. "Vậy... ta đi xuống trước... Triệu đại phu, tối nay chúng tôi mở tiệc ở Hoành Vũ lâu, để đón gió tẩy trần cho cô."

"Vậy làm phiền Lương cô nương." Ánh mắt linh hoạt của Triệu Vô Ngôn chứa ý cười nhìn nàng.

Lương Đông Ân ra khỏi phòng, Vệ Đình Long vẫn phiền muộn uống rượu, rất giống một tên nát rượu.

Triệu Vô Ngôn bất chấp lễ nghi nhả nhặn, giành lấy ly rượu của hân, "Đừng uống nữa! Uống rượu cũng không thể giải quyết được vấn đề!"

"Vô Ngôn, muội không cần lo cho ta! Ta đau khổ quá..." Khuôn mặt tuấn tú từ trước tới nay luôn luôn bình tĩnh nay lại nhăn nhó khó coi.

Triệu Vô Ngôn ngồi xuống, lẳng lặng nhìn Vệ Đình Long không ngừng uống rượu một hồi lâu, xem ra lúc này hân thật sự hãm sâu trong lưới tình. Được rồi! Dù sao lúc này nàng cũng không có việc gì, người đàn ông kia trong khoảng thời gian ngắn còn tìm không được nàng, vậy thì nàng liền giúp hân giải quyết việc này đi!

"Đình Long, huynh hiểu rất rõ uống rượu cũng không thể giải quyết được vấn đề mà, mau bỏ rượu xuống, đem tất cả mọi chuyện nói cho ta biết, chúng ta cùng nhau suy nghĩ cách giải quyết." Triệu Vô Ngôn phe phẩy quạt, nghiêm túc nói.

Vệ Đình Long sững sốt, bình rượu rơi xuống đất, nhảy mất vỡ tan tành, hương rượu thoang thoảng trong phòng.

Đây là lần đầu tiên Triệu Vô Ngôn gọi tên hấn nha!

Thật ra yêu là gì? Hơn ba tháng trước, sau khi Lương Đông Ân trở lại tướng quân phủ, liền bắt đầu nghĩ đến chuyện này.

Nàng đến hỏi đại thẩm nấu com.

"Yêu?" Đại thẩm nấu com nhìn Lương Đông Ân từ trước đến nay vẻ mặt luôn không chút thay đổi lại có thể chạy tới hỏi bà yêu là gì, làm cho bà kinh ngạc đến mức suýt chút nữa để com khết. "Yêu chính là cả đời ở cùng một chỗ." Bà ửng đỏ mặt nói.

"Cả đời ở cùng một chỗ?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lương Đông Ân hiện lên nghi hoặc.

"Đúng vậy. Tựa như ta đi theo người bạn đời của ta, từ mười lăm tuổi chúng ta đã ở cùng nhau, bây giờ cũng đã ba mươi năm rồi!" Hiếm khi thấy trên mặt vị đại thẩm nấu com đầy đặn kia vẻ đỏ bừng.

"Ra là thế!" Lương Đông Ân nói cảm ơn, rồi xoay người rời đi.

Trên đường quay về Thâm Tri viên, gặp được phó tướng Thạch Khôi, thân cận của Vệ Đình Long, nàng lại hỏi hấn.

"Yêu?" Con ngựa cao to Thạch Khôi vò đầu bứt tóc, vẻ mặt lúng túng, "Yêu chính là người đàn bà giúp ngư đàn ông quản lý tốt mọi chuyện trong nhà!" Hấn chưa từng gặp người nào hỏi hấn vấn đề này bao giờ.

"Quản lý?" Nàng không hiểu.

"Đúng vậy. Nam nhân đều thích nữ nhân sắp xếp, quản lý mọi chuyện trong nhà thật tốt, để cho hấn không phải lo toan phiền não." Thạch Khôi nói thật tự nhiên.

Lương Đông Ân nghĩ nghĩ một chút, Thạch Khôi là người bên cạnh Vệ Đình Long, nói chắc hấn là sẽ không sai.

Nàng liền lập tức quyết định sẽ quản lý tốt tất cả mọi chuyện bên trong phủ, làm cho người mà nàng yêu thương, cả đời sẽ không buồn phiền khi ở nhà, bởi vậy ba tháng qua, nàng rất cố gắng học tập làm sao cho xứng với chức vị tướng quân phu nhân, làm cách nào để quản lý tốt cả tướng quân phủ to lớn như vậy. Nàng hết sức cố gắng, nhưng hấn từ Thiểm Bắc trở về lại có vẻ mặt bất mãn.

Tại sao hấn lại không vui chứ? Là chê nàng làm không được tốt sao? Hay là hấn đã không còn thương nàng nữa? Vì sao hấn không thể giống như lúc còn ở trong núi, thường xuyên pha trò chọc cho nàng vui vẻ? Hấn là tướng quân quyền khuynh thiên hạ, muốn nữ tử nào mà không có, hấn chán ghét nàng rồi sao? Hấn từng nói kiếp này chỉ yêu một mình nàng, chưa được mấy tháng, hấn đã thay lòng đổi dạ rồi sao?

Trên đường đi đến nhà bếp, Lương Đông Ân cau mày...

Vệ Đình Long nói xong chuyện của hấn và Lương Đông Ân thì sắc trời cũng tối sầm.

Triệu Vô Ngôn mệt mỏi ngáp một cái. "Vệ Đại tướng quân, không phải ta muốn nói huynh, từ khi ta mười lăm tuổi sai lầm cứu huynh, từ đó về sau ta thấy cá tính hay khía cạnh xấu của huynh vẫn không thay đổi. Nhưng xem ra huynh thật là may mắn, dùng miệng lưỡi đã câu được một vị cô nương tốt."

"Nhưng mà huynh..." Triệu Vô Ngôn trưng ra vẻ mặt "Trẻ con không thể dạy".

Nàng lắc đầu, tiếp tục nói: "Khi đến lúc thật sự cần dùng mồm mép thì ngược lại lùi bước không tiến lên, buồn bã ở trong phòng uống rượu, lãng phí rất nhiều thời gian... Ai! Đầu óc hầu như không hề thay đổi." Nàng vẫn làm tổn thương hấn như trước.

"Vô Ngôn, mọi chuyện tổn thương ta đi, chỉ cần có thể giải quyết được vấn đề giữa ta với Đông nhi, chờ ngày ta thành thân, mọi chuyện ngồi ghế trên, ta đập đầu với mọi người. Vô Ngôn, ta không thể mất đi nàng! Ta thật sự yêu nàng a... Không biết tại sao khi ta từ Thiểm Bắc tiêu diệt thảo khấu trở về, nàng đã không yêu ta..." Vệ Đình Long thống khổ, hai tay vò đầu bứt tóc khiến tóc tai trở nên bù xù.

"Khoan đã! Tuổi của ta nhỏ hơn so với huynh, để huynh đập đầu, không khéo sẽ làm ta giảm thọ mất. Được rồi, hai chúng ta cũng coi như là bằng hữu, lần này ta sẽ giúp huynh."

"Vô Ngôn, mọi chuyện tốt nhất!" Vệ Đình Long ôm lấy Triệu Vô Ngôn, làm bộ khóc ròng, chảy nước mắt.

"Vệ Đại tướng quân, đừng có đem nước mắt nước mũi lau trên người ta. Chiều nay của huynh trước đây đã dùng qua rồi, suy nghĩ chiều khác hay hơn đi!" Triệu Vô Ngôn nói làm cho bàn tay đang muốn lau nước mũi của Vệ Đình Long phải ngừng lại.

"Cha mẹ là người sinh ra ta, nhưng người làm tổn thương ta lại là Vô Ngôn!" Miệng nói thế nhưng hấn vẫn ôm nàng một cái thật chặt.

"Đi đi đi... Nếu không phải nhìn thấy người hai mươi tám tuổi đầu còn cô đơn như huynh, thật vất vả lắm mới có thể tìm được một người con gái khiến cho huynh khôi phục bản năng bình thường, thì ta mới không giúp huynh đánh Triệu Vô Ngôn vẫn bình bình thân thân làm tổn thương hấn như trước."

"Đứng đứng đứng, Vô Ngôn, muội nói cái gì cũng đúng cả." Vệ Đình Long biết bất cứ việc gì mà có Triệu Vô Ngôn ra tay, nhất định có thể thu xếp ổn thỏa, vì thế lại khôi phục thành bộ dáng lạc quan huyền ảo trước kia.

Hai người ôm nhau nói chuyện, tất cả đều hiện ra trong đáy mắt Lương Đông Ân, nàng ở ngoài cửa muốn mời Triệu Vô Ngôn vào nhập tiệc. Lòng nàng đau xót, cúi đầu quay trở về, đến phòng ăn ra lệnh cho gia đình đến mời bọn họ.

Trong bữa tiệc, Lương Đông Ân nói rất ít, ăn cũng rất ít, vẫn cúi đầu. Vệ Đình Long cố gắng nói chuyện phiếm cùng Triệu Vô Ngôn, Triệu Vô Ngôn theo thường lệ cũng miễn cưỡng đáp lại, thỉnh thoảng thốt lên vài câu làm tổn thương hắn. Nhưng thật ra ánh mắt của nàng đều ở chú ý đến Lương Đông Ân đang trầm mặc không nói - nàng giống như đã khóc, khóc mất hồng hồng.

Vệ Đình Long không dám cùng Lương Đông Ân nói chuyện, trong đầu hắn thật sự cho rằng nàng không thương hắn - Có lẽ nàng chưa từng yêu hắn, chỉ là vì hứa hẹn mà ở lại tướng quân phủ. . . Đây là điều mà hắn không muốn thừa nhận nhất, cũng là chuyện khiến cho hắn sợ hãi nhất, bởi vậy hắn đành phải lừa mình tìm đề tài bất chuyện cùng Triệu Vô Ngôn.

Bữa tiệc tẩy trần này quả thật có chút kỳ lạ.

Sau vài ngày, Triệu Vô Ngôn chủ động đến trưởng phòng tìm người đang vội vàng như con ruồi, Lương Đông Ân, nói là phải giúp nàng xem miệng vết thương trên cơ thể.

"Vết thương của ta đã sớm lành rồi. Triệu đại phu, không cần làm phiền cô." Lương Đông Ân vẫn cúi đầu xem sổ sách ghi chép, không nhí

Lão nữ hầu trong phủ dạy nàng phải độ lượng rộng rãi, đối với hành vi trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài của trượng phu phải làm như không thấy, phải khoan dung rộng lượng cho ra dáng đương gia chủ mẫu, cũng là biểu hiện tình yêu đối với hắn.

Nhưng nàng khoan dung rộng lượng không được a, mỗi lần tưởng tượng đến tình cảnh ngày đó hắn hưng phấn ôm Triệu Vô Ngôn, nàng làm cách nào cũng không thể quên được, ngực buồn đau cực kỳ, giống như có người bóp chặt cổ nàng, ban đêm còn trằn trọc khó ngủ, càng nghĩ nước mắt càng chảy xuống. . . Người như vậy thật không giống nàng! Nàng thật không thích như vậy, vì sao trượng phu mà mình yêu, lại phải chia sẻ với người khác chứ? Nàng hy vọng trong mắt hắn vĩnh viễn chỉ có một mình nàng, nhưng lão nữ hầu đã nói. . .

Ai, phiền chết đi! Nàng thật muốn bỏ đi cho rồi, nhưng lại không nỡ rời xa hắn. . . Nàng thương hắn a!

Triệu Vô Ngôn nhìn thấy vẻ mặt của nàng, trong lòng đại khái đã hiểu hơn phân nửa. Chỉ nhìn nàng, nhân nhả nói: "Thân thể của phụ nữ chẳng những là của chính mình, mà còn là của trượng phu. Nếu trượng phu nhìn thấy trên người thê tử của mình có vết sẹo, có lẽ sẽ nhử mảy, oán trách kẻ làm thê tử không biết chăm sóc bản thân. . . Hiện thê thì sẽ không đề cho phu quân nhìn thấy trên người của mình có vết sẹo xấu xí."

Triệu Vô Ngôn chưa bao giờ là nữ tử theo truyền thống cứng nhắc, hôm nay nói những lời này chủ yếu là muốn thử dò xét Lương Đông Ân. Quả nhiên. . .

"Vậy. . . Triệu đại phu, nhờ cô. . . xem giúp ta một chút?" Lương Đông Ân cúi đầu, giọng nói rất nhỏ.

"Được! Cô buông sổ sách trong tay xuống trước đã, theo ta đến Thâm Tri viên, ta vào trong phòng ngủ giúp cô xem thử."

Trong lòng Triệu Vô Ngôn buồn cư đến mức muốn nội thương. Nàng biết nhất định là có người truyền dạy cho Lương Đông Ân những quan niệm sai lầm, nên nàng mới có thể biến thành như vậy. Có điều là. . . Đầu sỏ gây nên vẫn chính là tên Vệ Đình Long kia! Tên ấy ngày thường há mồm ra là lời ngon tiếng ngọt, ba hoa chích choè, đến thời điểm cần thiết, lại chỉ biết tránh ở trong phòng uống rượu.

Vệ Đại tướng quân nhất định rất yêu Lương Đông Ân, mới có thể nhìn không thấy sự việc máu chót, còn liên tiếp hướng mọi chuyện đi vào ngõ cụt. . . Đứng là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường! Chờ cho nàng giải quyết xong việc này, nhất định phải xử lý hắn một phen!

Triệu Vô Ngôn lắc đầu, đi theo phía sau Lương Đông Ân đến Thâm Tri viên.

Khi Lương Đông Ân cởi quần áo ra, Triệu Vô Ngôn nhìn thấy thân hình nàng cứng nhắc, cũng không có biểu hiện gì đặc thù. Nàng ra vẻ nghiêm túc xem xét miệng vết thương của Đông Ân - ừm, xử lý cũng không tồi, có thể thấy được Vệ Đình Long đã phái đại phu tốt nhất đến điều trị cho các vết thương bị trúng tên và đao của nàng.

Tuy nói nàng không có bầu ngực cao ngất, nhưng hình dáng cơ thể nàng cân xứng, làn da non mịn săn chắc, sờ lên xúc cảm thật tốt. Lại nói, ngũ quan của nàng rõ ràng, đường nét tinh tế, vẻ mặt tràn đầy khí phách anh hùng, không nhu nhược tính tế giống nữ tử bình thường, nếu giả dạng thành thiếu niên, đại khái cũng không ai nhìn ra được.

Thì ra Vệ Đình Long muốn một người con gái kỳ lạ như vậy, mới có thể khôi phục công năng nam tính bình thường a. . . Vệ Đại tướng quân thật đúng là gặp may mắn, trời cho hắn nhặt được bảo vật. Dù sao có thể giáo dưỡng khuê nữ thành như vậy, sợ là trong thiên hạ rất hiếm.

Chẳng qua từ nhỏ Lương Đông Ân sinh trưởng trong hoàn cảnh chật phác ít học, không ai dạy nàng quan niệm chính xác trong cuộc sống vợ chồng, mà nàng bởi vì quá yêu hắn, liền tiếp thu toàn bộ lời đề nghị của người khác, nàng nghĩ nếu làm được những chuyện này chính là chứng tỏ nàng thương hắn, cho nên mới có thể biến thành cục diện như vậy. Còn Vệ Đình Long kia lại yêu nàng, yêu đến hoàn toàn mất hết lý trí, cho nên mới nhìn không ra điểm này.

"Triệu đại phu?" Tiếng nói của Lương Đông Ân kéo nàng quay về thực tại.

"Khụ! Lương cô nương, thân mình của cô không có vấn đề, miệng vết thương khép lại rất khá. Ở đây có một chút dược thảo, khi cô tắm rửa thì bỏ nó vào trong bồn, có ích rất nhiều trong việc điều trị vết thương." Triệu Vô Ngôn bày ra vẻ mặt đại phu.

Lương Đông Ân tiếp nhận dược thảo mà Triệu Vô Ngôn đưa cho nàng, dược thảo này có màu đỏ sậm, hít một hơi liền ngửi được một mùi hương thơm mát. "Cám ơn Triệu đại phu."

"Sao thế? Đã nói gọi ta là Vô Ngôn mà, không cần phải khách sáo. Ta với tướng quân là bạn tốt nhiều năm, cô là người trong lòng của tướng quân, gọi ta một tiếng không nói gì, có cảm giác thân thiết hơn."

Nghe Triệu Vô Ngôn nói thật chân thành, Lương Đông Ân cảm thấy bản thân không nên nhỏ mọn như vậy, nhân tiện nói: "Vô Ngôn, cô cũng gọi ta là Đông Ân đi." Nàng đứng dậy để cho nha hoàn hầu hạ mặc quần áo vào.

Triệu Vô Ngôn cười gật gật đầu, mở cánh quạt ra, mắt nhìn trời xanh, "Hôm nay thời tiết rất đẹp, Đông Ân, theo ta ra hoa viên trong đình ngồi chơi đi, chúng ta tâm sự một chút."

"Nhưng ta đang chờ phủ thượng thư phái người đến đây thương lượng một việc, còn người của cửa hàng tôn gia cũng chờ gặp ta..." Trong đầu Lương Đông Ân đều là việc vặt bên trong phủ, đối mặt với yêu cầu của Triệu Vô Ngôn, nàng có chút khó xử.

"Những chuyện đó đâu có quan trọng, để cho tổng quản làm là được rồi, cô chỉ cần theo ta nói chuyện phiếm thôi. Ta chính là khách quý của tướng quân phủ, thân y nổi tiếng thiên hạ, nếu cô tiếp đón ta không được chu đáo, người ta sẽ nói phu nhân tương lai của Vệ Đình Long là người không hiểu chuyện..." Nàng cố ý cường điệu những câu nói sau cùng.

Quả nhiên Lương Đông Ân miễn cưỡng nở nụ cười, "Vô... chúng ta đi ra chòi nghỉ mát tán gẫu một lát, tâm sự chuyện trên trời dưới đất đi."

Triệu Vô Ngôn nở nụ cười sâu xa, càng thêm xác định phán đoán của bản thân là đúng.

Hai người đi đến trong đình Song Phi của Thâm Tri viên, ngồi vào chỗ của mình, tỳ nữ bưng nước trà, trái cây mỗi thứ một ít tới, Lương Đông Ân gật gật đầu, nhóm tỳ nữ liền lui xuống.

Tốt lắm, Triệu thân y nàng phải trở tài thôi, giải quyết vấn đề của Vệ Đại tướng quân.

"Đông Ân, cô nhìn cây quạt trong tay ta một cái đi, cảm thấy thế nào?" Triệu Vô Ngôn cố ý mở cây quạt của cửa hàng Tô gia nổi danh ra.

"Đẹp lắm"

"Cô có biết cây quạt này đặc sắc ở điểm nào không? Tại sao người ta lại làm ra được không? Có giá trị bao nhiêu không?"

Lương Đông Ân rũ mắt xuống, trong nháy mắt toàn bộ tự tin đều biến mất, nhỏ giọng trả lời: "Ta không biết."

"Còn nữa, dinh thự tướng quân phủ lớn như vậy, lương bổng của tất cả hạ nhân là bao nhiêu, công việc nặng nhọc hay nhẹ nhàng, cô có biết không?"

"Ta... ta có biết sơ qua."

"Cô thật sự đã từng tiếp xúc qua, hay là nghe tổng quản, quản sự báo cho cô biết?"

"Là tổng quản nói cho ta biết."

"Như vậy không được. Hạ nhân trong phủ có phục cô hay không, thì phải xem cô có thể nắm lấy tâm của bọn họ hay không, có biết vất vả của bọn họ hay không... Còn nữa, tuy nói đất của tướng quân phủ bao la rộng lớn, nhưng cô có từng nghĩ qua, nếu tương lai Đình Long mất đi danh hiệu tướng quân, bên trong phủ nên tính toán làm cái gì hay không?" Triệu Vô Ngôn quả thực giống như là quan khảo thí.

"Ta... ta không biết..." Giọng nói của nàng như bị nuốt xuống cổ họng.

"Như vậy cũng không được. Cô không có quan niệm nghề nghiệp, lại không có kinh nghiệm quan tâm hạ nhân, cũng không có thương thức tao nhã, cái gì cũng không biết, làm sao làm tướng quân phu nhân đây?" Triệu Vô Ngôn cố ý nói như vậy.

Đúng vậy, những chuyện này không phải quản sự đã nói với nàng rồi sao? Còn nhớ rõ sau khi Đình Long rời phủ một vài ngày, tổng quản cầm một bức tranh của phủ thượng thư đưa tới, nói là bức tranh "Dung tất tề viên" của tiền triều Nghệ Toán, hỏi nàng phải xử lý như thế nào. Nàng cũng không biết đó là cái gì, thuận miệng trả lời là cho vào nhà kho đi, kết quả tổng quản hấp tấp nói đây là bức tranh quý giá hiếm có trên đời, hẳn là nên treo tại đại sảnh, mới thể hiện được khí phách của tướng quân phủ.

Hôm sau, quản sự của thượng thư phủ đến đây, vô tình nhắc tới vì sao lại kêu bức tranh hình tròn này là "Dung tất tề", tại sao dung hai chữ "dung tất"? Nàng hoàn toàn không biết, chỉ có thể cúi đầu không nói, vị quản sự có lòng tốt kia vội vàng giải thích, nói dung tất là ý chỉ không gian chứa đựng đầu gối, tác giả muốn nói vui về không gian nhỏ hẹp. Thấy vẻ mặt xấu hổ của nàng, vị quản sự tốt liền nhanh chóng giải quyết xong chuyện rồi rời đi.

Từ nhỏ nàng đã phải đấu tranh để sinh tồn, ngay cả một ít thi từ đều do phu tử có lòng tốt dạy nàng, chứ đừng nói tới giám định hay thưởng thức thi họa.

Lương Đông Ân suy nghĩ, cúi đầu không nói. Xem ra Triệu Vô Ngôn trước mắt thích hợp với Đình Long hơn so với nàng, nàng cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu... Nàng đã rất cố gắng muốn để ý tốt mọi chuyện bên trong phủ, thế nhưng nàng cũng không phải sinh trưởng trong hoàn cảnh này, nàng học rất vất vả, cũng mệt chết đi, nhưng vẫn xấu mặt trước người khác, nàng thật sự sắp chịu không nổi...

Trong bụi cỏ ven đình truyền đến tiếng xôn xao, Triệu Vô Ngôn đem nước trà hắt về hướng xôn xao kia, miệng la hét: "Ngay cả trong đình này cũng có chuột, xem ra tướng quân phủ này thật cần phải quản lại cho tốt!" Ngụ ý là nói Lương Đông Ân không có quản tốt hạ nhân làm tốt việc quét dọn nhà cửa.

"Vô Ngôn, thật xin lỗi, đều là ta không tốt, không giải quyết mọi chuyện trong phủ thật tốt." Nàng cúi đầu ngày càng thấp.

Tốt lắm, diễn trò cũng diễn xong rồi, nên tiến vào chủ đề.

"Đông Ân, ngừng đầu lên." Triệu Vô Ngôn dịu dàng nói.

Lương Đông Ân ngừng đầu lên.

"Đông Ân, cô là tướng quân phu nhân, phải có tự tin, mặc kệ gặp phải chuyện gì, không nên tùy tiện cúi đầu, biết không?" Triệu Vô Ngôn thay đổi giọng điệu lạnh lùng của trước đây, dùng tiếng nói dịu dàng nói.

Lương Đông Ân đối mặt với thái độ thay đổi của nàng, có chút không biết làm thế nào. Làm sao vậy? ...Nàng từ cực kỳ lạnh lùng biến thành cực kỳ dịu dàng? Có điều thái độ của làm cho người ta cảm thấy không có chút ngọt ngào, kiểu cách, tự nhiên giống như gió xuân vậy.

Triệu Vô Ngôn mỉm cười, "Đông Ân, cô có yêu Đình Long không?" Lại nghe tiếng xôn xao trong bụi cỏ, nàng hắt chén trà thứ hai.

"Ta..."

"Đừng có xấu hổ. Ta cùng với Đình Long cũng quen biết nhiều năm, là không nói chuyện không tổn thương... À không, là không nói chuyện không gọi là bằng hữu nhiều năm. Vì chung thân hạnh phúc của huynh ấy, cho nên ta phải hỏi cô một chút, cô là thật lòng yêu Đình Long sao?" Nàng lạnh lùng liếc bụi cỏ một cái.

"Ta... Đúng vậy, ta... thật thương chàng." Bởi vì thương hân, cho nên nàng mới chống được đến bây giờ.

"Vậy cô nói xem, cô thương huynh ấy như thế nào?"

"Ta sẽ đi theo chàng cả đời." Yêu không phải là nắm lấy tay nhau sao?

"Ừ. Còn gì nữa?"

"Ta sẽ cố gắng hết sức giải quyết tốt mọi chuyện trong phủ, để cho chàng không buồn phiền khi ở nhà."

Làm ơn đi! Cô là thê tử của huynh ấy, chứ không phải bà quản gia của huynh ấy!

Triệu Vô Ngôn kiềm nén ánh mắt xúc động đến mức tròn trắng, nhàn nhã mở cánh quạt ra. "Còn gì nữa?"

"Ừm... Hết rồi."

Cái gì? Chỉ vậy thôi? Tiếng xôn xao trong bụi cỏ càng lớn hơn. Triệu Vô Ngôn đem cả bình trà hắt vào bụi cỏ.

"Khụ! Đông Ân, tại sao cô lại có ý tưởng như vậy?" Triệu Vô Ngôn hắng giọng. Bây giờ nàng phải thật nghiêm túc, không thể cười ra tiếng - tuy rằng đã cười thắm đến mức muốn nội thương.

"Ta hỏi đại thẩm nấu cơm và phó tướng Thạch Khôi bên cạnh Đình Long..." Nàng cắn cắn đôi môi cánh hoa tái nhợt, "Không nói gạt cô, ta... ta từng hứa với Đình Long sẽ yêu thương chàng, ta cũng rất cố gắng, nhưng... ta cảm thấy mệt mỏi quá."

"Tại sao cô lại cảm thấy mệt mỏi chứ? Cô cảm thấy yêu thương huynh ấy mệt mỏi chết đi được sao?"

Nàng gật gật đầu: "Làm vợ thật sự mệt mỏi quá. Ta đã rất cố gắng học hỏi, nhưng vẫn không có cách nào giải quyết được vấn đề lỗ lã rượu của Vương chương quấy, chưa chuẩn bị lễ vật cho ngày kia là đến ngày mừng thọ bên phủ thượng thư, còn có cây quạt vừa rồi cô hỏi tôi, cấp bậc của bức tranh... ta dùng tất cả thời gian và sức lực đi học hỏi, nhưng cuối cùng cũng vẫn bị người khác chỉ trích này nọ." Nàng có chút nghẹn ngào.

"Không nói gạt cô, ngay cả cách ăn mặc phiền phức này, cài trâm búi tóc, dáng vẻ khi đi đường, ta đều nghe theo lời nha hoàn. Bởi vì trước kia ở Thạch Gia Pha, ta chưa từng sống qua loại cuộc sống vừa rườm rà vừa phức tạp như vậy." Nàng hơi kéo kéo vạt áo trên người.

"Tại sao cô phải học những thứ mà bản thân không thích?"

"Vô Ngôn..." Lương Đông Ân nhìn nàng một cái: "Vừa rồi ta đã nói, bởi vì ta yêu Đình Long, ta phải có bộ dáng của tướng quân phu nhân, phải giải

quyết tốt tất cả các việc vặt trong và ngoài phủ, mới có thể làm cho Đình Long không buồn phiền khi ở nhà."

"Cho nên đây là biểu hiện cô thương huynh ấy?"

"Chẳng lẽ không đúng sao? Ta từng hứa sẽ yêu thương chàng." Lại không nghĩ rằng thương hấn làm cho nàng mệt chết đi

"Vậy bộ đáng trước đây của cô đâu?"

"Bộ đáng trước đây?"

"Đúng vậy! Nghe Đình Long nói, cô võ công cao cường, dẫn dắt người của cả thôn cướp quan lương, ngay cả huynh ấy cũng suýt chút nữa chết ở trong tay của cô mà." Vệ Đình Long có kể một đoạn hấn cùng với Lương Đông Ân đánh nhau trong đêm mưa gió kia, trình độ khua môi múa mép còn hơn cả người ta kể chuyện, ngay cả nàng nghe mà cũng quên cả uống trà!

"Nhưng tướng quân phu nhân không thích hợp múa đao múa kiếm, làm vậy không hợp thân phận... Tổng quản đã nói như vậy."

"Còn nữa, trước kia cô không xài son phấn, tại sao bây giờ lại kẻ mắt, lại tô son?"

"Bởi vì ta là tướng quân phu nhân, trang điểm như vậy mới không thất lễ. Lão nữ mẫu và nha hoàn của tướng quân phủ đã nói như thế."

"Ừ, ta hiểu được. Vậy còn Đình Long thì sao? Đình Long không có nói gì với cô sao?"

"Chàng... không có. Sau khi chàng trở về cứ luôn uống rượu... Thạch Khôi nói có thể là do chàng mới từ Thiểm Bắc tiêu diệt thổ phi trở về, nên uống rượu để thư giãn thể xác và tinh thần, khuyên ta đừng có lải nhải bên tai chàng."

"À! Thì ra đây là biểu hiện cô thương huynh ấy. Nhưng những điều này đều là tổng quản nói, nữ mẫu nói, nha hoàn nói, Thạch Khôi nói... Cô có nghe qua chính miệng Đình Long nói chưa?"

Nàng lắc đầu.

"Đông Ân, yêu thương là chuyện của hai người, cô đã hứa sẽ yêu thương huynh ấy, nhưng lại vì tình yêu này mà đánh mất chính bản thân mình. Cô đã không còn là Lương Đông Ân bình tĩnh biết kiềm như trước đây, đã không còn là Lương Đông Ân võ công cao cường, cô bây giờ, chính là Lương Đông Ân bị người ở trong tướng quân phủ đùa giỡn! Lúc trước, khi Đình Long ở trong núi cao giọng nói yêu cô, là bộ dạng hiện tại này của cô sao?"

Buổi nói chuyện này làm cho Lương Đông Ân ngậm ngùi cả người.

Đúng vậy! Là nàng thay đổi, nhưng nàng là vì thương hấn mà thay đổi nha...

"Đông Ân, có lẽ cô suy nghĩ, cô là vì yêu huynh ấy mà thay đổi, nhưng có lẽ huynh ấy cũng không hy vọng cô thay đổi, huynh ấy muốn chính là Lương Đông Ân tràn ngập sức sống, bình tĩnh kiềm chế, bình thân ung dung của trước kia, mà không phải là Lương Đông Ân hiện tại mặt cau mày có, cả ngày bận rộn như thế này."

"Nhưng... nhưng người khác đều nói như vậy mới là hiền thê yêu phu quân mà!" Nàng quả thật hoang mang.

"Đình Long có nói như vậy không?"

Nàng lại sững sốt lần nữa. Không có! Hấn quả thực không có nói như vậy!

Thấy phản ứng của Lương Đông Ân, Triệu Vô Ngôn cho rằng nói chuyện như vậy cũng đủ rồi, nên đưa nhân vật chính lên sân khấu, hóa giải khúc mắc. Nhưng mà, nàng còn muốn chơi đùa một chút.

"Cô đã nghe xong ý kiến đối với tình yêu của người khác nhiều như vậy, có muốn nghe một chút về cái nhìn của tôi hay không?" Triệu Vô Ngôn trộm nở nụ cười, liếc mắt nhìn bụi cỏ một cái.

"Yêu chính là lúc quyết đấu trong đêm mưa gió, kiếm phải đâm sâu một chút, xuống tay phải không lưu tình chút nào, cho huynh ấy một đao mất mạng, để cho huynh ấy chết thắm ở trong tay cô, hủy diệt huynh ấy! Độc chiếm huynh ấy! Như vậy sẽ không có những vấn đề rắc rối về sau, cũng sẽ không có nữ nhân khác đến cướp huynh ấy, huynh ấy sẽ vĩnh viễn là của cô..."

Triệu Vô Ngôn còn chưa nói xong, đã thấy Vệ Đình Long toàn thân ướt đầm từ trong bụi cỏ nhảy ra, gào thét lớn...

"Triệu Vô Ngôn, muội cảm miệng! Đông nhi, đừng nghe lời muội ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kỳ Nương Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

“Ồ! Chuột công kia!” Triệu Vô Ngôn cười nói.

“Đình Long! Chàng... sao cả người chàng ướt hết thế?” Lương Đông Ân lấp bắp khi nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác của hắn.

“Còn không phải có người ra sức hắt trà sao!” Hắn bĩu môi, liếc mắt một cái đến Triệu Vô Ngôn giả vờ chẳng có chuyện gì. “Đồng nhi, ta khăng cần nàng thay đổi, ta chỉ muốn nàng duy trì đáng vẻ như xưa, làm chính nàng, đem lòng yêu ta, ta đã rất vui mừng.” Hắn thâm tình nhìn nàng.

“Nhưng, người trong phủ nói...” Nàng lấy ra khăn tay lau đi chút trà còn lưu lại trên khuôn mặt tuần tú của hắn.

“Mặc kệ người bên ngoài nói thế nào, nàng yêu ta, chứ không phải yêu cả phủ tướng quân! Ta không cần nàng đi quan tâm đến chuyện nhỏ này, chuyện nhỏ này cứ để cho tổng quản, ta chỉ muốn nàng vui vẻ được làm chính mình, có thể duy trì được đáng vẻ ban đầu.” Hắn cầm lấy bàn tay nhỏ bé bận rộn của nàng.

“Là ý nói, ta có thể lau son phấn này đi? Có thể không mặc xiêm y vương chân này? Có thể mặc kệ việc sổ sách? Có thể không cần tiếp đãi khách? Có thể mặc kệ bức tranh Nghệ Toán cần treo chỗ nào? Có thể luyện công giễu võ? Có thể đánh nhau với Thạch Khôi?” Nàng dường như phát hiện ra bảo vật, hai mắt sáng lên nhìn Vệ Đình Long.

“Vệ Đình Long trao cho nàng nụ cười tươi khích lệ, lập tức lại xụ mặt xuống “Chỉ có điều, đánh nhau cùng Thạch Khôi, không cho phép hắn giờ trò sàm sỡ.” Hắn kéo bàn tay nhỏ bé của nàng lên môi để hôn.

“Thật sự có thể chứ?” Nàng vẫn có chút lo lắng, bởi vì lời nói của hắn với tổng quản và các quan sự không giống nhau.

“Đương nhiên có thể. Nếu bởi vì yêu ta mà khiến con người thật của nàng mất dần đi, vì phu sẽ thực đau lòng, trái tim cũng đau nữa. Cần gì bắt buộc người mình yêu phải thay đổi, như vậy là không yêu thật lòng.” Hắn ôm lấy nàng, khẽ vỗ về má phẩn của nàng, nói một cách chân thật: “Yêu là phải dùng tâm tính bình đẳng mà đối đãi, chứ không phải người là trời, ta là đất, người là chủ, ta là tớ. Nàng phải nhớ cho kỹ, nương tử tốt... Vì phu yêu nàng nhất!” Hắn hôn nàng một cái, lại khôi phục thành nam nhân mặt dày mày dạn trước kia.

Bây giờ khía môi múa mép, vậy mà mấy hôm trước lại còn uống rượu giải sầu! Triệu Vô Ngôn ném cho hắn cái liếc mắt đầy xem thường.

“Ta còn nghĩ mấy ngày nay chàng không để ý tới ta, là vì ta làm không tốt.” Nàng cắn cắn cánh môi hồng.

“Đồng nhi ngốc, ta mà không để ý đến nàng, có nàng mới không để ý tới ta! Một khi nàng không đem lòng nghĩ đến ta, ở trên giường thật đúng là lạnh lùng, vì phu sao dám bắt buộc nàng chứ?”

Hắn lại hôn lên má phẩn của nàng.

“Aiz! Đồng nhi, nàng không biết sao, thân thể của nàng đều phụ thuộc theo nội tâm của nàng, trong lòng đang suy nghĩ gì, thì cơ thể liền phản ứng như vậy, thật sự thể xác và tinh thần đều nhất trí!” Hắn nhìn về phía Triệu Vô Ngôn, nàng gật gật đầu với hắn, tỏ vẻ hắn nói đúng.

Nàng đã muốn giải thích với hắn vì sao mấy ngày qua Lương Đông Ân ở trên giường lại lạnh lùng với hắn. Không phải nàng không thương hắn, mà là Lương Đông Ân có một cơ thể thực mẫn cảm, khiến lòng nàng không có ý muốn ân ái, cơ thể liền không có phản ứng kích thích, mấy ngày qua nàng đều trong phủ làm việc vặt, làm sao có tâm tình hoan ái?

Tự nhiên ở trên giường cũng sẽ trở nên lãnh đạm, làm Vệ Đình Long hiểu lầm nàng không thương hắn, không chịu tiếp nhận hắn.

“Chuyện này... ta không hiểu lắm. Ta còn nghĩ chàng vì ta không có... không có...” Nàng nhìn vào ngực mình. Nghe đại thẩm này nói, nam nhân đều thích nữ nhân có ngực lớn.

“Không có gì?” Vệ Đình Long khó hiểu nhìn nàng.

Thấy chưa! Quả đúng là vậy, cả hai cứ hiểu lầm qua lại, hai người mới lao vào ngõ cụt... Aiz! Đúng là nam nữ tình thâm trong thiên hạ! Triệu Vô Ngôn thâm cảm thán một tiếng.

Nàng phẩy quạt lên, nói với Lương Đông Ân tuyệt trần: “Huynh ấy không thêm đề ý chuyện này đâu. Cơ thể mỗi người cũng không giống nhau, chỉ cần huynh ấy thích là được. Nếu có nam nhân chỉ vì ngực cô không đủ lớn mà cự tuyệt cô, loại nam nhân này cũng không cần, tốt nhất là lấy kiếm đâm chết hắn!” Nàng liếc Vệ Đình Long một cái.

“Không không không, ta chẳng hề đề ý! Đồng nhi, nàng vừa vặn như vậy, có khí chất hương vị của mỹ nhân, ta thích.” Vệ Đình Long liếm liếm môi, chỉ cần nhớ tới lúc ở trong cơ thể nàng là hắn liền lạc mất hồn vía, thân thể liền trở nên xốn xang.

“Nếu nữ nhân khác có dáng người giống ta, chàng cũng sẽ thích nàng ấy?” Nàng có chút bất an. Nàng không muốn chia sẻ hắn cùng người khác.

“Không không không, không giống như thế. Ta chỉ yêu một mình nàng thôi!” Hấn vội vã thanh minh.

“Tại sao vậy?”

“À... Là vì... Bởi vì...” Hấn cũng không thể nói hẳn chỉ có phản ứng với một mình nàng! Như vậy nàng lại muốn hiểu lắm...

Triệu Vô Ngôn lúc này mở miệng, “Đó là vì Đông Ân cô có một lực hấp dẫn không hiểu nổi đối với Vệ Đình Long, mà mị lực hấp dẫn lôi cuốn này, lại xuất phát từ bối cảnh và khí chất phát ra trên người cô, không liên quan gì đến thân thể của cô cả. Trong thiên hạ, tìm được nữ tử có mị lực hấp dẫn nam tử như cô, chỉ sợ giống như Phụng Hoàng Mộc Sùng Tê Giác, Vệ đại tướng quân của chúng ta thật vô cùng may mắn, đã tìm được người mình yêu nhất! Cho nên cô có thể yên tâm, huynh ấy sẽ không đi thích người khác.” Hấn cũng “không thể” yêu thích người nào khác. Triệu Vô Ngôn thậm chí bổ sung câu này.

“Nói cho cùng! Vô Ngôn, muội thật sự đã nói hộ lòng ta.” Vệ Đình Long trao cho Triệu Đình Ngôn ánh mắt cảm kích, lập tức lại bốn cọt nói: “Mấy năm nay ta bị muội làm tổn thương cũng coi như xứng đáng một chút!”

Triệu Vô Ngôn lại ném cho Hấn tia khinh thường lần nữa, Lương Đông Ân cắn cánh môi, áy náy nhìn tới Hấn. “Thực xin lỗi, ta không biết là như vậy... ta nghĩ xử lý tốt việc trong phủ, cả đời đi theo chàng, xứng với chức tướng quân phu nhân, chính là biểu hiện yêu chàng sâu đậm nhất.”

“Đông nhi, không ai trời sinh ra gặp nhau đã yêu liền. Trải qua việc này, nàng nên biết, vì phu tuyệt đối sẽ không yêu cầu nàng trở thành người mà nàng không thích. Ta không hy vọng Đông nhi biến mất, ta hy vọng nàng là chính nàng, sống tự tại vui vẻ... là tại ta không tốt, không nói rõ cho nàng, mới khiến nàng rầu rĩ không vui.” Khó trách Triệu Vô Ngôn mắng Hấn, khen nói thì không chịu sự dụng tài năng của mình.

Hấn yêu thương khẽ hôn nàng, ôm nàng ngồi lên đùi mình, cái trán để lên cái trán láng mịn của nàng, thâm tình nhìn nàng “Nếu vì phu vì nàng mà làm mấy chuyện như quản lý sổ sách, tiếp đãi khách khứa, nàng nhất định cũng không thích.”

Nàng gật gật đầu “Đúng vậy. Ta vẫn thích bộ dáng khua môi múa mép của chàng.”

“Cái gì?” Sắc mặt Vệ Đình Long rất khó coi. Sao mỗi một nữ nhân đều nói Hấn khua môi múa mép thế?

Triệu Vô Ngôn cười to “Vệ đại tướng quân, ngay cả vợ của huynh còn nói huynh như vậy, chứ không phải tại tôi đi mách leo đây!”

Vệ Đình Long bị chặn họng nhưng cũng không phải đối, chỉ ai oán liếc nhìn Lương Đông Ân một cái, vùi mặt vào gáy nàng làm nũng. “Nương tử...”

“Đình Long, không được làm vậy...” Mặt nàng đỏ lên. Còn có người khác ở đây.

“Không cần để ý. Hai người cứ việc thân thiết, không cần quan tâm đến tôi.” Triệu Vô Ngôn nhấc quạt lên, sau đó lại chậm rãi nói: “Có điều là, làm tướng quân phu nhân, thật sự cũng cần học một ít này nọ...”

Mặt Lương Đông Ân trắng bệch. Nàng không học được!

Vệ Đình Long thấy thân mình thê tử mình cứng ngắc, liền trở nên ôn ào, “Vô Ngôn, không phải mới vừa nói để cho Đông nhi duy trì bộ dáng ban đầu sẽ tốt hơn sao? Ta không cần nàng thay đổi.”

“Vệ đại tướng quân, ta đây là suy nghĩ cho huynh. Huynh chinh chiến bên ngoài cả ngày, nếu Đông Ân không học một số chiêu thức, làm sao có thể ứng phó với hạ nhân? Yên tâm, yên tâm... Đông Ân, trong phủ ười dạy cô quy củ, là những ai?”

Lương Đông Ân suy nghĩ một chút “Đều là tổng quản, các quản sự, còn có vài nha hoàn, nhũ mẫu.”

“Đều là những người này hướng dẫn sai lầm cho nàng? Vậy ta sẽ đuổi bọn họ ra khỏi phủ!” Vệ Đình Long bực mình bĩu môi.

“Đình Long, tất cả mọi người tốt lắm, cũng dạy ta rất tận tâm, là ta... là ta không học được thôi.” Nàng lại rũ mắt xuống.

“Đừng vậy mà, Đông nhi, về điểm này nàng cũng chẳng giống như trước. Nàng phải tự tin bình tĩnh lên, trong thiên hạ không có ai giống được nàng.” Vệ Đình Long vội vàng nói, Hấn không đành lòng nhìn cặp mắt trong sáng xinh đẹp kia mất đi nét sáng ngời.

“Nhưng ta chỉ biết cướp quan lương thôi! Còn những chuyện như thi từ tranh chữ, công việc quản lý, sai khiến hạ nhân, từ trước đến nay ta hoàn toàn chưa tiếp xúc qua. Cho nên có vài người nói sau khi chàng trở về sẽ bỏ ta, bởi vì ta cái gì cũng không biết...” Nàng khó nén thương tâm.

“Nói bậy! Là người nào? Ta đuổi thẳng khỏi phủ!” Con tức của Vệ Đình Long thật sự rất lớn.

“Ày! Vệ đại tướng quân, bình tĩnh, bình tĩnh. Nghe tôi nói hết này.” Triệu Vô Ngôn tiếp tục ưu nhân phẩy quạt. “Hai người ở chung một chỗ, tình yêu rất quan trọng, nhưng nếu có thể học được một chút ứng xử trong sinh hoạt, cũng không tổn hại gì đến tình cảm hiện thời của hai người. Nhất là dưới danh nghĩa Bình Khẩu đại tướng quân uy chấn thiên hạ, chuyện xã giao trên quan trường là không tránh khỏi, đừng để lời đồn mưa gió bên ngoài làm tổn thương đến Đông Ân, như vậy cũng chính là bảo vệ nàng.” Vệ Đình Long biết ý tứ của Triệu Vô Ngôn. “Tốt lắm, từ hôm nay trở đi, ta tới dạy cho nàng, nếu không để người khác dạy cho nàng lại làm ý nghĩ của nàng lộn xộn cả lên.”

“Chậc! Vệ đại tướng quân, không phải ta muốn nói huynh. Huynh biết xem sổ sách sao? Biết xử lý công việc sao? Biết viết thư đáp lễ sao? Ta thấy huynh quảng cho tổng quản làm đi, bằng không cứ dùng ánh mắt trừng người, làm người ta biết khó mà lui.”

Đúng vậy, hấn quả thực chưa từng phiền lòng vì chuyện trong phủ.

“Vô Ngôn, tôi thực sự sẽ cố gắng học, nhưng tôi... tôi thật sự không biết.”

Lương Đông Ân lại khấn trương.

“Cô sẽ không biết, bởi vì đều do nam nhân dạy cô, dùng lập trường nam nhân để dạy bảo cô về quan niệm lễ tiết này nọ, tự nhiên bản thân cô sẽ không thể tiếp thu. Huống chi trước kia cô một mình đảm đương thủ lĩnh cướp lương khổ, là cô dẫn đầu nam nhân, trái lại bọn họ hiện tại muốn thay đổi cô trở thành tướng quân phu nhân của nam nhân, cô tự nhiên cảm thấy không hợp, kết quả là bọn họ không hài lòng, còn cô cũng rất khổ sở.” Triệu Vô Ngôn nói rõ ràng mạch lạc một phen.

Lương Đông Ân gật gật đầu, hoàn toàn thừa nhận. Bất luận nàng làm thế nào, tổng quản cùng các quan sự đều cố ý hay vô tình biểu lộ ra sự bất mãn của họ. Tuy rằng e ngại nàng là tướng quân phu nhân, bọn họ không dám nói rõ, nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được.

“Đúng lúc tôi có một vài người bạn trong khuê phòng tốt bụng, có thể dạy cho cô việc này... tôi có thể mời Phạm Tử Đình đến dạy cô xem sổ sách, Thu Nguyệt dạy cô thêu thùa, Tô Thái Tàn dạy cô cách kiếm sống, Nguyễn Túy Tuyết, Hạ Hà dạy cô nấu ăn, Liễu Như Nhã dạy cô thi từ tranh chữ, Phurong Quân Dao dạy cô tài ăn nói, Điều 912;c Thu dạy cô đánh giá quật. Mà sở trường chính của cô là võ công, tôi thấy... xin mời Đình Long dạy cô đi!” nàng cố ý liếc nhìn Vệ Đình Long một cái.

“Không cần, võ công của Đông nhi còn mạnh hơn nhiều so với ta!” Vệ Đình Long nhanh chóng phát phát hai tay, biết Triệu Vô Ngôn cố ý nói móc ngầm tổn thương hấn. “Đúng rồi, Vô Ngôn, làm sao mà muội cũng quen biết đại phu phân Phạm Tử Đình cùng nhị phu nhân Thu Nguyệt của Tử gia trang chứ?”

“Còn không phải bạn tốt kia của huynh, Tĩnh Hải tướng quân Dịch Dục Thiên cần loại dược liệu trên quý nhân sâm ngàn năm sao? Ta phải đến đó tìm dược liệu mới được bán gần đây của Tử gia trang, không nghĩ tới lại cùng Phạm Tử Đình, Thu Nguyệt mới gặp lần đầu đã quen thân, mọi người liền trở thành bạn tốt.”

Nói đến bạn tốt Dịch Dục Thiên, Vệ Đình Long nhanh chóng hỏi: “Độc trên người Dục Thiên...”

“Độc của hấn đã giải từ sớm, còn cả ngày truy đuổi theo ta! Cho nên ta mới phải tìm đến chỗ này của huynh...”

“Triệu Vô Ngôn!” Một tiếng hét to từ không trung truyền đến.

“Chặc! Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền.” Nàng cau mày liễu.

“Triệu Vô Ngôn, nàng thật đáng ghét còn muốn trốn bao lâu nữa?” Người vừa tới hỗn hển quát.

“Đông Ân, Đình Long, tôi đi đây. Các người hãy bảo trọng, tôi sẽ mời Phạm Tử Đình cùng các nàng tới.” Nói xong, nàng liền thi triển khinh công cao siêu chạy trốn.

“Đứng lại!” Nam nhân có gương mặt xinh đẹp liền đuổi theo.

“Đình Long, đó là...” Lương Đông Ân chỉ chỉ về h9;ng hai người biến mất.

“Đó là huynh đệ kết nghĩa của ta, Tĩnh Hải đại tướng quân Dịch Dục Thiên. Xem ra hấn đã đuổi theo Triệu Vô Ngôn được một khoảng thời gian...” Dục Thiên này cũng không thăm hỏi một lời, xem ra hấn đã yêu Triệu Vô Ngôn. Quá là một nam nhân đáng thương! Nếu hấn thật sự yêu thương Triệu Vô Ngôn, việc lãng nhãng kia cũng có thể hiểu được.

Hay là hấn có vẻ may mắn, yêu chính là việc đơn giản cần làm sáng tỏ, Đông nhi là không có tâm cơ. Nếu là Triệu Vô Ngôn... Hấn nhin không được trở nên run rẩy dữ dội.

Hấn vỗ vỗ ngực, quay qua âu yếm ý trung nhân: “Đông nhi, chúng ta đừng nên lo chuyện không đâu.”

“Á! Đằng kia còn có rất nhiều chuyện vặt, ta phải nhanh chóng...”

“Ồ lại! Chuyện này cứ dần dần bọn hạ nhân mau chóng đi làm là được rồi, chúng ta còn có việc quan trọng hơn phải làm. Trước hết để cho vi phụ dạy nàng đạo nghĩa vợ chồng, nàng cần phải học thật tốt...” Vệ Đình Long ngồi xuống bàn ôm lấy thiếu nữ xinh đẹp, cất bước tới hướng về phòng ngủ chủ của Thẩm Tri viên.

Không lâu sau, âm thanh giao hoan dâm dăng của nam nữ từ trong nhà truyền ra, liên tiếp ba ngày ba đêm cũng không ngừng lại...

Đi một vòng thật lớn, hai người yêu nhau rốt cuộc cũng gạt bỏ hết thảy mọi chuyện vặt vãnh của thế tục, cùng nhau ở một chỗ, thật tốt!

Sau đó, phó tướng Thạch Khôi bị phạt xây thành một tháng, bắt đắ dĩ hấn chỉ có thể ngửa mặt lên trời thét dài, không hiểu mình làm cái gì.

Ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kỳ Nương Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Vĩ Thanh

Đại hôn của Bình Khẩu đại tướng quân Vệ Đình Long là sự kiện trọng đại trong kinh thành, vào ngày hôn lễ, phủ tướng quân lại tập hợp, rất là náo nhiệt, tiệc rượu đãi liền ba ngày, để dân chúng cùng chung vui với hôn lễ.

Nhưng sau đó không lâu, trên phố liền có lời đồn đãi truyền ra, nói Vệ Đình Long thành thân chỉ là ngụy trang, kỳ thật hắn vẫn yêu thích nam sắc, thường thường ôm một nam kỹ trẻ tuổi tuấn mỹ du ngoạn, còn giữa ban ngày ban mặt ngang nhiên làm những động tác thân mật, khiến tướng quân phu nhân sống cô lẻ.

Nhìn xem, đây không phải Vệ đại tướng quân sao? Bên người còn có một vị thiếu niên... chắc chắc, hai người còn dắt tay nhau kìa! Thật sự là thời thế thay đổi mà!

"Đồng nhi, hôm nay chúng ta đến Duyệt Vân lâu dùng bữa tối được không?" Vệ Đình Long hôn Lương Đông Ân bên cạnh.

"Được. Ta cũng muốn cảm ơn Túy Tuyệt tỷ cùng Hạ Hà nữa, các nàng thật sự không giấu nghề, toàn bộ các kỹ năng đều dạy ta... Ủ, vẫn là mặc nam trang tự do, không sợ đâm phải mép vậy." Nàng nhìn ngắm áo bào trắng trên người mình. Đã lâu không phơi nắng, khiến làn da màu mặt trở nên trắng trẻo, nàng vóc dáng lại nhỏ xinh, thoát nhìn như một thiếu niên môi hồng răng trắng.

"Ủ, chúng ta lát nữa hãy đi. Bây giờ..." Vệ Đình Long kéo nàng vào một hẻm tối.

"Đừng vậy! Sẽ có người thấy..." Nàng má phấn đỏ bừng, môi anh đào phun ra lời cự tuyệt không đủ sức thuyết phục.

"Không sao, nàng đang mặc nam trang, người ta chỉ nghĩ hai nam nhân uống rượu ôm nhau thôi. Ngoan! Mở chân ra. Đồng nhi ngoan..." Vệ Đình Long dô dành, ôm cả người nàng, áp vào bức tường hẻm nhỏ, bóng cánh môi đỏ hồng của nàng, lưỡi dò xét đi vào, bú mút hồi lâu.

Trời ạ! Hắn luôn không có đủ nàng...

Lương Đông Ân bị hôn đến hơi thở rối loạn, hai gò má đỏ bừng. Một hồi lâu hắn mới buông cái miệng sung đỏ của nàng ra, dọc theo cằm cổ duyên dáng của nàng mà gặm nhẹ, để lại một hàng dấu hôn đỏ.

"A... đừng... sẽ có người đi qua..." Nàng phát ra âm thanh dễ lộ ham muốn, thân mình mẫn cảm nổi đầy da gà.

"Đừng sợ, như vậy càng kích thích..." Hắn bên tai nàng khe khẽ mê hoặc, hai bàn tay dịu dàng di chuyển trên toàn thân nàng. Hắn cời quần nàng, để quần rơi xuống, vén áo lót, lộ ra nửa người trên trắng nõn nà, chỉ còn lại áo dài bảo vệ thân thể nàng.

"Đình Long... không được... sẽ bị người ta nhìn thấy... A!" Nàng hét ra tiếng, bởi vì tiểu huyết đã bị vật đàn ông lấp đầy.

Hắn không để nàng tiếp tục nói nữa, nâng mông nàng lên, đem nàng dựa chặt vào tường, phóng túng chuyển động.

Nàng thở gấp nhìn hắn chăm chú - hắn thật xấu xa!

Quần áo trên người Vệ Đình Long đều còn nguyên, thân hình cao lớn hoàn toàn ôm trọn Lương Đông Ân vào ngực, áo choàng che khuất thân mình nhỏ xinh của nàng.

"Đồng nhi, để hai chân lên eo ta... Mau!" Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lương Đông Ân cả người nóng ran làm theo lời hắn, hai chân đặt lên hông hắn, lại càng làm dã thú trên người hắn ẩn sâu thêm, hoàn toàn chôn vào nơi sâu nhất trong cơ thể nàng.

"Ừm... Nàng đích thực là xuân dược của ta, tiểu mỹ nhân..." Khuôn mặt tuấn tú đầy mồ hôi, mông eo không ngừng chuyển động, tùy ý chạm đến nơi ngọt ngào sâu trong hoa tâm.

"Đình, Đình Long... có người đến!" Nàng thở không ra hơi kêu nhỏ, liếc thấy có người đi vào hẻm.

"Suyt!" Hắn đột nhiên đâm một cái, thật sâu vùi vào nơi nữ tính mềm mại ẩm ướt của nàng rồi đứng yên bất động, nơi ấy vừa chặt vừa mịn siết chặt làm hắn gần như điên cuồng!

Nàng níu vật áo hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào đôi ngực rộng, không dám máy may nhúc nhích.

Người đi qua thấy nam nhân cao lớn ôm thiếu niên nhỏ bé mặt đỏ tai hồng, cười ám muội, liền vội vàng đi khỏi.

Nguy cơ giải trừ! Vệ Đình Long tiếp tục chuyện tốt mới vừa rồi bị cắt ngang, Lương Đông Ân thì đỏ bừng cả mặt, không bỏ qua đánh hấn. Cuối cùng đương nhiên là tình huống hấn "Bá Vương ngành thượng cung" hoàn thành triền miên kịch liệt...

Ở trong Duyệt Vân lâu, nam nhân vừa đi qua ngỡ tất khi nãy ngồi vào bàn cùng bạn bè nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

"Ta cho ngươi biết, Vệ Đình Long kia quả nhiên có thích người cùng giới, vừa rồi ta còn thấy hấn đang ôm nam kỹ trong hèm!"

"Lời này là thật à?" Tên Giáp ngồi cùng bàn nói.

"Không sai. Trên áo choàng còn có thêu huy hiệu Bình Khẩu phủ tướng quân, theo dáng người kia, cũng giống Vệ tướng quân, ta không nhìn nhầm... Thì ra hấn thật sự thích nam nhân!"

"Thật đó. Ta hôm qua thấy hấn cùng một gã thiếu niên mặt mày như ngọc, ngón tay đan nhau dạo phố!" Tên Ất bàn bên lập tức đi tới góp chuyện.

"Còn mấy ngày trước, có người chứng kiến hấn bỗng hôn một thiếu niên da mặt trắng nõn, thiếu niên kia không chịu, còn bị hấn hôn đến hai chân mềm nhũn, hấn còn ôm ngang gả đó bước lên xe ngựa, tiếp tục... Khà khà khà!" Tên Bính cách đó nói tiếp rồi cười rộ lên vô cùng phóng đãng.

"Ái chà! Vệ tướng quân đó không phải vừa mới thành thân sao? Sao ngài ấy lại lớn mật thế? Không phải để tướng quân phu nhân mới cưới sống cô quả chứ!" Một đại hô từ lớn tiếng ồn ào.

"Đừng vậy! Nghe nói tướng quân phu nhân tú ngoại ý trung, không ra khỏi cửa chính, không bước khỏi cổng nhỏ... Thật đáng tiếc cho cô nương tốt như vậy!" Tên Ất lại nói.

"Đúng. Đúng vậy, cô nương tốt gả cho trượng phu thích người cùng giới. Thật đáng tiếc..." Tên Bính phụ họa.

"Loại chuyện khuê phòng này, nàng cũng không tiện nói ra miệng... Đáng thương quá!" Tên Giáp vô cùng đồng cảm lắc đầu.

Trong khoảng thời gian ngắn, Duyệt Vân lâu rất náo nhiệt, đều là bàn tán về Bình Khẩu đại tướng quân Vệ Đình Long yêu thích đại Bát quái nam sắc.

Giờ phút này, ngoài cửa Duyệt Vân lâu có hai người.

"Đình Long, ta thấy chúng ta hôm khác lại đến thì tốt hơn." Lương Đông Ân không được tự nhiên ho khụ khụ.

Cơ mặt Vệ Đình Long hơi hơi gật gật gật đầu, ở trong gió hóa thành một pho tượng.

Miệng lưỡi người đời sao có thể tin tưởng hết được?

Khách quan, người nói có phải không!

-----TOÀN VĂN HOÀN-----

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Kỳ Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.